பெரிய எழுத்து

[illegible]

[illegible]

விலை அணா

B.R.N. & SONS.

MADRAS.

ஸ்ரீ

வில்லிபுத்தூராழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய எழுத்து

ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமி தூது

மூலமும்,

காஞ்சிபுரம்,

குமாரசுவாமி தேசிகரவர்கள் செய்த

பொழிப்புரையும்.

B. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ்

அவர்களால்

திருமகள் விலாச அச்சகத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

சென்னை—1.

இதன் விலை] —— ரூபா 1—00.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்

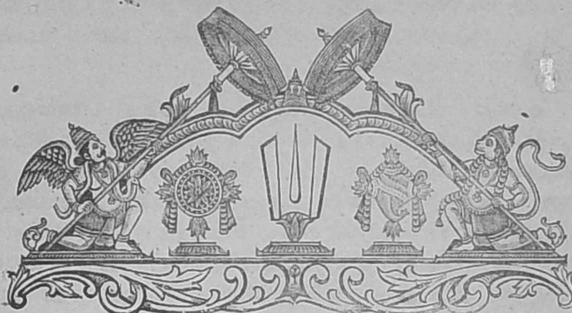

ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமி தூது

மூலமும் - உரையும்

விநாயகர் துதி

காப்பு

நீடாழி யுலகத்து மறைநாலொ டைந்தென்று நிலை நிற்கவே, வாடாத தவவாய்மை முனிராஜன் மாபாரதஞ் சொன்னநாள், ஏடாக வடமேரு வெற்பாக வங்கூரெழுத்தாணிதன், கோடாக வெழுதும்பிரானைப் பணிந்தன்பு கூர்வாமரோ.

உரை. நெடிய கடல்சூழ்ந்த இப்பூலோகத்திலே வேதம் நாலுடனே ஐந்தாயவேதமெனப் பிரசித்தமாக நிலைத்திருக்கும்படி தளர்ச்சியடையாத மெய்த்தவத்தை யுடைய வேதவியாச மகாமுனிவர் மகா பாரதஞ் சொன்ன நாளிலே, மகாமேருவை ஏடாகவும், தனது கொம்பை வெள்ளிய கூருடைய எழுத்தாணியாகவுங் கொண்டு அந்தப் பாரதக் கதையை யெழுதிய விநாயகக் கடவுளைப் பணிந்து பக்தி செய்வோம்.

சரஸ்வதி துதி

பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத், திருப்பிலே யிருந்துவைகை யேட்டிலே

தவழ்ந்த பேதை, நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நினை விலே நடந்தோரேன, மருப்பிலே பயின்றபாவை மருங்கிலே வளருகின்றாள்.

உரை. பொதியமா மலையிலே பிறந்து பாண்டியன் கீர்த்தியென்னும் பசும்பொற் றொட்டிலிலே கிடந்து சங்கப்பலகையிலே யிருந்து வைகையாற்றிலே திரு ஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளால் விடப்பட்ட ஏட்டினிடமாய் எதிரேறித் தவழ்ந்த பேதையாகிய சரஸ்வதி பின்பு நெருப்பிலேபோடப் பச்சோலையாய் வேகாமல் நின்று கற்றபேர் நினைவிலே நடந்து ஆதி வராகமூகக் கொம்பிலே மருவிய பூமிதேவி மருங்கிலே இலங்குங் குணமணப் பிள்ளையாக வளர்கின்ற அக்கலை மகள் என் நாவிலே நிற்கும்படிக்கு நமஸ்கரிக்கின் றேன்.

பாடற்றொகை

தருமமெய்த் தரும னேவத் தாளிணை சிவப்ப மாயோ
னரவுயிர்க் கொடியோன் பக்க லழகுறு நாடுவேண்டித்
தூரகத விரத மேறித் தூதுபோய் மீண்ட பாடல்
இரவியங் கதிர்போல் வீசு மிருசதத்தறுபான் மூன்றே.

உரை. தருமமே யுருவா யிருக்கின்ற தருமராஜன் தனக்காகத் துரியோதனனருகே தூதுபோகும்படி ஏவி னதினாலே ஆதிபராபரவஸ்துவாகிய ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி நாலு வேதங்களாலும் காணபபடாத பாதார விந்தங்கள் சிவக்கக் குதிரைகட்டி யலங்கரித்த இரதத் திலே எழுந்தருளி அஸ்தினா புரியென்னும் பட்டணத் திற்குத் தூதுவனாகச் சென்று சர்ப்பக்கொடியோனாகிய துரியோதனனை அழகு பொருந்திய நாடுகேட்டு அவ னுடனே யுத்தப் பிரசங்கம் பேசி மீண்டதைக் குறித்த பாடல் சூரிய கிரணம்போலப் பிரகாசிக்கின்ற இரு நூற்றறுபத்துமூன்றாம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமி தூது

பேர் படைத்த விஜயனுடன் மும்மைநெடும் பிறவி யினும் பிரியனாகிச், சீர்படைத்த கேண்மையினாற் றேரூர் தற கிசைந்தருளுஞ் செங்கணமாலைப், பார்படைத்த

சுயோதனற்குப் படையெடே னமரிலெனப் பணித்த கோவைக், கார்படைத்த நிறத்தோனைக் கைதொழுவார் பிறவாழிக் கரைகண்டாரே.

உரை. பூலோகமெங்கும் சவுரியத்தினாலே கீர்த்தியைப் பெற்ற அர்ச்சுனன் இரணியவதை நிமித்தமாக எழுந்தருளினபோது பிரகலாதனாகியும், இராவண் வதை நிமித்தமாக எழுந்தருளினபோது விபீஷணனாகியும், பூமிபாரந் தீர்ப்பது காரணமாக எழுந்தருளினது அர்ச்சுனனாகியும் இப்படி மூன்றுவதாரத்திலும் பிரியாதவனா யிருந்து சிறப்பைப்பெற்ற நட்பினிலே அந்த அர்ச்சுனனுக்கு ரதசாரதியாக இசைந்தருளும் செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடைய திருமாலை பூமியை யாளுகின்ற துரியோதனன் வேண்டினபோது அந்தப் பாரத யுத்தத்திலே நான் ஆயுதங் கையிலெடுப்பதில்லை யென்று உறுதிசொன்ன தேவராஜனை, மேகவண்ணனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமியைக் கைதொழுதவர்கள் பிறப்பென்னுங் கடலை நீந்தி மூத்தியாகிய கரையைக் கண்டவர்கள். 4

நூல்

ஞானமன்பொ டினிதுரைத்து ஞானமுனி யகன்றதற்பினசாமபேத, தானதண்டமென நிருபர் தருமமுறைமையிற் புகலுந்தகுதி நோக்கித், தூநறுந்தண் டுளவோனைத் தூதுவிடு வதற்கெண்ணிச் சுனைகடோறு, மேனலந்தண் கிரிப்பெருந்தே னிறைக்கு மெழிற்குருநாடனியம்புவானே.

உரை. தருமபுத்திர மகாராஜன் வனவாசம் பன்னிரண்டு வருஷமும், அக்கியாதவாசம் ஒரு வருஷமும் ஆகப் பதின்மூனறு வருஷமுந் தொலைத்து, உபப்பிலாவியமென்னும் பட்டணம் வந்திருந்து, துரியோதனன் பக்கல் உலூகமாமுனியான தன்னுடைய குருவை யனுப்ப, துரியோதிரன் திருதராட்டிரனுமே உலாவிக்கொண்டு சஞ்சயமகாமுனியான தன்னுடைய புரோகிதனை யழைத்து நீர் போய் ஞானப்பிரசங்கம் பண்ணித் தருமபுத்திராதியரை இன்னும் வனவாசமே போகத் தக்கதாகச் சொல்லி வாருமென்ன, அந்தப்படியே புரோ

கிதன் ஆசீர்வதித்து அன்புடனே ஞானப்பிரசங்கம் பண்ணி நீங்கள் இன்னுந் தபசுபண்ணுவதே உறுதி யென்று சொல்ல, அதை மறுத்துச் சத்ருசம்மாரஞ் செய்து பிரதிக்கினை முடிப்பேனென்று வீமசேனன் சொல்லியனுப்ப, அந்தப்படியே சஞ்சயமகா முனி போனபின்பு, சாமபேத தானதண்டமென்னும் இராஜ நீதி முறைமைப்படி சொல்லத்தக்கவரென் றறிந்து பரிமளம் பொருந்திய பரிசுத்தமாகிய துளபமாலை யணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரைத் தூதுவிடுவதற்கு எண்ணிச் சுனைகள்தோறுஞ் செந்தினையை யுடைய தண்ணிய மலைகள் மிகுந்த தேனை யிறைக்கின்ற குருநாட்டுக் கதிபதியான தருமபுத்திர மகாராஜன் சொல்லுவான் !

செஞ்சொன்முனி சஞ்சயனுக்கியா முரைத்த கருமமுமுன் சென்றகாலை, யஞ்சொன்முனி புரோகிதனுக் கவனிசைத்த கருமமுநீ யறிதியன்றே, நஞ்சுதனை மிக வருந்தி நன்மருந்து மந்திரமும் விரைந்துநாடா, தெஞ்சினர் தங்களைப்போல விருக்குமதோ யார்மனத்து மிருக்குஞ்சோதி.

உரை. செவ்வையான சொற்களைச் சொல்லும் சஞ்சயமகாமுனிக்கு நாம் சொன்ன வசனமும் நாம் அனுப்பி முன்சென்ற உலூகமகாமுனியான புரோகிதனுடனே துரியோதனன் அப்போது பேசிய வசனமும் தேவரீருடைய திருவுளமே அறியுமல்லவோ? விஷத்தை அதிகமாகக் குடித்து அது தீர நல்ல மருந்தும் மந்திரமும் உயிர் நீங்குவதற்கு முன்னே விசாரியாமல் ஜீவனைவிட்டவர்கள்போல நாங்கள் போகாதபடிக்கு ஒரு புத்தி எங்களுக்குப் போதிக்கவேண்டும். சர்வ லோகத்தார் மனதிலுமிருந்து விளையாடுகின்ற சோதி சொரூபரே யென்று பின்னுஞ் சொல்லுகிறான் தரும ராஜன்.

அருஞ்சமரம் புரியும்வகை யவருரைத்தா ரானுலு மறமொன்றின்றிப், பெருஞ்சமரம் விளைக்குமது கடனன்றென் றருள்வெள்ளம் பெருகக்கூறும், பொருஞ்சமர நெடுமுரசப் பூங்கொடியோன் றனைநோக்கிப் புயப்

போர்வாண, னிருஞ்சமரந் தொலேந்தபிரா னிளைஞு
ரையு மூடனிருத்தி யியம்புவானே.

உரை. குருக்ஷேத்திரப் பூமியிலே அரிய யுத்தஞ் செய்யத்தக்கதாகத் துரியோதனுதியர் சம்மதிப்பார்களானுலும் அது நன்றன்று, நாம் முந்தி யுத்தஞ்செய்யச் சம்மதித்துச் சொல்லுகிறதும் முறையல்லவென்று கிருபாவெள்ளம் பெருகும்படி சொல்லிய பொருகின்ற நெடிய முரசுக்கொடி படைத்த தருமபுத்திர மகாராஜனைப் பார்த்து மேகம்போன்ற ஆயிரம் புயங்களையுடைய போரிற்சிறந்த வாணுசுரனை ஜயித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண சுவாமியானவர் வீமசேனன் அர்ச்சுனன் நகுலன் சகாதேவன் என்று சொல்லப்பட்ட இளைஞுரையுங் கூட வைத்துக்கொண்டு இவ்வாறு சொல்லத் தொடங்கினுர்.

செய்வரா வினமுகளுந் திருநாடு பெறநினேவோ
சென்றுமீளப், பைவரா யருங்கானிற் பயின்றுதிரி தர
நினேவோபகைத்தபோரி, லுய்வாரரென விரைவினுருத்
தெழுந்து பொரநினேவோ வுண்மையாக, வைவரா
மவனிவர்க்கு நினேவேதென் றருள்புரிந்தா னமரர்
கோமான்.

உரை. வயலெங்கும் வராலினங்கள் குதித்து விளையாடுகின்ற சிறந்த குருநாடு வாங்கிக்கொண்டு அரசாட்சி செய்ய நினேவோ, மறுபடியும் பழையபடியே துன்பமுடையவராய் வனத்திற்சென்று வசித்திருந்து திரிய நினேவோ, அல்லது பகைத்துச் செய்கின்ற யுத்தத்தில் பிழைப்பார் யாரென்று சொல்லத் துரியோதனுதியரைப் பிரதிக்கினேப்படியே சோபித்துப் பொருது ஜயிக்க நினேவோ, ஐவராகிய உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கின்ற உண்மையான எண்ணம் என்னவென்று கேட்டருளினுர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவரானவர். 4

வயிரமெனுங் கடுநெருப்பை மிகமூட்டி வளர்க்கி
னுயர் வரைக்காடென்னச், செயிரமரில் வெகுளிபொரச்
சேரவிரு திறத்தேமுஞ் சென்று மாள்வோங், கயிரவ
முந் தாமரையுங் கமழ்பழனக் குருநாட்டிற் கலந்து
வாழ, வுயிரனேயாய் சந்துபட வுரைத்தருளென் றுன
றத்தி னுருவம்போல் வான்.

உரை. வைராக்கியமென்னுங் கடூரமாகிய நெருப்பை அதிகமாக மூட்டிவளர்த்தால் உயரவளர்ந்து தானே விழைத்தெரிந்து மாய்ந்துபோகின்ற மூங்கிற்காடுபோல் குற்றம்பொருந்திய யுத்தத்திலே கோபமூண்டு இரண்டு திறத்தோரும் போய் ஒருமிக்க மாண்டுபோவோம். அப்படி வாராமல் செவ்வல்லியுந் தாமரைமலரும் பரிமளிக்கின்ற வயல்கள் சூழ்ந்த குருநாட்டிலே அம்மலர்களைப் போல நாங்கள் விரோதமில்லாமல் கலந்து வாழும்படி எங்களுயிரை யொத்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரே! நீர் தூதுசென்று பயன்படும்படி அவர்களையும் எங்களையும் கூட்டியருள வேண்டுமென்று சொல்லினர் தருமத்தின் வடிவம்போல விளங்கிய தருமபுத்திரர். 5

அரவுயர்த்தோ னுடன்மறுசூதாடி நீர் வென்ற வந்தாலவன்றான் சொன்ன, விரதமொழி தவறாமல் வெங்கானம் போய்மீண்டீர் வெய்யோனுங்கள், குரு நிலத்திற் பாதியினிக் கொடாதிருந்தா லாங்கவனைக் கொன்றுபோரி, விருநிலத்தை யாளவினித் துணிவதே கடனென்று னெம்பிரானே.

உரை. சர்ப்பக்கொடிபடைத்த துரியோதனனுடன் மறுபடியுஞ் சூதாடி நீங்கள் வென்றபோது அவன் சொல்லிய சத்தியச்சொற் றவறாமல் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும் 1-வருஷம் அக்கியாத வாசமும் போய் வந்தீர்கள் வெய்யவனாகிய அந்தத் துரியோதனன் உங்களுடைய குருதேசத்தில் பாதியைக் கொடாமற் போவானாகில் அப்போது அவனைக்கொன்று போர்முகத்திலே பெரிய பூமியை ஆளுகைக்கு இனித் துணிவதே முறைமை யென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர். 6

குரவரையுங் கிளைஞரையுங் குலத்துரிய துணைவரையுங் கொன்று பொர்வென், றாவனெடுங் கடலாடை யவனியெலாந் தனியாளு மாசுதனனிற், காவுறையு மனத்தாதை முனிக்குரைத்த மொழிப்படியே கானந்தோறு, மிரவுபகற் பலமூல சருகுணுகர்ந்துயிர் வாழ்தலினிது நன்றே.

உரை. துரோணாசாரி முதலிய ஆசாரியரையுஞ் சல்லியன் முதலிய சுற்றத்தாரையும் இன்னும் பாட்டன்

மாமன் மைத்துனன் முதலான பேரையும் கொன்று போரில் வென்று சப்திக்கின்ற நெடியகடலே ஆடையாக வுடைய பூமிமுழுதுந் தனியாளுகிற அரசைப் பார்க்கி லும் கபடந் தங்கிய மனத்தையுடைய பெரிய தகப்பனு ராகிய திருதராட்டிரன் சஞ்சயமுனியுடனே சொல்லி யனுப்பிய சொற்படியே வனந்தோறும் போய் இரவும் பகலும் காய் கனி கிழங்கு சருகுகளைப் புசித்துக் காலம் போக்குகிறதே மிகவும் நல்லதென்றார் தருமபுத்திரர். 7

கோதிலானிந்தமொழி கூறுதலுமாமாயன் கூற லுற்றான், மோதமருக்கிளைத்து நீர்மொய்த்த பெருங் கான கத்தே மூங்கிச்சென்றாற், பூதலத்தோரேசாரோ புகன்றபெரு வஞ்சினமும் பொய்ததிடாதோ, நீதியோ வெனவுரைத்தா னங்கதற்கு நிகழ்தரும னிகழ்த்த லுற்றான்.

உரை. பழுதில்லாத தருமபுத்திர மகாராஜர் இந்த வசனஞ் சொன்ன மாத்திரத்திலே ஆதிமூலமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் சொல்லுவார். தருமபுத்திரரே ! நீங் கள் எதிர்த்துப் போர்செய்கின்ற யுத்தத்திற்குத் தோற்று மரங்கள் நெருங்கிய பெரிய வனத்தினிடத்திலே வாசம் பண்ண விரைந்துபோனால் பூலோகத்தி லுண்டான தாயாதியுடனே யுத்தப்பண்ணி ஜயிக்க மாட்டாமற் போனார்களென்று ஏசமாட்டார்களோ ? தம்பிமார் சொன்ன சபதமும் பொய்யாய்ப் போகாதோ! இது நீதி யாகுமோ வென்று சொல்லினார். அதுகேட்டுப் பின் னுஞ் சொல்லுவார் தருமபுத்திரர். 8

நீ தூதுநடந்தருளி யெமது நினைவவர்க் குரைத் தானிளைவின் வண்ணந், தாதுதியளிமூராளுந் தன்பதி யந் தாயமுந்தான்றாரானுகின், யீதூ துவளைக்குலமும் வலம் புரிய மிகமுழங்க வெய்யகாலன், மாதூதர் மனங் களிக்கப் பொருதெனினும் பெறுவனிது வசையுமன்றே.

உரை. சர்வஞ்ஞான தேவரீர் எங்கள் நிமித்தந் துரியோதனனிடத்துத் தூதுசென்று எங்களுடைய எண்ணத்தைத் துரியோதனாதியர்கட்குச் சொலலினால் அந்தப்படியே மகரந்தப்பொடியை பூசி வண்டுகள் முறலுகின்ற குளிர்ந்த பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த நகரத்

தில் எங்கள் பங்குக் குரிய செல்வத்தையும் கொடாமற் போனாகில் அதன்மேல் ஊதப்பட்ட இடம்புரிச் சங்குகளும் வீரக்கொம்பு முதலிய நானாவித வாத்தியங் களும் மிகுதியாக முழங்கக் கொடிய எமதூதர் மனங் களிக்கும்படி போர்க்களத்தில் யுத்தஞ் செய்தாகிலுந் தாயாதி பாகமாகிய எங்கள் பூமியைப் பெறுவேன். இது எமக்கு அபகீர்த்தி யல்லவென்று பின்னுஞ் சொல்லு வார் தருமபுத்திரர். 9

மூந்தூர்வெம் பணிக்கொடியோன் மூதூரினடந் தழவர் முன்றிறோறு, நந்தூரும் புனனாட்டின் திறம் வேண்டுநாடொன்று நல்கானாகி. லைந்தூர்வேண்டவையி லெனி லைந்தில வேண்டவை மருத்தா லடுப்போர் வேண்டு, சிந்தூரத் திலகநுதற்சிந்தூரத்தின் மருப் பொசித்த செங்கண் மாலே.

உரை. சிந்தூரத்திலகம் பொருந்திய மதயானைக் கோடு முறித்த வீரம்பொருந்திய சிவந்த கண்களை யுடைய மாயனே! மூந்தி யூருகின்ற வெவ்விய சர்ப்பக் கொடியையுடைய துரியோதனனது பழைய பதியான அஸ்தினாபுரத்திற்குத் தேவரீர் எழுந்தருளிப் பள்ளர் முற்றங்கள் தோறுஞ்சங்கினங்கள் ஊருகின்ற நீர்வளம் பொருந்திய நாட்டைக் கேளும். அதுகொடானாகில் எங்கள் ஐந்து பெருக்கும் இந்திரப்பிரஸ்தம். மகேந்திர பிரஸ்தம், அவந்தி, வாரணாபுரி, அஸ்தினாபுரி என்கிற ஐந்தூராகிலும் கேளும், அவை யில்லையென்று மறுத்தா னாகில், ஐந்துமனை கேளும், அவையும் இல்லையென் றால் யுத்தத்திற்குச் சம்மதித்து வாரும் என்றார் தரும புத்திரர். 10

மூத்தோன் மற்றிவையுரைப்ப விளையோன் வெஞ் சினமனத்தின் மூளமூள, நாத்தோமி லுரைபதறக் கது மெனவுற் றெழிந்திறைஞ்சி ஞாலமெல்லாம் பூத் தோனே பூந்தவிசிற் பூவைபுணர் மணிமார்பா புன்மை யாவுந், தீர்த்தோனே யூனமிலான் மானமிலா துரைப் பதற்கென் செய்வதென்றான்.

உரை. மூத்தவராகிய தருமபுத்திர மகாராஜர் இந்த வசனஞ்சொல்ல வீமசேனன் கேட்டு அவன் மன

திலே கோபம் அதிகரிக்க நாவினிடத்தில் குற்றமில்லாத சொற்கள் பதறச் சீக்கிரத்தில் வந்து எழுந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரைப் பணிந்து பூலோக முழுவதும் உண்டாக்கினவரே ! பதுமாசனத்திலிருக்கின்ற மகாலக்ஷ்மி பொருந்திய கௌத்துவாபரணந்தரித்த மார்பையுடையவரே ! நம்பினபேர் குறைகளைத் தீர்த்தவரே! குற்றமற்ற அண்ணனவர் மானமில்லாமற் சொல்வதற்கு நான் செய்வதென்னவென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் அந்த வீமசேனன். 11

விரிகுழற்பைந்தொடி நானிவேத்தவையின் முறையிடுநாள் வெகுளேலென்று, மரபினுக்கு நமக்கு மூலகுள்ளளவுந் தீராதவசையே கண்டாய், எரிதழற்கானகமகன்றுமின்னமுய்வெம் பகைமுடிக்க விளையா நின்றாய், அரவுயர்த்தோன் கொடுமையினு முரசுயர்த்தோயுனதருளுக் கஞ்சினேனே.

உரை. விரித்தகூந்தலையும் பசியவளையலையுமுடைய திரௌபதி நாணமடைந்து 3-லட்சத்து 66000-பட்டவர்த்தனரும் 5-லக்ஷத்து 99000-மகுடவர்த்தனரும் பதினெண்பூமி மன்னர் மண்டலீகரும் இராஜவர்க்கமும் வீஷ்மாச்சாரி கிருபாச்சாரி அசுவத்தாமர் கர்னன் சகுனி சல்லியன் அதிரதர் மகாரதர்சமரதர் அர்த்தரதர் முதலிய சமஸ்த பேரும் நிறைந்த இராஜசபையிலே மானபங்கம் பண்ணுவித்த நாளில் தஞ்சமில்லாதவர் போல முறையிட்டபோது நீ கோபியாதே யென்று சொல்லி குருகுலத்துக்கும் நமக்கும் பூலோகமுள்ளளவுந் தீராதபழிப்புவசன முண்டாக்கினீர்; அதுவுமல்லாமல் கள்ளக்கயிறு கொண்டு சூதாடித் தீப்படுகின்றே காடே போகச் சொல்விட அதை நீக்கியும் இன்னமும் அக்கொடிய பகையை முடிக்க இளைக்கின்றீர் ; ஆதலால் துரியோதனனுடைய கொடுமையைப் பார்க்கிலும் தருமபுத்திரரே உம்முடைய கிருபைக்கு மிகவும் பயந்தேனென்றுஞ் சொல்லுவான் வீமசேனன். 12

காளுளவுனை விடுத்த கண்ணிலாவருளிவிதன் காதன் மைந்தன், ருனளுந் தாணியெல்லா மொரு குடைக்கீழ் நீயாளத் தருவனின்றே, மேனுணம் முரி

மையறக் கவர்ந்த பெருந்துணைவனுனே வேறுதவண்ணம், வாளுள வானவர்கோன் றன்பதமற் றவன்றனக்கே வழங்குவேனே.

உரை. உம்மை வனவாசம் போகச்சொன்ன கண்ணில்லாத திருதராட்டிரனுடைய ஆசைமிகுந்த குமாரனுன துரியோதனன் தாளுளுகிற பூலோகமெல்லாம் ஒருகுடைக்கீழ் இன்றைக்கே நீராளத்தருவேன், அல்லாமல் முன்னுளில் நம்முடைய ஆக்ஷியான நாட்டைக் கைக்கொண்ட அந்தத் துரியோதனன் தேவரீரை வெறுத்து விடாதபடி அவனுக்கு வீரசொர்க்கத்தையாளும்படி இந்திரபதத்தைத் தருவே னென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் வீமசேனன். 15

போர்முடித்தா னமர்பொருது புலம்புறு சொற்பாஞ்சாலி பூந்தண்கூந்தர், கார்முடித்தா னிளையோர் முன கழறியவஞ் சினமுடித்தான கடவுட்கங்கை, நீர்முடித்தானிரவொழிகதா நீயறியவசையின்றி நிலைநின்ளுேங்கும், பேர்முடித்தானிப்படியே யார்முடித்தாரிவனுடனே பிறப்பதே நான்.

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரே! எங்களண்ண துரியோதனனுடனே யுத்தஞ்செய்து முடித்தார். மேகம் போன்ற கூந்தலையும் புலபபுகின்ற சொல்லையுமுடைய திரௌபதியை முடிக்கச்செய்தார். தம்பிமார் சபையிலே பேசிய சபதங்களையும் முடிப்பித்தார். தேவத்தன்மை பொருந்திய கங்காஜலமெடுத்த உருத்திரதேவர் கையிலே பிர்ம கபாலங்கொண்டு இரப்பதைத் தவிர்த்தருளிய உம்முடைய சித்தமறியப் பூலோகத்திலே நிலைநின்றுயர்ந்த கீர்த்திமானென்னும் பேர் பிரசித்தமாக முடித்தார். இப்படி யாவர் முடிக்கப்போகிறுர்கள்? இவருடனே பிறந்த நான் கீர்த்தி பெற்றது போதுமென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் வீமசேனன். 14

அணிந்துவரும் சபரிலெதிர்ந் தாவுயர்ந்தோனுடனரசருடலமெல்லாந், துணிந்திரண்டு படப்பொருது தொல்லையுல காசாளத் துணிவதல்லாற், றணிந்தறமுங் கிளையுறவுங் கொண்டாடித் தானினைந் தனிதனு

தேவிப், பணிந்திரந்து புவிபெற்றுண் டிருப்பதற்கே துணிகின்முன் பட்டபாடே.

உரை. போர்க்கோலங்கொண்டு வருகிற பெரிய யுத்தத்திலே எதிர்த்துச் சர்ப்பக்கொடியை யுடைய துரி யோதனுதியரையும் அவனுக்குச் சகாயமாய் வரும் அர சர்களுடைய சரீரங்களெல்லாம் இரண்டு துண்டாகும் படி போர்செய்து பழைய பூலோக முழுவதையும் அர சாட்சி செய்யத் துணிவதைவிட்டுப் பொறுமை கொண்டு தருமத்தையும் உறவையும் பாராட்டி இன்னமும் ஒப் பற்ற தூதுவிடுத்து அவனை வணங்கிப் பூமியை யாசித் துப் பெற்றுக்கொண்டு சௌக்கியமாகப் புசிக்கவே யெண்ணுகின்முர் தருமபுத்திர மகாராஜர், இவர் பட்ட பாட்டை என்ன சொல்வேனென்முன் வீமசேனன். 15

பரிவுடன் மற்றிவைகூறும் பவனகுமாரனை மலர்க் கைபணிந்துநோக்கிக், குருகுலத்தோர் போரேறே குற்ற மது பார்க்குங்காற் சுற்றமில்லை யொருகுலத்திற் பிறந் தார்களுடன் வாழும்வாழ்வினைப்போ லுறுதியுண்டோ, விருவருக்கும் வசையன்றே விருநிலங்கா ரணமாக வெதிர்ப்பவென்முன்.

உரை. இப்படிப் பரிவுடன் சொல்லிய வாயுபுத்திர னுகிய வீமசேனனை மலர்போன்ற கையாலமர்த்திப் பார்த்து குருகுலசிகாமணியாகிய வீமா! குற்றம் பார்க்கு மிடத்திற் சுற்றமுண்டோ? ஒருகுலத்திலே பிறந்த அண் ணன் தம்பிமாருடனே கூடிவாழும் பெருமையைப் பார்க் கிலும் வேறுமொரு கீர்த்தியுண்டோ? இப்பூமண்டலத் தைப்பெறுவது காரணமாக எதிர்ப்பது நம்மிருவருக்குங் குற்றமல்லவோ வென்றும், பின்னுஞ் சொல்லுவார் தருமபுத்திர மகாராஜன். 16

உரிமையுடன்றம்பிய ரன்றுணர்வறியா மையின வைக்க னுரைத்தமாற்றம், பரிபவமோகேட்டோர்க்குப் பரிபவமெனபது பிறராற்பட்டாலன்றே, கருதிலதுமற் றெவர்க்கு மொவ்வாதோ கண்மலரிற் கைபடாதோ, மொருதொழிலுங் கடைநிலத்திற் கிடந்ததேயென மொழிந்தான புகழேபூண்பான்.

உரை. உருமையுள்ள தம்பிமார்களறியாமையி ஞலே சபையிலே சொன்ன வார்த்தைகள் நமக்கு இழிவையுண்டாக்குமோ? இழிவென்பது அன்னியரால் சொல்லப்பட்டதல்லவோ? அது நினைக்குமிடத்தில் ஒருவருக்கும் பொருந்தாதோ? கண்மலரிற் கைபட்டால் அந்தக் கையைத் துணிக்கலாமோ! யுத்தம் பின்னுவிருக்கவே யிருக்கின்றதென்ருர் கீர்த்தியையே தரிக்கின்ற தருமபுத்திர மகாராஜன்.

17

சூடுகின்ற துழாய்முடியோன் சுரருடனே முனிவர்களுஞ் சுருதிநான்குந், தேடுகின்ற பதஞ்சிவப்பத்திருநாடுபெறத்தூது செல்லவேண்டாம், வாடுகின்ற மடப்பாவைதன்வரமு பெண்வரமும் வழுவாவண்ணங், கோடுகின்ற மொழியவன்பாலென்னைத் தூதுவிடுக வினிக் கொற்றவேந்தே.

உரை. துளபமாலை யணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தேவர்களும் முனிவர்களும் நானகுவேதங்களும் இன்னுந் தேடுகின்ற பாதங்கள் சிவப்ப நாம் நம்முடைய திருநாடு பெறும்பொருட்டுத் தூது செல்லவேண்டாம். வாடுகின்ற திரௌபதியினுடைய பிரதிக்கினையும் என் சபதமும் நிறைவேறும் பொருட்டு துரியோதனனிடத்தில் என்னைத் தூதனுப்பும் தருமபுத்திரரே என்ருன் வீமசேனன்.

மலைகண்ட தெனவென்கை மறத்தண்டின் வலிகண்டு மகவான்மைந்தன், சிலைகண்டு மிருவர்பொருந்திறல்கணடு மெமக்காகத் திருமானின்ற, நிலைகண்டு மிவள் விரித்த குழல்கண்டு மிமைப்பொழுதினேரார் தம்மைக், கொலைகணடுமகிழாம லவன்குடைக்கீ ழுயிர்வாழக் குறிக்கின்ருயே.

உரை. மலையைக்கண்டதென என் கையிலிருக்கின்ற தண்டாயுதத்தினுடைய பிரபலங்கண்டும், அருச்சுனனுடைய காண்டீபத்தின் வலிமைகண்டும், நகுல சகாதேவருடைய வல்லமைகண்டும், நமக்குச் சகாயமாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிருக்கும் நிலைமையைக் கண்டும், இந்தத் திரௌபதை விரித்த கூந்தலைக் கண்டும், ஒரு நிமிஷமாத்திரத்தில் துரியோதனுதியரைச் சர்வ சங்

காரம் பண்ணி மகிழ்ச்சியடையாமல் பகையாளியுடைய குடையின் கீழே வாழும்படி குறித்திருக்கின்றீர் தரும புத்திரரே என்முன் வீமசேனன். 19

வெம்புய வீமனும் வெகுண்டு மீண்டுமிவை யெடுத் துரைப்ப மேகமேனிப், பைம்பொனெடுந் தனித்திகிரிப் பரந்தாமன் கருணையுடன் பரிந்துநோக்கி, யப்புவியின் முன் பிறந்தோர்ரசுநெறி முறையுறைத்தா லதுகேளா மற், றப்பியரு மறுப்பரோ தலைவவினிக் கடுங்கோபந் தணிக வென்முன்.

உரை. வலிய புயமுடைய வீமசேனன் மறுபடியுங் கோபித்து இந்த வசனங்கள் சொல்ல, மேகம்போன்ற திருமேனியும் பசும்பொன் போன்ற நெடிய சக்ராயுதமு முடைய கிருஷ்ணபகவான் கிருபையுடன் பரிவுகொண்டு பார்த்து இப்பூமியின்மீது முன்பிறந்த தமையன்மார் இராஜநீதிமுறைமைச் சொன்னால் அதைக் கேளாமல் தம்பிமார் மறுப்பார்களோ! தலைமைபெற்ற வீம சேனனே! இனிக்கடியகோபத்தைத் தணிக்கக் கடவா யென்று திருவுளம் பற்றினர். 20

மைக்கால முகிலூர்தி வானவர்கோன் றிருமதலை வணங்கி நின்று, முக்காலங் களுமுணரு முகுந்தனுக்கு முதல்வனுக்கு மொழிவான் மன்னே, வக்காலம் பொறுத்தவெலா மமையாம லின்னமிருந் தறிமே சொன்னு, லெக்காலப் பகைமுடித்துத் திரௌபதியுங் குழன்முடிக்க விருக்கின்முளே.

உரை. மைபோலுங் கரியமேக வாகனனுன தேவேந்திரனுடைய குமாரனுன அருச்சுனன் வணக் கஞ்செய்து நின்று திரிகாலங்களையும் அறியும் ஸ்ரீ கிரு ஷ்ணபகவானுக்கும் தருமபுத்திரருக்கும் சொல்லியதா வது, அந்தக்காலத்தில் துரியோதனன் பண்ணிய குற் றங்களைப் பொறுத்த பொறுமைகளெல்லாம் போதாமல் இன்னமுந் தருமத்தையே பாராட்டினுல் எந்தக் காலத் தில் பகைமுடித்துத் திரௌபதை கூந்தலை முடிக்க விருக்கிருளென்று பின்னுஞ் சொல்லுவரன். 21

தேவரா யினும்பழைய தயித்தியராயினு மற்றுஞ் செப்புகின்ரேர், யாவராயினு மெதிர்ந்தோ ருயிருண

வென்றிருப்பதுவே யென்கைவாளி, மூவராயவர்களுக்கு முதல்வனாகிய மூர்த்திமுகிறேய்ப்பூத, மீவாரலுகளும் வயற்குருநாடென னிவனவன்பால் வேண்டுமாறே.

உரை. தேவர்களானாலும் பழைய அசுரர்களானாலும் பின்னுஞ்சொல்லுகின்ற வலிமைபெற்றபேர் எவர்களானாலும் எதிர்த்தபேர்களுடனே உயிரைத் தனக்குப் புசிப்பென்று நினைத்திருப்பதென் கைப்பாணம், திருமூர்த்திகளுக்கு முதல்வரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரே! மேகந்தோய்கின்ற கமுகின்மேல் வராலினங்கள் பாய்கின்ற கழனிகள் சூழ்ந்த குரு நாட்டை என்ன நிமித்தம் இந்தத் தருமபுத்திரர் துரியோதனனிடத்தில் வேண்டுகின்ற பின்னுஞ் சொல்லுவான். 22

தீண்டாத கற்புடைய செழுந்திருவைத் துகிலுரியச் செயலொன்றின்றி, நீண்டானே கரியானே நிமலா வென்றரற்றினளாய் நின்றுசோர, மாண்டார்போலது கண்டுமன்னவையில் யாமிருந்தமாசுதீர, வேண்டாவோ வேண்டுவது மேப்படி நல்லறமேயோ வேந்தர்வேந்தே.

உரை. அக்கினியைப்போன்ற தீண்டத்தகாத பதிவிரதமுடைய துரௌபதையைச் சபையிலே துரியோதனன் துற்சாதனனை விட்டுத் துகிலுரிந்தபோது அவள் யாதொரு செயலுமில்லாதவளாய், நெடிய விராட்டு சொரூபத்தையுடையவனே! நீலவண்ணனே! நிமலாவென்று முறையிட்டவளாகி நின்று சோர்வடைய அதைக்கண்டும் மாண்டவர்களைப்போலவே இராஜ சபையிலே நாம் இருந்த குற்றந் தீரவேண்டாமோ? அவனிடத்தில் பூமியை இரந்துகேட்பது நல்ல தருமந்தானோ? அரசர்க்கரசனாகிய தருமபுத்திரரே என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் அருச்சுனன்.

பொன்னுருந் திகிரியினன் போனாலும் பொறைவேந்தன் புகன்றவெல்லாஞ், சொன்னாலு மவன்கேளான் விதிவலியாற் கெடுமதிகண் டோன்றுதன்றே, யெந்நாளு மூவர் நிலத்தி னென்முளைவித் திடினும் விளை வெய்திடாது, பன்னகந் தனக்கமிர்தங் கொடுத்தாலும் விடமொழியப் பயன கொடாதே.

உரை. பொன்போன்ற பிரகாசத்தையுடைய சக்ரதாஞகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் தூதராகப்போனலும், தருமபுத்திரர் சொன்ன வார்த்தைகளெல்லாஞ் சொன்னுலும் அந்தத் துரியோதனன் கேளான். விதியின் வலியால் கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்ருது. எந்நாளும் உவர் நிலத்திலே நல்லவிதைகளை விதைத்தாலும் விளையமாட்டா. நச்சுப்பல்லையுடைய பாம்புக்குப் பால்வார்த்து வளர்த்தாலும் விஷத்தை யல்லது வேருெரு பயனைக் கொடாது. 24

பார்த்தனிவை புகன்றிறைவன் பணித்தருள விருந்ததற்பின் பரிவிஞேடுந், தீர்த்தனிரு. பதமிறைஞ்சித் தருமனையுங் கைதொழுது சினங்கொள் வேலா, னீந்த நெடுங் கடலெழு பாரடலைவர் பெறுவரெனு நிகழ்ச்சி பொய்யோ, கோத்தருமந் தனிலாண்மை கூருதோ கூறுகநீ கொற்றவேந்தே.

உரை. அருச்சுனன் இந்த வசனஞ் சொல்லக் கிருஷ்ணபகவான் கையமர்த்த, அவனிருந்த பின்பு நகுல னன்புடனே கிருஷ்ணபகவானுடைய உபய பாதங்களையும் வணங்கித் தருமபுத்திரரையும் தொழுது, ஜலமயமான சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமியைப் பெருமை பொருந்திய பஞ்சபாண்டவர்கள் பெறுவார்களென்று சொல்வது பொய்யோ ! தருமபுத்திர மகாராஜனுடைய சவுரியஞ் செல்லாதோ! சொல்லுக நீ வெற்றியையுடைய அரசனே யென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான்.

சேவலந்தீர் வலியபகை கிடக்கமுதற் கிளர்மழைக்குக்கிரி யொன்றேந்து, கோவலன் போயுரைத்தாலுங் குருநாடு மரசுமவன் கொடுக்கமாட்டா, ஞவலம்பூ தலத்தரசர் நாடிரந்தோ மெனநம்மை நகையாவண்ணங், காவலன்றன் படைவலியு மெமதுதடம் புயவலியுங் காணலாமே.

உரை. கேவலமாகத் தீர்த்தற்கு அரியபகை யிருக்க, மேகஞ் சொரிகின்ற அதிக மழைக்குப் பசுத்திரளைக் காக்குப்பொருட்டு கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாக வேந்திய கிருஷ்ணபகவான் தூதுபோய்ச் சொன்னுலும் நமது குருநாட்டையும் அரசையும் அத்துரியோ

தனன் கொடுக்கமாட்டான். ஆகையாலே சம்புத்தீவா கிய இந்தப்பூமியிலே யிருக்கின்ற அரசர்களெல்லாரும் நமது நாட்டை நாமிழந்தோமென்று நகையாதிருக்கும் படி துரியோதனனுடைய சேனை வலிமையும் என்னு டைய விசாலமாகிய புயவலிமையும் பார்க்கலாமென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் நகுலன். 26

அன்னநடை யரம்பைதனை யவுணர்கவர்ந் திட விமையோ ரரசுக்காக, முன்னமவ ருடன்பொருது சிறை மீட்டா னங்குலத்து முதல்வ னன்றோ, மன்னவைவ்யில் யாங்கான மடவரலைத் துகிலுரிந்த வலியோன்றன்பா, லின்னமிரந் தவன்குடைக்கீ ழிருந்தக்கானம்மையுல கென்சொ லாதே.

உரை. அன்னம்போன்ற நடையுடைய ஊர்வசியை அசுரர்கள் கவர்ந்துகொண்டுபோக அவள் பயந்து முறையிடுவது தெரிந்து இந்திரன் பொருட்டு முற்காலத் திலே அந்த அசுருடனே வானில் ரதத்தைக் கடாவி யுத்தஞ்செய்து சிறைமீட்டவன் நம்முடைய குலத்தலை வனுகிய புரூரவச் சக்ரவர்த்தியல்லவோ! இராஜசபை யிலே நாம் காணும்படி திரௌபதியைத் துகிலுரிந்த துரியோதனனிடத்தில் இன்னும் யோசித்து அவன் குடை நிழலில் இருந்தால் நம்மை யுலகமென் சொல் லாதென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் நகுலன். 27

கர்னெறிபோய்க் கரந்துறைந்து கடவநாட்கழித்த தற்பின் கான நீங்கி, யீனமிலா வகைவந்தார் நந்துணைவ ரெனச்சிறிது மிரங்கானுகின், மாநகரும் வளநாடு முரி மையுந்தன் மொழிப்படியே வழங்கானுகிற் ருனறியாத வன் பிறர்போய்க் கற்பித்தா லறிவனோ தரணிவேந்தே.

உரை. வனவாசம் பன்னிரண்டு வருடமும் அஞ் ஞாதவாசம் ஒருவருடமும் இருந்து கழிந்ததற்பின் நாட்டைவிட்டு ஈனமில்லாதபடி வந்தார்கள். அண் ணன் தம்பிமார்களென்று கொஞ்சமு மிரக்கஞ்செய்யானு கில் தாயாதிபாகத்தையும் மகத்தாகிய தமது நகரையும் வளமைதங்கிய நாட்டையும் முன் சொல்லியபடி கொடா மற்போவானுகில் தானே யறியாதவன் ஒருவன் போய்ச் சொன்னால் அறிவானோ! பூமிக்கரசனான தருமராஜாவே என்றான் நகுலன்,

நகுலனிவை யுரைத்ததற்பி னன்றெனக்கை யமைத் தருளி நகுலன் சொல்லு, மிகல்விஜயன் றன்மொழியுந் திறல்வீம னியம்பியதும் யாவுங்கேட்டோம், புகலரிய வுணர்வுடையோர் புகழுடையோய் திறலுடையோய் புகனீயென்ன, முகிலனைய திருமேனி முகுந்தனுக்கு மனமுருக மொழிகின்றானே.

உரை. நகுலன் இந்த வசனஞ்சொல்ல, நல்ல தென்று கையமர்த்தருளி நகுலன் சொன்னதும் வலிமை யுடைய அர்ச்சுனன் சொன்னதும் சவுரியத்தையுடைய வீமசேனன் சொன்னதும் எல்லாந் தெரிந்தோம். சொல்லுதற்கரிய அறிவையும் கீர்த்தியையும் உடைய சகாதேவா! உனது கருத்தைச்சொல்லென்று கிருஷ்ண பகவான் கேட்க, மேகவண்ணனான திருமால் திரு வுள்ள முருகும்படி சொல்லுவான் சகாதேவன். 29

சிந்தித்தபடி நீயுஞ் சென்றாலென் னொழிந்தாலென் செறிந்தநூறு, மைந்தர்க்குண் முதல்வனிலம் வழங் காம லிருந்தாலென் வழங்கினாலென், கொந்துற்ற குழலிவளு முடித்தாலென் விரித்தாலென் குறித்தசெய் கை, யநதத்தின் முடியும்வகை யடியேற்குத் தெரியு மோ வாதிமூர்த்தி.

உரை. ஆதிநாராயணனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக வானே! நீர் நினைத்தபடியே தூது போனாலென்ன, போகாதிருந்தாலென்ன, துரியோதனன் பூமி கொடா விட்டாலென்ன, கொடுத்தாலென்ன, வாசனை பொருந் திய கூந்தலைத் துரௌபதை முடித்தாலென்ன, விரித் தாலென்ன, நீர் நினைத்தகாரியம் முடிவிலே முடியும் விதம் அடியேனுக்குத் தெரியுமென்றான் சகாதேவன்.

முருகவிழ்க்கும் பசுந்துளப முடியோனே யன்ற லகை முலைப்பாலுண்டு, மருதிடைச்சென் றுயர்சகடம் விழவுதைத்துப் பொதுவர்மனை வளர்ந்தமாலே, யொரு வருக்குந் தெரியாதிங் குன்மாயை யானறிவே னுண்மை யாகத், திருவுளத்துக் கருத்தெதுவோ வதுவெனக்குங் கருத்தென்றான் தெய்வமன்னன்.

உரை. வாசனை வீசுகின்ற துளபமாலையணிந்த கிரீ டத்தை யுடையவரே! அன்று பூதகியினுடைய முலைப்

பாலுண்டு நாரதர் சாபம்பெற்றிருந்த நளகூபன் மணிக் கிரீவனென்கிற இருவரின் மருதமரங்களை யொடித்து, சாப விமோசனம் செய்து, சகடறவுதைத்த கிருஷ்ண பகவானே! இங்கே நீர் செய்கின்ற மாயம் ஒருவருக் குந் தெரியாது ; எனக்குத் தெரியுமாகையால் சத்திய மாக உம்முடைய திருவுளத்துக்கு நினைப்பு எதுவோ? எனக்கு மதுவே கருத்தென்றான் தெய்வத்தை யொத்த சகாதேவன்.

இவ்வண்ணஞ் சகாதேவ னியம்புதலும் நகைத் தருளி யிகலோர் சொன்ன, வவ்வண்ணம் புகலாமல் விருரைத்தா னிவனென்ன வவனோடாங்கோர், பைவண்ண மணிக்கூடந் தனிலெய்திப் பாரதப்போர் பயிலாவண்ணஞ் சொல்லுகநீ யுபாயமெனத் தொழுது ரைப்பா ரெனுங்கொள் வேலான.

உரை. இந்தப் பிரகாரம் சகாதேவன் சொன்ன மாத்திரத்திலே கிருஷ்ணபகவான் புன்சிரிப்புக்கொண்டு தருமபுத்திராதியர் சொன்ன அவ்விதம் சொல்லாமல் இவனுபாயமாகச் சொன்னானென்று அவனுடனே அங்கே நாகரத்தினத்தா லிழைக்கப்பட் டிருக்கின்ற ஒரு ஏகாந்த தானத்திலேபோய் இந்தப் பாரதயுத்தஞ் செய் யாதிருக்கும் விதத்தையும் உய்யும் விதத்தையும் சொல் லென்று கேட்க, அவரை வணங்கிச் சொல்லுவான் சகாதேவன்.

வேறு

நீபாரத வமரில் யாவரையும் நீறுக்கிப்
பூபாரந் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல்வண்ணு
கோபாலா போரேறே கோவிந்தா நீயனறி
மாபா ரதமகற்ற மற்றோர்சொல் வல்லாரே.

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானே! பாரத யுத்தத் தில் சர்வதேசத்து இராஜவர்க்கத்தையும் குருக்ஷேத்தி ரத்திலே கூட்டிச் சாம்பலாக்கிப் பூமிபாரந் தீர்க்க இந்த யத்தனஞ் செய்தாய் மேகவண்ணனே! பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்பவனே! யுத்தத்திற்கு ஆண்சிங்கம் போன்றவனே! கோவிந்தனே! உன்னை யல்லாமல் இந்த மகாபாரதத்தை நீக்கவல்ல வேறே யாரிருக்கிறார்

கள் சொல்வாய் என்று, பின்னுஞ் சொல்லுவான் சகா தேவன். 33

பாராளக்கன்னனிகற் பார்த்தனைமுன் கொன்றணங்கின்
காரார்குழல்களைந்து காலிற் றளைபூட்டி
நேராகக் கைபிடித்து நின்னையுயான் கட்டுவனேல்
வாராமற் காக்கலா மாபா ரதமென்றான்.

உரை. கர்னமகாராஜனை இப்பூமியாளும்படி பட்டங்கட்டி அவனைக் கொல்லுகின்றே னென்று பகைத்திருக்கின்ற அருச்சுனனை முன்னே கொன்று, திரௌபதியுடைய மேகம்போன்ற கூந்தலைக்களைந்து காலிலே விலங்கிட்டு, உன்னையும் யான் நேராகக் கைப்பிடித்துக் கட்டுவனேயானால், இந்த மகாபாரத யுத்தம் வாராமல் காக்கலாமென்றான் சகாதேவன். 34

முன்னேநீ கூறியவை யெல்லா முடித்தாலு
மென்னைநீ கட்டுமா றெவ்வா றெனமாய
னுன்னைநீ தானு முணராத வுன்வடிவந்
தன்னைநீ காட்டத் தளைந்திடுவன் யானென்றான்.

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் முன்னம் நீ சொல்லியபடி அவைகளெல்லாஞ் செய்து முடித்தாலும் என்னைப் பிடித்துக் கட்டும் விதம் எவ்வாறெனக் கேட்க என்னுடைய பெருமை யறிவார் யார்? உனக்கேற்பட்ட வடிவைக் காட்டினால் நான் கட்டுவேனென்றான் சகா தேவன். 35

மாயவனு மன்பன் மனமறிவான் கட்டுகவென்
றாயவடி வுபதி னாயிரங் கொண்டான்
றூயவனு மூலமாய் தோற்றமுணர்ந் தெவ்வுலகுந்
தாய வடியிணை கடன்கருத்தினாற் பிணித்தான்.

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் அன்பனுடைய மன மறியும்படியாக நம்மைக் கட்டும் பிள்ளா யென்று தமதிச்சையினாலாகிய பதினாயிரம் வடிவுகொண்டார். பரிசுத்தனாகிய சகாதேவனும் அவ்வடிவுகளுக் கெல்லாம ஆதியாகிய வடிவை ஞானத்தாலறிந்து எல்லா வுலகங்களையுந் தாவியளந்த இரண்டு பாதங்களையுந் தன் கருத்தாகிய கயிற்றினாலே கட்டினான். 36

நீதேவ னென்றறிந்து நெஞ்சாற் றனைக்கட்டுஞ்
சகாதேவன் கண்களிக்கத் தானேபோய் மன்னின்றான்
பூதேவ ருங்கனகப் பூங்கா நிழல்வைகு
மாதேவ ருந்தேடிக் காணு மலரடியோன்.

உரை. பதினாயிரம் வடிவிலே மூலமாகிய வடிவை யறிந்து நீதான் தேவனென்று நிச்சயித்து மனதினாலே தன்னைக்கட்டிய சகாதேவனுடைய கண் களிக்கும்படி தானேயாகி பிரத்தியக்ஷமாய் நின்றாய். பூலோகத்துத் தேவர்களும் பொன்மயமாகி மலர்களையுடைய பஞ்ச தருவினிழலே தங்கிய பெருமை பொருந்திய தேவர்களுந் தேடிக் காணாத தாமரைமலரை யொத்த அடியுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர். 37

அன்பாலின் றென்னை யறிந்தே பிணித்தமைந்த
னென்பாதந் தன்னை யினிவிடுக வென்றுரைப்ப
வன்பார தப்போரில் வந்தடைந்தே மைவரையு
நின்பார்வை யாற்காக்க வேண்டும் நெடுமாலே.

உரை. பக்தியினாலே இன்று என்னைத் தெரிந்து கட்டியபடியால் என்னுடைய பாதத்தை இனி விடக்கடவா யென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொல்ல, வன்மை பொருந்திய பாரத யுத்தத்திலே எங்களுக்காக வந்து சேர்ந்து, உன்னையே புகலென்று வந்த எங்களைவரையும் கடாக்ஷத்தினாலே இரக்ஷிக்க வேண்டும் நெடிய மகாவிஷ்ணுவே! என்றான் சகாதேவன். 38

என்றென் றிறைஞ்சி யிருதா மரைத்தாளி
லொன்றுங் கதிர்முடியாற் போமென் றுரைத்தருளி
யின்றிங் கிருவேமு மிப்போ துரைத்தமொழி
யொன்றும் பிறரறிய வேதாதொழி கென்றான்.

உரை. இப்படியாகச் சொல்லி வணங்கி இரண்டு தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களில் நமஸ்கரித்த சகாதேவனுக்குப் பாண்டவர்களைக் காப்பதாக நிச்சயஞ் சொல்லி இப்போது நாமிரண்டுபேரும் பேசிய அந்தரங்கத்தை அன்னியர் அறியும்படி சொல்லாதே என்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர். 39

ஆண்டிருந்த வகைநீங்கி யறிவுடையோ ரிருவோரும்
பாண்டவர் முன்னெய்திப் பழுதில்புகழ்ப் பாஞ்சாலி

நீண்டகருங் குழல்சோர நின்றுளை முகம்நோக்கி
மீண்டவரி விளையோ னுஞ் சந்துமிக வினிதென்றான்.

உரை. அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி அறிவுடைய அவ்விரண்டுபேரும் தருமபுத்திரர் முதலானோ ரிருக்கின்ற சபைக்குவர குற்றமற்ற கீர்த்தியையுடைய திரோபதை கருமைபொருந்திய நீண்ட அளகபாரஞ் சோர நிற்பவளைச் சாத்தகியாழ்வார் நோக்கி, இந்தச் சமய மிகவும் நல்ல சமயம், நீகேட்கவேண்டிய வரங்களை வேண்டிக் கொள்ளென்றார். 40

தருமனுக்குங்கருத்திதுவே தமருடன்போர்புரியாமல,
விருநிலத்தி லுடன்வாழ்தலெனக்கு நினைவென்றுரைத்
தான், வரிமலர்க்கண் புனல்சோர மலர் மறந்த குழல்
சோர, விரை மலர்ச்செஞ் சேவடிக்கீழ் வீழ்நதழுதாள்
மின்னனையாள்.

உரை. சாத்தகியாழ்வார் சொன்னதைக்கேட்ட பாஞ்சாலி ஞாதிகளுடனே யுத்தஞ்செய்யாமல் பெருமை பொருந்திய இப்பூமியின்கண் கூடிவாழவே தருமபுத்திரருக்குங் கருதது, இந்தச் சகாதேவருக்கும் இதுவே கருத்து என்றால், என்னுடைய பிரதிக்கினை முடிப்பதென்றோ வென்று செவ்வரி பாந்த கண்களில் நீரொழுகவும், மலர்கள் செறிந்த குழல்சோரவும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய விரிந்தசெந்தாமரைப் பாதங்களில் விழுந்து பிரலாபித்தாள் மின்னலை யொத்த வடிவையுடையவளான திரௌபதி. 41

சாலக் கனகன் றன்மைந் தனை முனிந்த
காலந் தவனறைந்த கற்றூ ணிடைவந்தாய்
மூலப்பே ரிட்டழைத் தும்மதமாய் யானைக்கு
நீலக் கிரிபோன் முன்னின்ற நெடுமாலே.

உரை. ஆதிபகவானான நாராயணன் எங்கேயிருக்கின்றானென்று கேட்க, தூணிலு மிருப்பான் இந்தத் துரும்பிலு மிருப்பானென்று சொன்ன ஒப்பற்ற குமாரனாகிய பிரகலாதனை இரணியன் மிகவும் கோபித்து அக்காலத்தில் அவனு லறையப்பட்ட கற்றூணிலே நரசிங்க வடிவங்கொண்டு வந்தாய்; ஆதிமூலமே யென்றழைத்த மும்மதங்களையும் பொழியாநின்ற யானைக்கு நீல

மலைபோலெழுந்தருளி எதிரேவந்த நெடிய மகாவிஷ்ணுவே! என்றாள். 42

கற்றைக் குழல்பிடித்துக் கண்ணிலான் பெற்றெடுத்தோன்
பற்றித் துகிலுரியப் பாண்டவரும் பார்த்திருந்தார்
கொற்றத் தனித்திகிரிக் கோவிந்தா நீயன்றி
யற்றைக்கு மென்மான மார்வேறு காத்தாரே.

உரை. கற்றையாகிய என்னுடைய அளகபாரத்தைப் பிடித்துத் திரிதராட்டிரன் பெற்ற பிள்ளையாகிய துற்சாதனன் மானபங்கமாகத் துகிலைப்பற்றி உரியும்போது, பஞ்சபாண்டவரும் பார்த்திருந்தார்கள். வெற்றி பொருந்திய சக்ராயுதத்தையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானே! உம்மையன்றி அன்றுதினம் என் மானத்தை யார் வந்து காத்தவர்கள் கோவிந்தாவென்று பின்னும் சொல்லுவாள் துரௌபதி. 43

மன்றி லழைத்தெனக்கு மாசளித்த மன்னவன்பாற்
சென்று தமக்கைந்தூர் திறல்வீரர் பெற்றிருந்தா
லன்று விரித்த வருங்கூந்தலை வல்வினையே
னென்று முடிப்பதினி யெம்பெருமா னென்றழுதாள்.

உரை. மன்னவர்கள் நிறைந்த சபையிலே யழைத்து எனக்குக் குற்றத்தைச் செய்த கொடிய பாதகனாகிய துரியோதனன்பால் சுத்த வீரர்களாகிய பாண்டவர்கள் தமக்கைந்தூர் பெற்று உண்டிருப்பாராகில் அன்று விரித்த அரிய அளகபாரத்தைத் தீவினையுடைய அடியேன் இனி என்றைக்கு முடிப்பது எமது கடவுளே! என்றழுதாள் துரௌபதி. 44

தண்டிருந்த திவன்கரத்திற் றனுவிருந்ததவன் கரத்தில்
வண்டிருந்த பூங்குழல்மேன் மாசிருந்த தெனவிருந்தார்
கண்டிருந்தீ ரெல்லீருங் கருதலர்பா லூர்வேண்டி
யுண்டிருந்து வாழ்வதற்கே யுரைக்கின்றீ ருரையீரே.

உரை. இந்த வீமசேனன் கையில் தண்டாயுதமிருந்தது; அந்த அருச்சுனன் கையில் வில்லிருந்தது: இந்தத் துரௌபதியினது வண்டுகள் சூழ்ந்த பூங்குழல் மேல் குற்றமிருந்த தெனும்படி யிருந்தார்; நீங்களெல்லோரும் பார்த்திருந்தீர்கள்; சத்துருக்களிடத்திலே ஊர்வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டு புசித்து உயிர் வாழ்வ

தற்கு நினைக்கின்றீர்களே ! இதற்கு உத்தரவு சொல்லுங்களென்றார் சாத்தகி யாழ்வார். 45

சீண்டமுகி லுருவனைய சராசந்தன் றனக்கஞ்சி
வண்டுவரை யரணாக வடமதுரை கைவிட்ட
திண்டிறன்மாதவன்மதியோ திகழ்தருமன் றன்மதியோ
பண்டுமவர்கருத்தறிந்துபார் போய்வேண்டுவதென்றான்.

உரை. பிரளயகாலத்து மேகத்திடியையொத்த சராசந்தனென்னும் அரசனுக்குப் பயந்து வளப்பந் தங்கிய துவாரகை யென்னும் கோட்டையைக் கொண்டு வடமதுரை யென்னும் பட்டணத்தைக் கைவிட்ட வலிய சவுரியத்தையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய மதியோ? பிரகாசத்தையுடைய தருமருடைய மதியோ? முன்னமே துரியோதனாதியர் கருத்துத் தெரிந்திருந்தும் மீண்டும் அவர் பாற் போய் பூமியை வேண்டுவதென்றார் சாத்தகியாழ்வார்.

சாத்தகிநின் றிவையுரைப்பச் சடைமழலா ளழுதாற்றக்
கோத்தருமன் முதலாய குலவேந்த ரைவரையும்
பார்த்தருளிபருள்பொழியும் பங்கயக்க ணெடுமாலு
மேத்தரிய பெருங்கற்பி னிலையாளுக் கிவையுரைப்பான்.

உரை. சாத்தகியாழ்வார் எழுந்து நின்று இந்த வசனஞ் சொல்ல, சடைபட்ட குழலையுடைய துரௌபதி பிரலாபித்துப் புலம்ப, அப்போது தருமபுத்திரர் முதலாகிய ஐவரையும் பார்த்து அஞ்சாதீர்களென் றழைத்து, கிருபாவெள்ளம் பொழிகிற தாமரைக் கண்ணனாகிய கிருஷ்ணபகவானும் துதிப்பதற்கரிய பெரிய கற்புடைய துரௌபதிக்கு இவைகளை அருளிச் செய்தார்,

தொல்லான்மைப் பாண்டவர்க்குத் தூதுபோய் மீண்ட
னல்லாயுன் பைங்கூந்தனானே முடிக்கின்ற [தற்பி
னெல்லாருங் காணவினி விரிப்பதெண்ணரிய
புல்லார்த மந்தப் புரமாதர் பூங்குழலே.

உரை, பழமையாகிய சவுரியத்தையுடைய பஞ்சபாண்டவர்க்காகத் தூதுபோய் வந்தவுடனே பாஞ்சாலியே! உன்னுடைய பசிய கூந்தலை நானே முடிப்பேன். எல்லோரும் பார்க்கும்படி பின்னால் விரிக்கப்படுவது எண்ணிக்கையற்ற சத்துருக்களுடைய அந்தப்புரத்தி

லிருக்கின்ற ஸ்திரீகளுடைய பூவையணிந்த கூந்தல்கு
ளென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 48

மைக்குழலாய்கேளாய் மருவா ருடற்புலத்துப்
புக்குழலா குங்கொழுவாம் போர்வா ளபிமன்னனுந்
தொக்குழலும் வெங்கோள்மைத் தொல்வேந்தர் தங்குல
மிக்குழலுஞ் சேரமுடி யாதிரா னென்றான். [மு

உரை. கரிய கூந்தலையுடைய துரௌபதியே ! கேட்பாயாக, சத்துருக்களுடைய தேகங்களாகிய வயலிலே உழுதற்கரிய கொழுப்படையென்று சொல்லத் தக்கதுவாம். யுத்தத்திலே சிறந்த வாளாயுதத்தை யுடைய அபிமன்னன் ஒன்றாகக் கூடி யுழலுகின்ற கொடுங்கோலின் தன்மையையுடைய அரசர்களின் குலங்களையும் உன்னுடைய அளகபாரத்தையும் ஒருங்குசேர முடியாமல்விடானென்று பின்னும் சொல்லுவார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர்.

பெண்ணீர்மை குன்றாப் பெருந்திருவின் செங்கமலக்
கண்ணீர் துடைத்திருதன் கண்ணிற் கருணையெனுந்
தெண்ணீரி னாற்பொருந்தத் தேற்றினான் சாற்றுகின்ற
மண்ணீ ரனலனிலம் வான்வடிவா மாமாயன்.

உரை. பெண்களுக்கு வேண்டிய சிறந்த குணங்கள் குறைவில்லாத் துரௌபதியினுடைய செந்தாமரை மலர் போன்ற கண்களிலிருக்கும் நீரைக் கிருபை யென்னும் தெளிந்த நீராற் பொருந்தும்படி தெளியச் செய்தார் சொல்வதற் கரிதாகிய பஞ்சபூத வடிவமாகிய பெருமை பொருந்திய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 50

துன்று பிணியோர் துறந்தோ ரடங்காதோர்
கன்றுசினமனத்தோர் கல்லா தவரிளையோ
ரொன்றுமுறைமை யுணரா தவர்மகளி
ரென்றுமிவர் மந்தணத்தி னெய்தப் பெறுதாரே.

உரை. நிறைந்த வியாதி யுடையவர்கள், துறந்த மகான்கள், ஒருவருக்கு மடங்காதவர்கள், கன்றிய கோபமுள்ள மனத்தை யுடையவர்கள், கல்வி யில்லாதவர்கள் பெண்பிள்ளைகள் இன்னோர் என்றும் இரகசியம் பேசுமிடத்தில் இருக்கத் தகுதியற்றவர்கள். 51

என்னக் கழறி யிருந்தோ ருரைதவிர்த்து
தின்னைப் பவரில்லா நீயே கெனவுரைப்ப

மன்னர்க்கு மன்னவன்பான் மாயோனுந் தூதாகிப்
பொன்னுற்ற நேமிபொரு பரித்தேர் மேற்கொண்டான்

உரை. இப்படி தருமராசன் சொல்லியிருந்த மற்ற வர் வசனங்களை யடக்கிக் கிருஷ்ணபகவானை நோக்கி உமக்குச் சமானம் ஒருவருமில்லாத தேவரீரே? தூது போக வேணுமென்று பஞ்சபாண்டவர் வேண்டிக் கொள்ள வணங்கா முடியோனாகிய துரியோதன னிடத் திலே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் தூதாகி மகாமேரு மலைக்குச் சமானமாகிய குதிரை கட்டிய தேரின்மே லேறிக் கொண்டார். 52

சங்கு மணிமுரசுஞ் சல்லரியுந் தாரைகளு
மெங்கு முழங்க வெழில்வெண் குடைநிழற்றப்
பொங்கு கவரி புரையிட்ட வெண்ணில்லா
வங்க மொருநான்கு மவனிபருந் தற்சூழ.

உரை. அப்போது சங்கவர்க்கங்களும் அழகிய பேரிகைகளும் சல்லரிகளும் தாமரைகளும எவ்விடத்தி லும் சப்திக்க, அழகிய சத்தரவட்டக்குடை நிழற்ற பிர காசம் பொருந்திய வெண்சாமரைக ளிரண்டு பக்கங்களி லும் வீசிவர கணக்கில்லாத இரதகஜதுரகபதாதிகளும் பூமியையாளு மாசர்களும் தம்மைச் சூழ்ந்துவரப் புறப் பட்டார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 53

கல்வரையும் பாலைக் கடுஞ்சுரமும் கான்யாறும்
நல்வரையும் நீர்நாடும் நாளிரண்டிற் சென்றருளித்
தொல்வரைய கோபுரமு நீள்மதிலுஞ் சூழ்ந்திலங்கு
மல்வரைய தோளான் வளமா நகர்கண்டான்.

உரை. கல்லுநல் பொருந்திய பருவதங்களும், பாலையென்னும் கொடிய சுரங்கங்களும், கான்யாறும், நீர்நாடும் இரண்டு நாளையிற் கடந்துபோய்ப் பழமையா கிய மலைக்கொப்பான கோபுரங்களும், நெடிய மதில் களுஞ் சூழ்ந்து விளங்குகின்ற மல்யுத்தத்திற் சிறந்த தோளையுடைய துரியோதனனது வளமைதங்கிய நக ரத்தைக் கண்டார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர். 54

வேறு

மேவு செந்துகிர்த் திரளுமா மரகத விதமுங்
கோவை வெண்கதிர்த் தரளமு நிறைநிறை குயிற்றித்

தாவும் வெம்பரித் தேரினுன் றனக்கெதிர் சமைத்த
காவ னங்களிற் ரேன்றின பச்சிலங் கமுகம்.

உரை. அந்த மார்க்கத்தில் பசுமையு மிளமையும் பொருந்திய கமுகுகள் பழுத்த குலேகளும் பாலேகளும் விளங்கிய தெப்படி யிருக்கிறதென்ருல் சிவந்த நிறத்தை யுடைய பவளங்களும் வெவ்வேறு விதமான மரகதங்களும் கோர்வைசெய்த வெவ்விய கிரணத்தையுடைய மூத்துக்களும் வரிசையாகப் பதிந்து, தாவி நடக்கும் குதிரைகள் கட்டிய தேரையுடைய கிருஷ்ணபகவானுக் கெதிரே யுண்டாகிய மண்டபங்கள்போ லிருந்தன. 55

வம்புலா மகில் சந்தன வருக்கைமா கந்தஞ்
சம்ப கந்தமா லம்பல திசைதொறுந் தயங்க
உம்பர் நாயகன் வரவுகண் டுளங்களி கூர்ந்து
தும்பி பாடின தோகைநின் ருடின சோலே.

உரை. பரிமளம் வீசிய அகிலும், சந்தனமும், பலாவும், மாவும், வாசனே பொருந்திய செண்பகமும், பச்சிலேமரமும் எந்தத் திசைகளிலும் விளங்கி யிருக்கப் பட்ட சோலேயில் தெய்வ நாயகனுகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வருதலேக்கண்டு மனமகிழ்ச்சி யடைந்து வண்டுகள் பாடின ; மயில்கள் நின்று கூத்தாடின. 56

அணிகொ ளத்தினு புரியெனு மணங்கு செய்திருவின்
கணவ னுககெதிர் காட்டுநீ ராஞ்சனங் கடுப்ப
மணமி குந்தசெந் தாமரை மலருடன் சிறந்த
புணரி யிற்பெரும் புனலேயுங் கொள்வன பொய்கை.

உரை. அழகினேக் கொண்ட அஸ்தினுபுரி யென்னும் கன்னி மகாலக்ஷ்மிக்கு நாயகனுகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுக்கு எதிரே காட்டுகின்ற ஆலாத்திக்கொப்பாக வாசனே மிகுந்த சிவந்த தாமரை மலருடன் சிவந்த கடல்போல் நிறைந்த நீரையுங் கொண்டிருந்தன பொய்கைகள். 57

நடந்த நாயகன் கோலமாம் வேலேசூழ் ஞால
மிடந்த நாளிடை யதுவழி யாகவந் தெழுந்து
படர்ந்த பாதல கங்கையைப் படர்மதில்சூழ்ந்து
கிடந்த தாமெனச் சிறந்தது தாழ்புனற் கிடங்கு.

உரை. தூதுநடந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பூர்வத்திலே வராகரூபமாய்ச் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமியைப் பேர்த்த நாளில் அது வழியாக வந்தெழுந்து பாதாள கங்கை அந்த நகரின் பெரிய மதிலை வளைந்து கிடந்ததென்று சொல்லத் தக்கதாய்ச் சிறந்தது தாழ்ந்த நீரையுடைய அகழி. 58

அடி நீலத்திலே படிவன விடிமுகி லனைத்து
முடி நிலத்தினுக் குடுபதத் தினுமுடி வில்லை
நெடிய சக்கரப் பொருப்பையு நிகரிலா விதற்கோர்
படிவ குத்ததா மெனும்படி பரந்தது புரிசை.

உரை. கீழ்நிலத்திலே படிவனவாகும் இடியையுடைய மேகங்களெல்லாம் அதினுடைய மேல் நிலத்துக்கு நக்ஷத்திர பதவியிலு முடியவில்லை; நீண்ட சக்கர வாளகிரியையும் நிகரில்லா இதற்கு ஒருபடி யொப்பாகச் செய்ததாமென்று சொல்லும்படி பரந்திருந்தது அவ்வினுபுரியின் மதில். 59

பகலி னுங்கடும் பரிதிதன் கதிர்பரப் பாம
லிகலி யெங்கணு மெறிந்துகால் பொருதலினேந்தி
புகலு கின்றமந் தாகினி தரங்கமே போல [ப்
வகல் விசும்பிடை மிடைவனநெடுங்கொடியாடை.

உரை. பகற் காலத்திலும் வேகத்தையுடைய சூரியன் தன் கிரணங்களை வீசாமலிருக்கும்படி வலிமைகொண்டு எவ்விடத்திலும் வீசுகின்ற காற்று பொருதுகிறபடியால் உயர்வாகச் சொல்லுகின்ற கங்கையினுடைய அலைகள்போல அகண்ட ஆகாயத்தினிடத்திலே நெருங்குவன நெடிய கொடியாகக் கட்டிய வஸ்திரங்கள்.

புயங்க பூமியோ புரந்தரற் கமைத்தபொன் னுலகோ
தயங்கு செல்வநீ டளவகையோ நிகரெனுந் தரத்த
வியங்கு கார்முகில் விரைவினின் றெழுவன் போல
வயங்கு காரகி னறும்புகை யுயிர்ப்பன மாடம்.

உரை. நாகலோகமோ? இந்திரனுக்குச் செய்த பொன்மயமான தெய்வலோகமோ? விளங்காநின்ற செல்வம் நிறைந்த அளகாபுரியோ? இந்த நகரென்று சொல்லும்படி சஞ்சரிக்கின்ற கரியமேகங்கள் மலைகளின் மேலே நின்று எழுவனபோலப் பிரகாசிக்கின்ற கரிய

அனலினது நன்மைகளை புகைகளை வீசுகின்ற மாளிகைகள். 61

மன்னர் வேழமுஞ் சேனையு மெதிரெதிர் மயங்கிப்
பின்னு முன்னுமெம் மருங்கினும் பெரியரிடம் பெறுமற்
றுன்னி நின்றவ ரேகுமி னேகுமின் றெடா
வென்னு மோசையே யுள்ளன வீதிக ளெல்லாம்.

உரை. அரசர்களுடைய யானைகளுஞ் சேனைகளும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரிட்டு மயங்கப் பின்னு முன்னும் எந்தப் பக்கங்களிலும் பெயர்ந்து செல்ல இடம்பெற மாட்டாமல் நெருங்கி நின்றவர்கள் செல்லுங்கள் செல்லுங்க ளென்னுஞ் சொல்லினையுடைய சபதங்களே உண்டா யிருக்கின்றன வீதிகள் எல்லாம். 62

வரையெ லாம்பல வனமெலாங் கடடெல்லாம் வளைந்த
கரையெ லாம்படு பொருளெலாந் தனித்தனி குவித்த
நிறையெ லாங்கவராவண நீர்மையைப் பலவோ [தோ.
ருரையெ லாந்தொடுத் துரைப்பினு முவமைவேறுள

உரை. மலைக ளெல்லாவற்றினும் உண்டாகின்ற மாணிக்க முதலிய திரவியமும், காடுகளெல்லாவற்றினு முண்டாகின்ற சங்கு முதலிய திரவியங்களும், நாடுக ளெல்லாவற்றினு முண்டாகின்ற செந்நெல முதலிய திரவியங்களும் வெவ்வேறாகக் குவித்து வரிசையாக வைக்கப்பட்ட கடை வீதியினுடைய குணத்தை வித்துவான்கள் கற்ற சொற்களெல்லா மெடுத்துச் சொன்னாலும் வேறே யுவமானம் உண்டோ? 63

விரவு கான்மல ரினும்பல வீரரின் விதங்கள்
பரவை வெண்மண லினும்பல புரவியின் பந்தி
யிரவில் வான்மீ னினும்பல யானையி னீட்டம்
நிறைகொள் கார்த்துளி யினும்பல தேரணி நிலையே.

உரை. காட்டிலிருக்கின்ற பல மலரைக்காட்டிலும் சுத்தவீரர்க ளதிகமா யிருப்பார்கள், சமுத்திரத்தினுடைய வெள்ளைமணலைக் காட்டிலும் குதிரைப்பந்திக ளதிகமா யிருக்கும்; இராத்திரியி லாகாயத்திலே தோன்றும் நக்ஷத்திரங்களைப் பார்க்கிலும் யானையின் கூட்டங்கள் அதிகமா யிருக்கும்; நீரைக்கொண்ட மழைத்துளியினுந் தேரணிகள் அதிகமா யிருக்கும். 64

ஆசி லாம்மறை யந்தண ராலய மொருபான்
மாசி லாமுடி மன்னவர் மாளிகை யொருபாற்
காசி லாமதி யமைச்சர்தங் கடிமனையொருபாற்
பேசி லேவள வணிகர்தம் பேரிட வொருபால்.

உரை. குற்றமில்லாத நான்கு வேதமும் தெரிந்த பிராமணருடைய திருமாளிகைகள் ஒருபக்கத்திலிருக்கும் களங்கமில்லாத கிரீடந்தரித்த அரசர் அரண்மனைகள் ஒருபக்கமிருக்கும். பழுதிலாத புக்தியிற் சிறந்த மந்திரிகளுடைய புதுமைபொருந்திய வீடுகள் ஒரு பக்கத்திலிருக்கும். சொல்லுமிடத்தில் நிறைந்த அழகையுடைய வைசியருடைய இடப்பொருந்திய வீடுகள் ஒரு பக்கத்திலிருக்கும். 65

மங்க லந்திகழ் மனையெலாம் வலம்புரி யோசை
திங்க டோயநெடுந் தலமெலாஞ் செழுஞ்சிலம் போசை
யங்கண் மாநக ரனைத்துமும் முரசதி ரோசை
யெங்கணுங் கடவுளரிடந் தோறுமுழ வோசை.

உரை. கல்யாணஞ் செய்கின்ற வீடுகளெல்லாம் வலம்புரியென்னும் சங்கத்தொனியா யிருக்கும், சந்திரன் தோய்கின்றநெடிய மாடவரங்களெல்லாம் செழுமை தங்கிய சிலம்போசையாயிருக்கும், அழகிய இடத்தை யுடைய மகத்தாகிய நகர முழுதும் வீரமுரசு, வெற்றி முரசு, தியாக முரசென்னும் மூவிதப் பேரிகை யோசையாயிருக்கும், எவ்விடத்திலும் தேவாலயந் தோறும் மத்தள வோசையா யிருக்கும். 66

மூன்றி லின்கணின் றிடம்பெரு மரசர்மா முடிக,
ளொன்றோ டொன்றதைத் தேற்றிமே லொளிற் பொறி
சிதறிச், சென்று சென்றுறு திசைதோறுந் திகழ்ந்தது
செம்பொற், குன்றெனும்படி குருகுல நாயகன் கோவில்.

உரை. தெருவாசலிலே நிற்க இடப்பெரு வரசர்களுடைய கிரீடங்கள் ஒன்றிேனொடொன்று தேய்ந்தும் இடிபட்டும் மேலே பிரகாசிக்கின்ற அபரஞ்சிப் பொடிகள் தெரித்துப்போய் பொருந்துகின்ற திக்குகள் தோறும் விளங்கியது மகா மேருமலை யெனும்படி நின்றது துரியோதனனுடைய அரண்மனை. 67

என்றிசைக்குநல் லொளிநிமி ரெழின்மணி முடிக்
குன்றிசைக்கும்வண் கோபுர நீணகர் குறுகித்
தென்றிசைக் குளிர் செண்பக மலர் தொறுஞ்சிறைத்தே
னின்றி சைக்குப்வண் சோலைவா யமர்ந்தனனெடுமால்.

உரை. சூரியனென்று சொல்லுகின்ற பிரகாச முயர்ந்த அழகிய ரத்தினங்கள் பதிந்த சிகரங்களையுடைய மலையென்று சொல்லுகின்ற வளத்தைப்பெற்ற கோபுரத்தையுடைய நெடிய அஸ்தினபுரத்திற் சேர்ந்து அதற்குத் தென்றிசையில் குளிர்ச்சி பொருந்திய சண்பக மலர்கள் தோறும் சிறிய வண்டுகளிலிருந்து பாடுகின்ற வளப்பம் பொருந்திய சோலையி லெழுந்தருளினர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 68

அன்று தூதுகொண் டிலங்கைதீ விளைத்தவரைவர்க், கின்று தூதுவந் தெயிற்புறத் திறத்தன ரென்னுந், துன்று தூதுவண் டினமூா ஞெண்டயலான் றனக்குச், சென்று தூதுவ ரியபபினர் சேவடி வணங்கி.

உரை. முற்காலத்தில் ஒரு குரங்கைத் தூதாக விடுத்து இலங்காபுரியை அக்கினியை மூட்டி யழித்தவர் பஞ்ச பாண்டவர்க்காக இன்று தூதாகவந்து மதிற்புறத்துச் சோலையிலிருந்தாரென்று நெருங்கிய மலரினிடத்து வண்டுகள் பாடுகின்ற பசிய மலர்மாலை யணிந்த துரியோதன ராஜனுக்குத் தூதுவர்போய்ச் சிவந்த பாதங்களை வணங்கிச் சொன்னன். 69

தொல்லை நாயகன் வந்தன னென்றலுஞ் சுரும்பார்
மல்லன் மாலையானேவலன் மாநகர் மாக்க
ளெல்லை நீண்மதில் வட்டம்யோ சனையெழு நூருஞ்
செல்வ மாநகர்த் தெருவினை யொப்பனை செய்தார்.

உரை. ஆதிமூல நாயகனுகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தூதுவந்தாரென்று சொன்ன மாத்திரத்தில் வண்டுகள் நிறைந்த வளத்தையுடைய மாலையை யணிந்த மார்பனுன துரியோதனராஜனது ஏவுதலினுலே மகத்தாகிய அஸ்தினபுரத்தி லுள்ளவர்கள் விருத்தமாகிய நெடிய எழுநூறு யோசனையளவு அகன்றிருக்கின்ற பெரிய பட்டண வீதிகளை அலங்கரித்தார்கள். 70

மின்னு மாமுகிற் பல்லிய விதங்கண்முன் முழங்க
மன்னவர் மன்னவ னெழுந்தனன் மாலெதிர் கொள்வா
னென்னை நீயவற் கெதிர்செல்வ தென்றுதன மருகன்
றன்னை யன்பொடு தகைத்தனன் கொடுமைகூர் சகுனி.

உரை. மின்னுதல் செய்கின்ற பெரிய மேகங்களைப் பார்க்கிலும் நானுவித வாத்தியங்களும் முழங்க அரசர்க் கரசனுகிய துரியோதனன் கிருஷ்ணபகவானை எதிர் கொள்ள வெழுந்தான். அதுகண்டு தூது வருகிறவர் களை எதிர்கொள்வது என்ன மரியாதையென்று தனக்கு மருமகனுகிய அந்தத் துரியோதன ராஜனை அன்பி னுலே தடுத்துவிட்டான் கொடுமை மிகுந்துள்ள சகுனி யானவன். 71

சீர்வலம்புரி திகிரிசேர் செங்கையான் றனக்குக்
கார்வலம்புரி கோயிலுங் காட்சியு மமைத்துப்
போர்வலம்புரி நிருபரு மினைஞரும் போற்றத்
தார்வலம்புரி யவனிருந் தனன்பொலந் தவுசின்.

உரை. சிறப்புமிகுந்த சங்குசக்கரஞ்சேர்ந்த சிவந்த திருக்கரங்களுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்கு மேகங் கள் வலஞ்செய்யப்பெற்ற அரண்மனையுங் காணத் தக்க பொருள்களும் பொருந்தச்செய்து, யுத்தகளத்திலே வலிமைபெற்ற இராசவர்க்கமும், பந்துக்களும் வணங்க, நந்தியாவட்ட மாலையணிந்த புஜத்தையுடைய துரியோ தனராஜன் சிங்காதனத்தி லிருந்தான். 72

தொல்பகிரதி மைந்தனுந் துரோணனுஞ் சுதனும்
வில்விதுரனுங் கிருபனு முதலிய வேந்தர்
மல்குமூவிரு பத்துநூ றுயிரமகிபர்
செல்வநாயகற் குயோசனை யிரண்டெதிர் சென்றூர்.

உரை. அப்போது நெடுங்காலமா யிருக்கின்ற கங்காபுத்திரராகிய வீஷ்மாச்சாரியரும் துரோணுச்சாரி யரும் அஸ்வத்தாமாவும் வில்லிலே வல்லவனுன விதுர மகாராஜனும் கிருபாச்சாரியரும் இவர்கள் முதலிய அர சர்களும நெருங்கிய அறுபது நூறுயிர மன்னர் மண்ட லீகரும கிருஷ்ணபகவானை இரண்டு யோசனை தூரத் திலே போய் எதிர்கொண்டார்கள். 73

வந்து வந்திரு மருங்கினு மன்னவர் வணங்கப்
பைந்துழாய்முடிப் பரமனுங் கண்மலர் பரப்பி
யந்த மாநகர் புகுந்தபி னரசனிற் புகாமற்
புந்தி கூருள் விதுரன்வாழ் வளமனை புகுந்தான்.

உரை. வந்துவந்து இரண்டு பக்கத்திலும் அரசர்கள் பணியப் பசிய மலர்மாலையணிந்த கிரீடத்தையுடைய கிருஷ்ணபகவானும் அவர்களைப் பார்த்துக் கிருபை கூர்ந்து அஸ்தினபுரத்துக்கு வந்தபின்பு துரியோதனராஜன் அரண்மனைக்குப் போகாமல் கிருபை மிகுந்த மனமுள்ள விதுரமகாராஜன் வாழ்கின்ற வளப்பத்தையுடைய அரண்மனையிலே எழுந்தருளினர். 74

வேந்தர் யாவரையும் விடைகொடுத் தகன்றபின் விமலன்
வாய்ந்த மாளிகை நடுவணோர் மண்டபங் குறுகி
யாய்ந்து வல்லவர் நவமணி யழுத்திய வாரியே
றேந்து மாசனமிடப்பொலிந் ததன்மிசை யிருந்தான்.

உரை. எதிர்கொண்ட வரசர்களுக் கெல்லாம் செலவு கொடுத்து அவர்கள் போனபின்பு கிருஷ்ண பகவான் பொருந்தி உப்பரிகையினடுவே ஒரு மண்டபத்திற்குப்போய், சிற்பங்களாய்ந்த வல்லவர்கள் அமைந்த நவரத்தின மழுத்திய சிங்கந் தாங்குகின்ற ஆசனங் கொடுக்க அதன்மேல் பிரகாசத்துடனே எழுந்தருளியிருந்தார். 75

இருந்து வந்தரு ளினவெனை யிறைஞ்சின னிறைஞ்சிப்
பொருந்து வந்தனைப் பிறப்பையுமிறப்பையும் பிரித்தான்
மருந்து வந்தனை யமரருக் கருளிய மாயோன்
விருந்து வந்தென னென்றுள முருகிய விதுரன்.

உரை. இப்படி வந்திருந்த கிருஷ்ணபகவானை வணங்கினன்; வணங்கிப் பெரிய பந்தயமாகி சனனத்தையும் மாணத்தையும் நீக்கினன்; தேவாமிர்தத்தை விரும்பி வந்தனை செய்த தேவர்களுக்குந் திருப்பாற் கடலைக்கடைந்து கொடுத்தருளிய நாராயணமூர்த்தி தன் வீட்டுக்கு விருந்தாக வந்தானென்று மனமுருகிய விதுரன். 76

கொடுகொண்டலைக் குரிசிலை யலர்ந்தகோ கனகக்
காடுகண்டெனக் கண்டுதன் கண்ணினை களியாத்

தோடு கொண்டதார் விதுரனிப்பிறப்பையுந் தொலைத்தா
வீடுகண்டவர்க் கியம்பவும் வேண்டுமோ வேண்டா. [ன்

உரை. பாஞ்சசன்னிய மென்றும் சங்கையேந்திய திருக்கரத்தையுடைய கிருஷ்ணபகவான் இடத்திலே மலர்ந்திருக்கிற கரசரணுதி அவயமாகிய தாமரை மலர்க் காட்டைக் கண்ட வண்டுகள்போலத் தன்னுடைய கண்களிரண்டுங் களிப்பை யடைந்து, இதழைக் கொண்ட பூமாலையணிந்த விதுரனிப் பிறப்பையும் நீக்கினுன்; மோக்ஷவீட்டை யடைந்தவர்களுக்குச் சொல்லவும் வேண்டுமோ ? வேண்டாம். 77

உள்ளினு னுணர்ந் துள்ளமு முருக்கினனெழுந்து
துள்ளி னுன்விழுந் திணையடி சூடினுன் துயரைத்
தள்ளி னுன்மலர்த் தடக்கையாற் றத்துவ வமுதை
யள்ளி னுனெக் கண்களா லருந்தினு னளியோன்.

உரை. நினைத்தான் நினைந்து மனமுருகினுன் எழுந்திருந்து துள்ளினுன் கீழே விழுந்து இரண்டு பாதங்களையும் சிரசிற்சூட்டினுன், துன்பத்தை நீக்கினுன். தாமரை மலர்போன்ற விசாலமாகிய கைகளால் தத்வாமிர்தத்தை அள்ளினவ னென்னும்படி கண்களால் பகவான்கை யுண்டான் விதுரன். 78

முன்ன மேதுயின் றருளியமுதுபயோ ததியோ
பன்ன காதிபப்பாயலோ பச்சையா லிலையோ
சொன்ன நால்வகைக் கருதியோ சுருதிநீ யெய்தற்
கென்ன மாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடி லென்ருன்.

உரை. முன்னமே நித்திரை செய்தருளிய பழைய பாற்கடலோ? சேஷசயனமோ? பசிய வடவாலிலையோ? சொல்லிய நான்கு வேதங்களோ? நினைத்து நீர் வருவதற்குமுன் என்ன தவத்தைச் செய்ததோ இந்தச் சிறு குடிசை என்ருன் விதுரன். 79

மும்மையாகிய புவனங்கண் முழுவதையு மருந்து
யெம்மை யாளுடை நாயகன் விருந்தினுக் கிசைந்தா
னம்ம வென்நன் ஞறுநூருயிர மடையர்
தம்மை நோக்கின னவர்களும் விரைவுடன் சமைத்தார்.

உரை. திரிபுவனங்களை யெல்லாம் உண்டருளிய முதல்வராகிய எம்மை யாளாகவுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண

பகவான் விருந்துக்குச் சம்மதித்தாரென்று ஆச்சரியப் பட்டனர்; அப்போது ஆறு நூறுயிரஞ் சமயற்காரரைப் பார்த்தான்; அவர்களும் சீக்கிரத்திலே சமைத்தார்கள்.

வந்த கொற்றவேல் வரிசிலே யவர்க்கும்வாளவர்க்குங்
கந்த டார்ப்பனகரிக்குப்வெங் கவனவாம் பரிக்கு
மைந்துபத்துநூ ருயிர மரசர்க்கு மெவர்க்கு
மிந்திரர்க்கு மெய்தாவமு தெனும்படி யியற்ற.

உரை. கிருஷ்ண பகவானுடனே வந்த வேல்-வாள்-வில் முதலிய ஆயுதத்தை யுடையவர்க்கும், கட்டுத் தரியைப் பொருந்திய யானைகளுக்கும், வெவ்விய வேகத் தையும் தாவுகின்ற தன்மையையும் பொருந்திய குதிரை களுக்கும் ஐம்பது நூறுயிரம் இராஜாக்களுக்கும், மற் றெவர்க்குங் கிடைக்கத்தகாத அமுதமென்று சொல்லும் படி சமைத்தார்கள். 81

அமைத்த வாசநன் னீர்கொடு ரஞ்சன மாடிச்
சமைத்த பல்கறி யடிசிறம் விருப்பினு லருந்தி
யுமைக்கு நாயக னிரவொழித் தருளினு னுதவ
விமைப்பி லாரமு தருந்திய வியல்பென விருந்தார்.

உரை. வாசனைகலந்த நீரைக்கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்து, சமைக்கப்பெற்ற பலவித கறிகளையும் அமுதை யும் அன்னங்களையும் தம்முடைய விருமபினுர் புசித்து, உமாதேவிக்கு நாயகனுகிய உருத்திரபகவான் பிச்சைத் தொழிலை மாற்றியருளிய மகாவிஷ்ணு கொடுக்கத் தேவர்கள் அமுதத்தையுண்ட தன்மையென்று சொல் லும்படியாக இருந்தார். 82

வாச நீருடவண் சுண்ணமு முறைமுறை வழங்கப்
பூச றுததுழிப் பூசினுர் சூடினுர் புனைந்தார்
வீச சாமர மிட்டவெண் மதிக்குடை நிழற்றத்
தேச வன்மணிக் கேசரித் தவிசிடைக் கிளர்ந்தான்.

உரை. வாசனையுடைய பனிநீரும் வளத்தை யுடைய பச்சைக் கர்ப்பூரங்களும், கிரமப்படி கொடுக்க, பூசதக்க சந்தன முதலியவையும பூசினுர்கள். மலர் முதலியவைகளைச் சூடினுர்கள். ஆபரண முதலியவை களை யணிந்தார்கள். வீசுகின்ற வெண சாமரைக ளிரட்ட வெள்ளிய சந்திரவட்டககுடை நிழலைச்செய்ய, ஸ்ரீ

கிருஷ்ணபகவான் இரத்தினங்களாற் பதிப்பித்த சிங்கா
தனத்திலே எழுந்தருளி யிருந்தார். 83

ஞான கஞ்சுக விதுரன் வாழ்மனையினு யகனும்
போனகம்பரி வுடனுகர்ந் திருந்தவப் பொழுதிற்
ருனு மேருவுக் கப்புரத் தவ்வமு தருந்தப்
பானுவும் பெருங் குடைதிசைப் பரவையிற் படிந்தான்.

உரை. ஞானமயமான அங்கிபூண்ட விதுரமகா
ராஜன் வாழ்கின்ற திருமனையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பக
வான் அறுசுவை யுண்டியும் புசித்திருந்த சமயத்திலே
தானுமேருமலைக் கப்புறத்திலிருக்கிற அமுதத்தைப் புசிக்
கச் சூரியனும் பெரிய மேற்றிசைக் கடலிலே மூழ்
கினன். 84

கருதி யந்தணர் யாவருந் தங்கடன் கழிப்பச்
சுருதி யென் னும்வெஞ் சாபமே லம்புகை தொடுத்துப்
பருதி தன்பெரும் பகைவர்மேல் விடுத்தவிற் பரந்த
குருதி யாமென நிவந்தெழச் சிவந்தது குடபால்.

உரை. அந்தச் சமயம் பிராமணர்களெல்லாம்
மாலைப் பொழுதிலே தாங்கள் செய்யும் மாலைக்கடனைக்
கழிக்க நினைத்து வேதமென்கிற வில்லின்மேல் நீராகிய
பாணத்தைக் கையாற்றொடுத்துச் சூரியனுடைய பெரிய
சத்துருக்களின்மேல் விட்டபடியால் பரவிய உதிர
மென்று சொல்லும்படி மிகவுஞ் சிவந்தது மேற்றிசை.

தரங்க வாரிதிப் புறந்தெதிர் மலைந்தவெஞ் சமரி
லுரங்கொள் கூர்நெடும் படைகளா லுடன்றமந் தேகர்
துரங்க மேழுடைக் கடவுளே நிரை நிரை துணிந்த
கரங்கள் போன்றன கரைதொறும் வளர்துகிர்க் காடு.

உரை. அலைகளையுடைய சமுத்திரக் கப்புறத்
தெதிரே போகின்ற வெவ்விய யுத்தத்திலே வலிமையைக்
கொண்ட கூர்மைபொருந்திய நெடிய ஆயுதங்களா
லவுணர்களுடைய தேகங்களின்மேல் ஏழு குதிரையை
யுடைய சூரியனும் வரிசை வரிசையாகத் துணித்த
கைகள்போலு மிருந்தன கரைகள்தோறும் வளர்கின்ற
பவளக்காடு. 86

நீதி யிற்புகல பகலெலா நீரா மகளிர்
மீதுறைந்தெழும் வெவ்வெயில் படாவகைவிரித்துப்

போது புக்கதென் றினம்படச் சுருக்கிய பூம்பட்
டாத பத்திரம் போன்றன தாமரை யடவி.

உரை. நீதியினுற் சொல்லுகின்ற பகற்பொழுதெல்லாம் நீராமகளிர்கள் தங்கள் மேலே பட்டு விழுகின்ற வெவ்விய வெயில் படாத விதம் விரித்துப் பொழுது போயிற்றென்று ஒன்ருகச் சுருக்கிய அழகிய பட்டுக் குடைகள் போன்றது அங்கே மலர்த்த தாமரைக்காடு.

கலந்து மங்கல முழுவுவெண் சங்கொடு கறங்க
மிலைந்து பூங்குழல் வனிதையர் மெய்விளக் கெடுப்ப
கலந்த தாமரைத் தடமெலாங் குவிந்தது கண்டு
மலர்ந்த தாமரை வாவிபோன்றது நகர்நகர் வட்டம்.

உரை. மங்கல பேரிகைகள்போல வெள்ளிய சங்குகள் சப்திக்கவும் மலர்மாலையைத் தரித்த கூந்தலையுடைய மங்கையர்கள் மெய்மையான தீபங்களெடுக்கவும் தடாகங்கள்தோறும் அலர்ந்த தாமரை மலர்கள் குவிந்ததைக்கண்டு மலர்ந்த தாமரைபோன்றது பெருமை பொருந்திய அஸ்தினபுரி யென்னும் வட்டம்.

உரங்க புங்கவன் மணிமுடி யொப்பன தீப
மிரும ருங்கினு மாயிர மாயிர மேந்த
வரிசு மந்தபே ராசனத் தழகுடனிருந்த
புரவ லன்றனைப் புண்ணிய விதுர னும் போற்றி.

உரை. ஆதிசேஷனுடைய ஆயிரம் முடிகளை ஒப்பனவாகத் தீபங்களை இரண்டுபக்கத்திலும் இரண்டாயிர மேந்தவும் சிங்கத்தினல் சுமக்கப்பட்ட பெரிய ஆசனத்திலே அழகுடனெழுந்தருளி யிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைப் புண்ணியததையுடைய விதுரராஜன் வணங்கி.

பொங்க ராவணை பொலிவறப் போந்தபின் பொதுவா
தங்கள் பாடியில் வளர்ந்துமா திருதிடைத் தவழ்ந்து
கங்கை மாநதி கால்வரு கருணையங் கடலே
யிங்குநீதனி நடந்தவா றுரைத்தரு ளென்ருன்.

உரை. பொலிவினையுடைய சேஷ சயனமானது பொலிவு நீங்கவந்து பின்பு ஆயர்பாடியில் வளர்ந்து, மகத்தாகிய மருதமரத்தினிடையில் தவழ்ந்து, கங்கை நதி திருவடியிலே பெருகப்பெற்ற கிருபைக்கடலே! இவ்

விடத்திலே நீர் தனித்தெழுந்தருளிய விதத்தை அனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்றான் விதுரன். 90

தோட்டு வந்துசெந்தேனுகர் கரும்புசூழ் தொடையாய்
காட்டுவந்துமுன் றிரிந்துதங் கடவநாட் கழித்து
நாட்டுவந்தபேரைவர்க்கு நற்குரு நாடு
கேட்டு வந்தன மென்றனன் விதுரனுங் கேட்டான்.

உரை. பூவிதழிலே வந்து சிவந்த தேனைப் புசிக்கின்ற வண்டுகள் சூழ்ந்த மாலையையுடைய விதுர மகாராஜனே காட்டிலே முன்னே சந்தோஷமாய்த் திரிந்து தங்களுக்குச் செல்லவேண்டிய நாளைக் கழித்து நாட்டிலே வந்திருக்கிற பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு நல்ல குரு நாட்டைக் கேட்க வந்தோமென்று அருளிச்செய்தார் அதை விதுரனுங் கேட்டான். 91

முழக்கி னுயர் முரசுயர்த் தவன்றனக் குரிமை
வழக்கி னலறிந் தடலற வுயர்த்தகோன் வழங்கான்
தழக்கி னவிரு திசையினு முரசெழச் சமரி
லுழக்கி னல்ல துணர்வனோ வென்றவ னுரைத்தான்.

உரை. சத்தத்தி லுயர்ந்த முரசக்கொடி யுயர்த்த தருமபுத்திர மகாராஜனுக்கு உரித்தாகிய நாட்டைமுன்னோர்கள் முறை வழுவாமல் உணர்ந்து வலிமை பொருந்திய சர்ப்பக்கொடியையுடைய துரியோதனன் கொடுக்க மாட்டான்; குற்றமில்லாத எட்டுத் திக்கிலும் பேரிகை சப்திக்க யுத்தத்திலே கலக்கினலல்லாமல் அறிவானோ வென்று சொன்னான் விதுர ராஜன். 92

வாளை வாவியி லுகண்டெழ வளரிளங் கமுகின்
பாளை வாயளி முரன்றெழும் பழனநா டுடையா
னாளை வாழ்வவர்க் களித்தில னெனிலெதிர் நடந்து
மூளை வாயுக் முடிப்பர்வெம் போபென மொழிந்தான்.

உரை. வாளைமீன்கள் தடாகத்திலிருந்து குதித்தெழும்ப வளருகின்ற இளங்கமுகின் பாளையனிடத்திலே வண்டுகள் சப்தித்துப் பாடுகின்ற வயல்கள் சூழ்ந்த நாட்டையுடைய துரியோதனன், நாளைப் பாண்டவர்களின் வாழ்வைக் கொடாமற் போவானேயானல், எதிர்சென்று மூளையானது வாயிலே புகும்படி யுத்தஞ்செய்து முடிப்போமென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர். 93

விரைந்து பாய்பரி மன்னவ ரிதப்பட மெலிவுற்
றிரந்து வேண்டினுங் கிளைஞருக் கொருபொரு வீயார்
பரந்த போரினி லெதிர்த்தவர் படப்படப் பகழி
துரந்த போதவர்க் குதவுவர் சொன்னவை யெல்லாம்.

உரை. சீக்கிரத்திலே தாவுகின்ற குதிரைகளை யுடைய அரசர்கள் இதமுண்டாகும்படி வாடி மெலி வுற்று வேண்டிக் கொண்டாலும், பந்துக்களுக்கு ஒரு பொருளையுங் கொடுக்க மாட்டார்கள்; பரவிய யுத்தத் திலே எதிர்த்து நின்றவர்கள் களத்திலுருளும்படியாகப் பாணப் பிரயோகஞ் செய்தவர்களுக்குக் கேட்டபொருளை யெல்லாங் கொடுப்பார்கள். 94

என்று பாரினி னியற்கையும் விதுர னுக் கியம்பி
வென்று போர்கெழு நேமியான் விடைகொடுத் தருளிக்
குன்றுமோ பொற்புயக் காவலர் கொடுந்துடி கறங்க
வன்ற ணமலர்ப் பாயலின் மீதுகண் வளர்ந்தான்.

உரை. இவ்வண்ணமென்று உலகத்தினியற்கையும் விதுரமகா ராஜனுக்குச் சொல்லி யுத்தத்திற் ஜெயம் பெற்று விளங்கிய சக்கரத்தையுடைய கிருஷ்ண பகவான் செலவு கொடுத்து மலைபோலுந் தோளையுடைய காவலர் கள் பறைகளை முழக்க வாசனை பொருந்திய அன்றலர்ந்த புட்பவணையின் மேல் நித்திரை செய்தார். 95

குளிரு மாமதி முகந்தொளிர் குமுதவாய் மலர்த்தித்
தளவ வாணகை பரப்பிவண் சதகள மலர்க்கை
யளவி லேகுவித் தளியொடு மகன்றிலா மையினுற்
களிகொ டோள் விலைக்கணிகையைப்போன்ற தங்கங்குல்.

உரை. குளிர்ந்த பெரிய சந்திரனாகிய முகத்திலே விளங்குகின்ற செவ்வல்லியாகிய வாயையும், முல்லையரும் பாகிய ஒளியையுமுடைய தந்தப் பந்திகளையுங் காட்டி, தாமரை மலர்களாகிய கைகளை யளவாய்க் குவித்து, அளியுடன் மலர்ந்திராமையினாலே களிப்பைக் கொண்ட தோள்களையுடைய வேசியைப் போன்றது அக் கங்குல்.

அளைந்த வாரிருட் கடல்பொரு தொருபுண்ட யண்டம்
பிளந்த தாமெனக் கரும்படாம பீறியதென்ன
வளைந்த வேழ்கடல் வற்றமேல் வடன்வயின் முகத்தீக்
கிளர்ந்த தாமெனக் கிளர்ந்தன விரவியின் கிரணம்,

உரை. அலையப்பெற்ற நிறைந்த விருளாகிய சமூத்திரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் ஒரு பக்கத்து அண்டம் பிளந்ததா மெனவும், கரிய வஸ்திரங்கள் கிழிந்ததா மெனவும், வளைந்திருக்கின்ற ஏழு சமுத்திரமும் வற்றும்படி மேலிருக்கின்ற வடவாமுகாக்கினி பிரகாசித்த தென்று சொல்லவும் விளங்கிய் சூரிய கிரணங்கள். 97

இகலும் வாளர வுயர்த்தவ னிருந்ததொல் பதியி
லகிய நாயக ளொருதனி நடந்தவா றறிந்து
மகர வாரிதி யகன்றுமா மருங்குற வணைந்த
திகிரி போலவந் தெழுந்தன னிரவிகீழ்த் திசையில்.

உரை. பகைகொண்ட ஒளிமையுடைய சர்ப்பக் கொடியை யுயர்ந்த துரியோதன னிருந்த பழைய அவ்ஸ் தினபுரத்திலே லோகநாயகராகிய ஒப்பற்ற கிருஷ்ண பகவான் தனியே வந்தது தெரிந்து மகாமீனையுடைய சமூத்திரத்தை விட்டு நீங்கிப் பக்கத்திலே வளைந்த சக்கரத்தைப்போல் வந்து உதயமானான் சூரியன் கீழ்த் திசையில். 98

சோதி வானநதி மைந்தனும் பழய சுருதியாலுயர் துரோணனு, மாதி யாகவுயினும் வியப்புறவடுத்த மன்னவ ரனேகரும், நீதி யாறுவகை யைந்து பத்தொடாறு பத்தொரா யிரவர் திருபரும், தீதிலாத்திற லக்குரோணி பதினொன்று பெற்ற மிகுசேனையும்.

உரை. பிரகாசம் பொருந்திய கங்காபுத்திரனாகிய வீஷ்மாச்சாரியரும், பழமையாயுள்ள வேதத்தாலுயர்ந்த துரோணாச்சாரியரும், பரம்பரையாயுள்ள அரசர்களும் பூமியை யாளுகின்ற சிற்றரசர்களும், நீதியினாலுயர்ந்த ஐம்பதினாயிரம் மகுடவர்த்தனரும், அறுபத்தோரா யிரம், பட்டவர்த்தனரும், குற்றமற்ற வலிமையினையுடைய பதினோரக்குரோணியாகிய மிகுந்த சேனைகளும்.

கொக்க வெண்கவரி யாலவட்டநிரை தொட்டை சவாள்பரிசை துகிலுடன், கைக்க ளாசியிவை கொண்டு லாவிவரு கன்னிமங்கையர்க ளனைவரு, மிக்க வேதியர் கள் வல்லபல்கலைவி தத்திலுள்ளவர்கள், யாவருந், தக்க

தம்பியரும்வந்து சூழவுயர் தரணிமேனிருபர் தம்பி ரான்.

உரை. கூட்டமாகிய வெள்ளிய சாமரங்களும், ஆலவட்டங்களும், வளைதடியும், வாளும் உடைவாளும், வஸ்திரமும், கைகளிலே காளாஞ்சிகொண்டு உலாவி வருகிற இளமையான மங்கையர்க ளனேகம்பேரும், அளவில்லாத பிராமணர்களும், அநேக கலைஞானங் களிலே வல்லமையுடையவர்கள் யாவரும் தகுதியுள்ள தம்பிமார்களும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டிருக்க உயர்ந்த பூமியிலே அரசர்க்கரசனாகிய துரியோதன மகாராஜன்.

நிரை கதிர்க்கனக நீள்சுவர்ப்பவள வுத்தரத்திடை நிரைத்த வொண், பருவமணிக்கிரண பற்பராக வயிரத் துலாமிசை பரப்பிவெண், டரள வாக்க வயிடூரியப் புதியகோம ளப்பலகை தைத்துமா, மரகதத்தி னொரு கோடி தூணிரை யமைத்த மண்டப மருங்கரோ.

உரை. வரிசையாகிய கிரணங்களையுடைய பொன்னி னாற் செய்த நெடிய சுவரின்மேல், பவளத்தின லுத்தி ரப்போட்டு, அதன்மேல் வரிசையாகப் பருத்த ரத்தி னங்களாலும், மாணிக்கங்களாலும், வச்சிரங்களாலும் ஆகியவயிரத் துலாம்பரப்பி, அதன்மேல் வெள்ளிய முத்துவர்க்கங்களையும் வயிடூரியங்களையும் அழுத்திய புதிய அழகுள்ள பலகை தைத்து, மகத்தாகிய மரகதத் தினேடு கோடி தூண்களை இடையிலே அமைத்த மண்டபத்தி னருகிலே.

முட்ட நித்திலநி ரைத்த பந்தரின் கைத்த சீரரி முகத்தகால், வட்டமெத்தைகொ டமைத்த பீடமிசை வாசவன்கொலென வைகினன், பட்டவர்த்தனரு மகுட வர்த்தனரும் வந்து சேவடி பணிந்தபி, னிட்டபொற்ற விசின் முறைமையா லினிதிருக்க வென்றவரையேவியே.

உரை. முட்டும்படியாய் முத்தினல் வரிசை செய்த பந்தரில் நகுதலைச் செய்யாநின்ற சிறந்த சிங்கமுகத் தையுடையதாய் வட்டமாகிய மெத்தையைக் கொண்டு செய்த பீடத்தின்மேல் இந்திரனைப்போல வீற்றிருந் தான், அந்தச்சமயம் பட்டவர்த்தனர்களும், மகுடவர்த்

தனர்களும் வந்து சிவந்த பாதங்களை வணங்கினார்கள். பின்பு வரிசையாக விட்டிருக்கின்ற பொன்னாற்செய்த ஆசனங்களின்மேல் முறைமைப்படி இனிமையோடிருக்கக்கடவீரென்று அவர்களை யேவுதல் செய்தான். 102

காவன் மன்னவர் முகங்கடோறுமிரு கண்பரப்பிய மர்கருதுவோ, ரேவ லின்கண்வரு தூதனுமிடைய னின்று நம்மவையி லெய்தின. லோவலின்றி யெதிர் சென்று கண்டிதொழு துறவு கூறலினி யுங்களூர், தீவலஞ் செயவ டர்ப்பலென்று நனி சீறினன் முறைமைமாறினன்.

உரை. பூமியைக் காக்கின்ற இராஜாக்களுடைய முகங்கள்தோறும் தன்னுடைய இரண்டு கண்களாற் பார்த்து நம்மோடு யுத்தஞ்செய்து பூமியைக்கவர நினைக்கும் பாண்டவர்களுடைய ஏவலினாலே வருகின்ற தூதனாகிய இடையன் இன்று நம்முடைய சபையிலே வந்தால், ஒழிதலில்லாம லெதிர்கொண்டு கண்டு வணங்கி யுறவு கொண்டாடினால், இனி உங்களூரை நெருப்புவலங் கொள்ளும்படியாய்க் கொளுத்தி விடுவேனென்று மிகவுஞ் சீறினன் முறைமையை மாறினவனாகிய துரியோதனன். 103

இந்தவண்ண முரைசெய்து மன்னவையில் ராஜராஜனுமிருக்கவே, தந்த வண்ண னுடன் வந்த வண்ண லொளி தங்குகண்டுயி லுணர்ந்தபின், கந்த வண்ணமலர் கொண்டு கைதொழுது காலையிற் பலகடன்கழித் திந்த வண்ண முனிருந்த பேரவையிலேயி னனிசை கொள் வேணயினன்.

உரை. இந்தப்பிரகாரஞ் சொல்லி அரச சபையில் அரசர்க்கரசனாகிய துரியோதன னு மிருக்க, வெள்ளை மேனியனாகிய பலபத்திருடனே பிறந்த இசைகொண்ட மூங்கிற் குழலையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், பிரகாசம் பொருந்திய நித்திரை தெளிந்த பின்பு வாசனை பொருந்திய அழகிய மலர்களைக்கொண்டு பூசை செய்து காலையிலே செய்யவேண்டிய கடன்களெல்லாம் செய்து முடித்து முன்சொன்ன பிரகார மிகுந்த துரியோதனன் இருக்கப்பட்ட பெரிய சபைக்கு எழுந்தருளினார். 104

துன்னுகங்கை மகனுந் துரோணனோடு சுதனுநீதி புனைவிதுரனு, மன்னவர் மன்னனை யொழிந்த மன்ன வரும்வந்து சேவடிவணங்கினர், கன்னனுந் தலைகவிழ்ந் திருந்தனனழன்று ளஞ்சகுனி கருகினன், முன்னநின்ற வர்களிட்டமீடமிசை மொய்துழாய் முகிலு மெய்தினன்.

உரை. நெருங்கிய அச்சபையி லிருந்த வீஷ்மாச் சாரியரும் துரோணச்சாரியரும் அசுவத்தாமாவும் ஞான நெறியுடைய விதுரமகாராஜனும் துரியோதனன் ஒழிந்த மற்ற வரசர்களும் வந்து சிவந்த பாதங்களை வணங்கினர்கள் அப்போது கர்னமகாராஜனுந் தலை கவிழ்ந்து கொண்டிருந்தான். சகுனி உள்ளங் கொதிப் படைய நினைத்திருந்தான். எதிரே யிருந்தவர்களிட்ட பீடமிசை நெருங்கிய துளபமாலையை யணிந்த மேக வண்ணனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளி யிருந்தார். 105

முன்னகங் கடைகவித்த காளமுகின் முன்னிருந்த பின் முகங்கொடா, தென்னகந்தனை யொழித்து நென்ன விடையிந்த மாநகரி செய்தியும், பொன்னகங்கொள் புய விதுர னில்லிடை புகுந்ததென் கொலிது புகலொணப், பன்னகந்தனை யுயர்நத கோவுமுரை பகரமாலு மெதிர் பகருவான்.

உரை. முன்னே கோவர்த்தன கிரியைக் குடையா கப் பிடித்த கரியமேகவண்ணனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக வான் எழுந்தருளிய பின்பு, முகங்கொடாமல் என் வீட்டைவிட்டு நேற்றைப் பொழுது இந்த வூரில் வந்த துப், வீரலட்சுமியைக் கொண்ட புயத்தையுடைய விது ரன் வீட்டிலே போனதென்ன ? சொலலுமென்று சாப் பக்கொடியையுடைய துரியோதனராஜன கேட்க, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அதற்கு எதிருத்தரஞ் சொல்லு வார். 106

என்னின்னிலொரு பேதமில்லையிது வென்னி னின்னிலதுவென்னினு, மின்னிலகுவிற நெடும்படை விதுரன் வந்தெதிவ் ளபபினு, னுன்னிலின்ன முள தொன்று பஞ்சவ ருரைக்கவநதொரு தூதன்யா. னின

னிலின் னடிசிலுண்டுநின்னுடன் வெறுக்க வெண்ணு வது நீதியோ.

உரை. என் வீடென்றும் உன் வீடென்றும் பேத மில்லை. இது என்வீடு அது உன்வீடென்று சொன்ன லும், மின்னல்போலப் பிரகாசிக்கின்ற வெற்றியுள்ள நெடிய வில்லையுடைய விதுரமகாராஜன் வந்து எதிரே விருந்து சொன்னர். அதல்லாமல், ஆலோசிக்கு மிடத் தில் இன்னமொரு காரியமுண்டு. பஞ்சபாண்டவர்கள் சொல்லிவிட்ட சொல்லைச் சொல்லவந்த வொருதூதன் யான், உன்னிடத்தில் இனிமையுள்ள அன்னத்தை யுண்டு உன்னேடு தானே வெறுக்க நினைப்பது நீதியோ வென்ருர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 107

அரவமல்கியபதாகையாய்மதி யமைச்சரா யரசழிப் பினுங், குரவர்நல்லுரை மறுக்கினும் பிறர் புரிந்த நன்றியது சொல்லினு, மொருவர் வீழ்மனையி லுண்டு பின்னுமவருடனழனறுபொர வுன்னினு, மிரவியுள்ள ளவு மதிய முள்ளவு மிவர்களே நரகி லெய்துவார்.

உரை. சர்ப்பக்கொடியையுடைய துரியோதனனே! யுத்தியையுடைய மந்திரிகளாயிருந்து இராஜாங்கத்தை யறிந்தாலும், ஆசிரியர் சொல்லைத்தடுத்தாலும், ஒருவர் செய்த உபகாரத்தை மறந்தாலும ஒருவர் வீட்டிற் சாப் பிட்டுப் பின்பு அவருடன் பகைத்து யுத்தஞ் செய்தா லும் சூரிய சந்திரர் உள்ள நாள்வரைக்கும் இவர்களே நரகத்திற் சேருவார்கள். 108

சீத நாண்மலர் தடந்தை கேள்வனிவை செப்பவுந் தெரிய வொப்பிலா, நாதநாயகன் முகத்தில் தைத்தவிரு நயனனுகிமிக நகைசெயாத், தூதனுகிவரு தன்மை சொல்லுகென மன்னர் மன்னனிது சொன்னபின், வேதநாறு மலருந்தி வண்டுளப விரைசெய்தாரவனு முரைசெய்வான்.

உரை. குளிர்ச்சிபொருந்திய அன்றலர்ந்த தாமரை மலரிலிருக்கும் இலட்சமி காந்தராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக வான் இந்த வார்த்தைகளைச் சொனன மாத்திரத்தில், ஒப்பில்லாத நாயகராகி மாதவனுடைய திருமுகத்தில்

வைத்த இரண்டு விழிகளை யுடையவனாகி, மீளவும் நகை செய்து தூதனாகிவந்த காரியத்தைச் சொல்லுமென்று துரியோதனன் சொன்னபின்பு வேதங்கள் மணக்கின்ற தாமரைமலராகிய உந்தியையும் வாசனை வீசுகின்ற துளபமாலையையு முடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அருளிச் செய்தார். 109

சூதினு லரசிழந்து நின் றுணைவர் சொன்ன சொல்லும் வழுவா துபோ, யேதி லார்களென நொந்து தண்ணிழலிலாத கானினிடை யெய்தியே, நீதிலாவகை குறித்தநாள்பல கழித்துவந்தனர் செகத்தினிற், கோதிலாதகுரு குல மகீப வவருரிமை நண்பொடி கொடுத்திடே.

உரை. உன் துணைவராகிய பஞ்சபாண்டவர்கள் சூதாடு கையினாலே இராஜ்ஜிய பாரத்தை இழந்து சொன்ன வார்த்தையுந்தப்பாமற்போய், அயலாரென்று சொல்லும்படி நொந்து குளிர்ந்த நிழலில்லாத காற்றினிடத்தே போயும், குற்றமில்லாதபடி குறித்த நாள் அநேகமுங் கழித்து வந்தார்கள், பூமியிலே குற்றமற்ற குருகுலத்திலே பிறந்தமகாராஜனே! அவர்களுடைய உரிய பூமியைச் சினேகத்தோடு கொடுப்பாயென்று பின்னுஞ் சொல்லுவார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 110

சொல்ல வாவுரக துவச நின் னுரிய துணைவர் தங்களை யழைத்து நீ, வல்ல வாறு சில நாடளித்தவர் கடம்முடன் கெழுமி வாழ்த்தியே, னல்லவாயகை நிலையுடையை யென்றரசர் நாடோறும் புகழ்வர் நண்புகொண், டல்லவாவென மறுத்தி யேலறமு மாண்மையும் புகழுமல்லவே.

உரை. சொல்லை விரும்புகின்ற சர்ப்பக்கொடி படைத்த துரியோதன மகாராஜனே! உனக்கு உரிமையான உடன் பிறந்தவர்களை வரவழைத்துக் கூடியமட்டில் நீ சில நாடு கொடுத்து, அவர்களுடன் கூடி வாழ்வாயேயானால் சத்தியத்தையும் நிலைமையையும் உடையாரென்று அரசர்கள் நாடோறும் புகழ்ச்சி செய்வார்கள் அப்படி யல்லவென்று மறுத்துரைப்பாயாகில்

அது தருமமும் சௌரியமும் கீர்த்தியு மல்லவென்ருர்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 111

என்றுகேசவ னியம்ப வங்கெதிரிராச ராசனுமியம்
புவா, னன்றி சூதுபொரு திரிமை யாவையு மிழந்து
போயினர்களவரு மின்று நீவிரகின் மீதி வுங்கவா
வெண்ணினுனவரி வெளியனே, சென்றுகா னிலேவ
ரின்ன மூந்திரிவ துறுதி யென்றுநனி சீறியே.

உரை. இந்தப்பிரகாரம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் சொல்
லவும் அங்கே எதிரில் இராஜாதி ராஜனுகிய துரியோ
தன மகாராஜன் அன்று சூதாடித் தங்களுரிமை யெல்
லாமிழந்து போனவர்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு
இன்று நீ உபாயத்தினுலே மறுபடியுங் கவா நினைத்
தால் அவர்களைப்போல் யானு மெளியவனே? அவர்
கள் இன்னமுங் காட்டுக்குப போய்த் திரிவது உறுதி
யென்று மிகவும் சீறி.

நீவெறுக்கிலெ னிருந்தமன்னர் நகைக்கிலென்பவ
நினைக்கிலென், போய்நகைக்கிலெ னுரைத்த வண்மை
மொழி பொய்த்ததென்ற மார்புகலிலென், வேய்மலர்த்
தொடையலேவ ரென்னுடன்மி கைத்துவெஞ்சமர்விளைக்
கிலென், ஈயிருக்குமிட மெனினு மிப்புவியில யானவர்க்
கரசி னிக்கொடேன்.

உரை. நீ வெறுத்தாலென்ன, இந்த ராஜாக்கள்
நகைத்தாலென்ன, பலவாருக நினைத்தாலென்ன
போய்ச் சிரித்தாலென்ன, சொல்லிய வாக்குப் பொய்த்
துப்போயிற்றென்று தேவர்கள் சொன்னுலென்ன,
புட்பமாலையைத் தரித்த பஞ்சபாண்டவர்கள் வெறுத்து
வெவ்விய யுத்தஞ் செய்தாலென்ன, ஓர் ஈயிருக்குமிட
மானுலும் இந்தப் பூமியிலே யான் அவர்களுக்கு அர
சாக்ஷி கொடுக்க மாட்டேனென்ருன் துரியோதன மகா
ராஜன். 113

கார்வழங்குமெ னச்சினத்திநெடு கண்ணிலான்
மதலே கழறவும, பார்வழங்க நினை வில்லேயே லவனி
பாதியாயினும் வழங்குவாய், தார்வழங்குதட மார்ப
வென்னவது தானுமன்னவன் மறுக்கவைந், துர்

வழங்குகென வுற்றிருந்தன்னிவ் வுலகெலா மூதவு மூந்தியான்.

உரை. மேக மூழங்குகின்ற இடியைப் போன்ற கோபத்தோடு திருதராட்டிரனுடைய பிள்ளையாகிய துரியோதனன் சொன்னபோது, பூமியைக் கொடுக்க உனக்கு மனமில்லையாகில், அவர்கள் ஊர்களையாவது கொடுப்பாய், நந்தியாவர்த்த மாலையணிந்த மார்பனே என்று சொல்ல, அவைகளையும் துரியோதனன் மறுக்க, ஐந்தூராவது கொடுப்பாயென்று இரந்து கேட்டார்; இவ்வுலகத்தை யெல்லாந் தரப்பட்ட நாபிக்கமலத்தை யுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணப வான். 114

மாடளிக்குல நெருங்குபைந் துளபமாலையாய் மகர வேலைசூழ் நாடளித்திடவு மைந்து பேருடைய நகரளித் திடவும வேண்டுமோ, காடளிக்கவத னிடைதிரிந்துறை கரந்துபோயினர்கள் காணவோர், வீடளிக்கினும் வெறுப்பரோவிதனை விடுகவென்றெதிர் விளம்பினன்.

உரை. பக்கங்களிலே வண்டின் கூட்டங்கள் நெருங் கப்பெற்ற பசிய துளபமாலை யணிந்த கிருஷ்ணபக வானே ! மகரமீன்களையுடைய சமூத்திரஞ் சூழ்ந்த நாட் டைக் கொடுக்கவும், ஐந்துபேருடைய நகரைக் கொடுக்க வும் வேண்டுமோ?. நான் காட்டைக் கொடுக்க அதிலே திரிந்து அகமகிழ்ந்து போன பஞ்சபாண்டவர்கள் காணும்படி ஒரு வீடு கொடுத்தாலும் வெறுப்பார் களோ ? இதனை விடக்கடவீரென்று சொன்னன் துரியோதனன். 115

தந்தைகாதலுறு தன்மைகண் டிளையதாய் பயந்த விரு தபபியர்க், கிந்தவாழ்வுமா சுங்கொடுத்தவனு நின் குலத்தொருவனிங்குளான், மூந்தமா நிலமனைத்தினுக்கு முயர் முறைமையாலுரிய வரசருக், கைந்துமாநகரு நீ கொடாதொழி லென்னதாகுமூன தரசியல்.

உரை. தன்னுடைய தகப்பனாகிய சந்தனு மகா ராஜன் பரிமளத்தின்மே லாசைவைத்த தன்மையைப் பார்த்து, இளைய தாயாகிய மச்சகந்தி பெற்ற இரண்டு தம்பிமார்களும் இந்த வாழ்வும் அரசாட்சியுங் கொடுத்

தவராகிய வீஷ்மாச்சாரியரும் உன் குலத்திலே ஒருவரிதோ இருக்கின்றார்; பழமையுள்ள மகத்தாகிய பூமிக்கெல்லாம் உயர்ந்த முறைமையாலே உரிமை பெற்றவர்க்கு ஐந்து நகராவது நீ கொடாதொழிந்தாயானால் உன்னுடைய அரசாக்ஷி என்ன பிரயோசனத்தையுடையதாகும் என்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 116

ஒருகுலத்தினி லிரண்டு மன்னவருடன் பிறந்துரிமை யெய்தினு, லிருதிறத்தவரு மொக்கவாழ்வுறுதலெக்குலத்தினுமி யற்கையே, பொருகுலக்களிறு வளர் திசைக் கண்மிகு புகழ்பரப்பியெழு புவிபெறுங், குருகுலத்தவ ரியற்கை நன்றென மொழிந்தனன் கரியகோவலன்.

உரை. ஒரு குலத்தில் இரண்டரசர்களுடனே பிறந்து உரிமையை யடைந்தால் இரண்டு திறத்தோரும் ஒக்கவாழ்வையடைவது எக்குலத்திற்கு மியற்கையாகும்; பொருகின்ற அட்டதிக்கஜங்கள் வளரப்பட்ட திக்குகளிடத்தில் மிகுந்த கீர்த்தியைப் பரப்பி ஏழு லோகத்தையும் பெற்ற குருகுலத்தாருடைய இயல்பு நன்றாயிருக்கிறதென்று சொன்னார் நீலவண்ணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான். 117

பேராவணை துறந்த மாயனிவை பேசவன்பினெடு பின்னையுஞ், சேராவினையுயர்த்த கோவும்விழி தீயெனும்படி செயிர்த்துளே, போராரா திருபன்மணி நெடுஞ் சுடிகை யாயிரங்கொடு பொறுத்தப்பார், வீர ரானவர தல்லவோ வுரிமை வேண்டுமோவென விளம்பினான்.

உரை. பெரிய ஆதிசேஷ சயனத்தைவிட்டுத் துறந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இவைகளைச் சொல்ல, அன்புடனே பின்னையும் சிறந்த சர்ப்பக் கொடியைப் படைத்த துரியோதனனும் கண்கள் நெருப்பென்னும் படி உள்ளே கோபித்துப் போர் செய்கின்ற சர்ப்பராஜனாகிய ஆதிசேஷனால் நெடிய மணிகளையுடைய ஆயிர முச்சியைக் கொண்டு சுமக்கப்பட்ட பூமியானது சுத்த வீரருடைய தல்லவோ! அப்பாண்டவர்களுக்கு உரிமையும் வேண்டுமோ வென்றான் துரியோதனன. 118

பொய் வளர்ந்தமொழி மன்னன் மற்றவை புகன்ற பின்பு புயவலியினு லவர், தங்களரசுங் கொடாமலட

லாண்மை கொண்டெதி ரடர்த்தியே, மெய் விளங்கவரு குருநிலத்தினிடை வந்து வெஞ்சமர் விளைக்கவே, கை வழங்குகென நின்றதூணிடை யறைந் துரைக்குமிவை காவலன்.

உரை. பொய்யே பேசுகின்ற துரியோதன னிவை சொன்னபின்பு புஜபலத்தினாலே பஞ்சபாண்டவர்களுடைய இராஜாங்கத்தைக் கொடாமல் மிகுந்த வலிமை கொண்டு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்ய வருவாயாகில் உண்மை விளங்க வருகின்ற குரு க்ஷேத்திரத்திலே வந்து வலிய யுத்தஞ் செய்வதற்குச் சம்மதித்துக் கை தட்டிக் கொடுவென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கேட்க, எதிரே யிருந்த தூணிலே யறைந்து சொல்வான் துரியோதனன். 119

பின்புறப்புடைய பொதுவர் தங்களொடு புறவிலா னிரை புறந்திடு, முன்பிறப்புமூரா லோடுகோபிய ருனைப் பிணித்தது மறந்துநீ, மன் பிறப்பிலுரை குருகுலத்தவர் தம் வாய்மை தானுமொரு மாசிலா, வென் பிறப்புமுண ராமலே சபையி லிந்தவாசக மியம்பினாய்.

உரை. இழிந்த பிறப்பையுடைய இடையர்களோடு காட்டினிடத்திற் பசுக்கூட்டங்களை மேய்க்கு முன்னுடைய ஜனனத்தையும், ஆயர் மாதர்கள் உன்னை யுரலுடனே கட்டியதையும் நீ மறந்துவிட்டு, இராஜகுலத்திலே யுயர்ந்த குருகுல வரசர்களுடைய சத்தியத்தையும் ஒரு களங்கமுமில்லாத என்னுடைய பிறப்பையுமறியாம லல்லவா சபையிலே இந்த வாசகஞ் சொன்னாயென்றான் துரியோதனன். 120

ஏவி லங்குசிலை யைவர் வந்தணுகில் யானயர்ந் தெளிந் திருப்பனோ, கோவி லங்குபொரா வஞ்சுமோ காட குஞ்சரங்கள்பகை கொண்டகால், மேவிலங்குமூன் மலைத்தல் கையறைய வேண்டு மென்றது வுன்மேன்மையோ, தாவிலங்குமென வெண்ணி யோமிகவுநன்று நன்றரசர் ஞாயமே.

உரை. பிரகாசம் பொருந்திய அம்பையும் வில்லையுமுடைய பஞ்சபாண்டவர்கள்வந்தால், யான் பயந்து எளி

தாக விருப்பேனோ? மதம் பொழிகின்ற யானைகள் பகை கொண்டெதிர்த்து வந்தால் சிங்கம் பொருதற்குப் பயப் படுமோ? யுத்தஞ் செய்வதற்கு வருவதனால் முன்னமே கைபோட்டுக் கொடுக்க வேணுமென்பது உனக்கு மேன் மையோ? இப்படி கேட்டது என்னுடைய நாவானது தப்புமென்று நினைத்ததோ? மிகவும நல்லது, நல்லது அரசருடைய ஞாயமென்றான் துரியோதனன். 121

அளிவருங்குழல் பிடித்து மன்னவை யிளைவருக்கு முரியாளை நா, னெளிவருந்துகி லுரிந்தபோதருகிருந்து கண்டவர்க ளல்லவோ, துளிவரும்புனல் பரிந்தருந்தி யிடு சோறுதின்றுயர் சுமந்துகொண், டெளிவரும்படி யிருந்த பாவியரு மின்றுமான நிலை யுணர்வரோ.

உரை. ஐந்து பேருக்கும் உரியவளாகிய துரௌ பதியை இராஜசபையிலே வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந் தலைப் பிடித்து, நானெளிதாகத் துகிலுரிந்தபோது அங்கே யிருந்து பார்த்தார்களல்லவா? துளியாக வரு கின்றநீரை விரும்பியுண்டு இடுவார் சோற்றைத் தின்று, உயிரைச் சுமந்துகொண்டு இழிவுண்டாகும்படி யிருந்த பாவிகளாகிய பாண்டவர்களும இன்று அபிமான நிலையை அறிவார்களோ வெனறான் துரியோதனன்.

அன்னையானவவ மிருவராமுத லளித்த தந்தை யர்களை வராம், பின்னையாசைகொடு குருகுலத்துரிமை பெறுவராமொரு பிறப்பிலார், மின்னையாமவர்க ளைவ ரும் பரிவினொடுதனித்தனி விரும்புவா, ரென்னையாம வரொ டொருகுலத்தரச னென்பதம்மவிவை யென் கொலாம்.

உரை. தாய்மாரிருவர்களாம் முன்னே பெற்ற பிதாக் களைந்துபேராம், பின்பு ஆசைகொண்டு குருகுலத் துரிமை பெறுவராம், ஒரு பிறப்பிலு மில்லாதவளாகிய ஆ ஆ கிரீடமில்லாத ஐந்துபேரு மன்புடனே தனித் தனி இச்சிப்பார்கள், யாமும் அவரோடு ஒரு குலத்து இராஜாக்க ளென்பது என்ன ஆண்மை. 123

ஞாலமுற்று முடையவன் மொழிந்திட நகைத்து வண்டுவரை நானுஞ், சாலமுற்றுமினி யவர்கருத்தென

நினைந்து போரவை தளர்ந்துபோய்க், கோலமுற்றசிலை விதுரன் வாழ்பெறு கோயில் சென்றுதனி குறுகினன், சீலமற்றவர் சினத்தபோது மொருதீதிலாதவர் செயிர்ப்பரோ.

உரை. உலகமுற்றுமுடைய துரியோதனன் இவை சொல்ல, அழகிய துவாரகைக்கு அரசனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் நகைசெய்து அவனினைப்பெல்லாம் விஷமென்று நினைத்து, பெரிய சபையை நீங்கிப் போய் அழகிய வில்லையுடைய விதுரன் வாழ்கின்ற அரண்மனை சேர்ந்தார். நற்குணமில்லாதவர்கள் கோபித்தபோதிலும் யாதொரு குற்றமில்லாதவர்கள் கோபியார். 124

கரிந்து மலைசருகாகவும் புதியகமல வாண்முகம் வெயர்க்கவுந், திருந்து கண்ணினை சிவக்கவுங் கொடிய செய்ய வாழிதழ் துடிக்கவு, மிகுந்த போவையி னெடிதுயிர்த்திடு ராஜராஜனவ னுககிவன், விருந்து செய்த வுலகெனைகொலென்றரச ரெதிர்விதுரனை விளம்புவான்.

உரை. அப்போது பூமாலைகள் கருகிச் சருகாகவும், புதிய தாமரை மலர்போன்ற முகம் வியர்க்கவும், திருத்தமாகிய கண்களிரண்டும் சிவக்கவும், கொடுமையைச் செய்கின்ற உதடானது துடிக்கவும், பெருமூச்சு விடுகின்ற இராஜராஜனாகிய துரியோதனன், கிருஷ்ணபகவானுக்கு விருந்து செய்த உறவென்ன வென்று அரசர்க்கெதிரே விதுரனைப் பேசுவான். 125

வன்பி னுலவனி வெளவென் றுகொலென் மனையிலுண்டியை மறுத்தவன், தன்ய தாகினியோ டினிதருந்தும்வகை தன்னிலென்னமு தியற்றினு, லென்பிதாவொடு பிறந்துமின்றளவு மென்கை யொதன மருந்தியு, மன்பு தானுடைய னல்லவென்பகை தனக்குமுற்ற பகையல்லவோ.

உரை. வலிமையினாலே பூமியைக் கவரவேண்டுமென்று என்வீட்டுப் போஜனத்தை நீக்கின ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான தனனுடைய சேனைகளோடும இனிதாகப் புசிக்கும்படி விதுரன் தன் வீட்டிலே இனிமையுள்ள அமுது செய்வித்தான், என் தந்தையோடு பிறந்

தும், இன்றளவும் என் கையன்னத்தைச் சாப்பிட்டும், என்னிடத்திலே எள்ளளவும் அன்பில்லாதவனுயிருந் தான்; எனக்கு வந்தபகையாளி அவனுக்கும் பகை யாளியல்லவோ வென்றுன் துரியோதனன். 126

முதல் விழைந்தொருவனுடனி வைத்தபொருள் பற்றியின்புற மூயங்கினு, மதிகமென்ற பொருளொரு வன் வேறுரித னவனை யேயொழிய வரிவரோ, பொது மடந்தையர் தமக்கு மண்ணிலிது புதுமை யல்லவவர் புதல்வனும், விதுர னின்றவனே டுறவு கொண்டதோர் வியப்பை யென்சொலி வெறுப்பதே.

உரை. வேசையர் முன்னே யொருவன் கொடுத்த திரவியத்தைப்பற்றி அவனுட னின்பங்கொண்டு கூடி னுலும், மற்றொருவன் அதிக திரவியதததைக் கொடுப் பானேயாகில், அவனைத்தவிர வேறொருவர்களை யறி வார்களோ? பூமியிலே அவர்களுக்கு இது புதுமை யல்ல, ஆகையா லப்படிப்பட்ட பொதுமகள் புத்திர னை விதுரனென்றவனே டுறவுகொண்ட வதிசயத்தை நானென்னசொல்லி வெறுப்பதென்றுன் துரியோத னன். 127

இன்ன வாறிவனுரைத்த போதவனெழுந்திருந்து வசை யென்னே, சொன்ன வாய்சூருதி சோரவாள்கொடு துளைத்து நினமுடி துணிப்பன்யான், மன்னவ குருகு லத்திலே யொருவன் மைந்தனு ருயிரை வௌவினு, லென்ன வானவர் நகைப்பரேயெனை யுரைத்த நாவுட னிருத்தியோ.

உரை. இந்தப்பிரகாரம் துரியோதனன் சொன்ன போது அந்த விதுரனெழுந்து என்னை குற்றஞ்சொன்ன வாயிலே இரத்தமொழுக வாளாயுதங்கொண்டு துளைத்து உன் தலையை வெட்டுவேன்; ஆனல், அரசர்களில் குரு குலத்தில் ஒருவன் பிள்ளையுயிரைக் கொன்றுனென்று தேவர்கள் நகைப்பார்களே! அல்லாவிட்டால், என்னை வசைசொன்ன நாவுடனே இருப்பாயோவென்று பின் னுஞ் சொல்லுவான். 128

ஈண்ட வர்க்குதவி யாயனுதென விசைப்ப வர்க் குலகமெங்கணும், நீண்டவர்க்குதவி யாயினேனென

நினைந்து நீயெனை யடர்த்தியே, பாண்டவர்க்குதவியாய பேரறமு மிசையு மாண்மையும் வளர்த்திடும், பாண்ட வர்க்குதவி யாகிலென்னைமுடி மன்ன ராவர் பழிப்பரோ.

உரை. இவ்விடத்திலே பஞ்சபாண்டவர்களுக் குத வியாகிய தூதனென்று சொல்லப்பட்டவராயும். உலக மெல்லாம் வளர்ந்தவராயும் இருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக வானுக்கு விருந்துசெய்து உபகாரமாயினே னென்று, நினைத்து, எனனை நீ உதாசினமாகப் பேசிக் கோபித் தாயே! மாட்சிமையுடைய பெரிய தபோதனர்களுககு உபகாரியானால், என்னைக் கிரீடந்தரித்த அரசரானவர் பழிப்பரோ வென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான். 129

சொல்லி ரண்டுபுக லேனினிச் சமரினின்று வெங் கணை தொடேனென, வில்லிரண்டினு முயர்ந்த வில்ல தனை வேறிரண்டுபட வெட்டினன், மல்லி ரண்டினையு மிருவ ராகிமுன் மலைந்த காளமுகில் வந்துதன், னில்லி ரண்டு தினம வைகுதற்கிலகி லெண்ணி லாததவ மெய் தினன்.

உரை. இரண்டு வார்த்தை பகரேன் இனி யுத்த களத்திலே நினறு வெவ்விய பாணந் தொடே னென்று சிவன் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டுபேர் கள் விற்களிலுஞ் சிறந்த தன்னுடைய வில்லை இரண்டு துண்டாக வெட்டினர் முன்னாலே கஞ்சனால் விடப் பட்ட சாணூரன் முஷ்டியென்ற இரண்டு மல்லர்களை யும், பலபத்திரரும கிருஷ்ண பகவானுமாக வந்து வென்ற மகாவிஷ்ணு தன் வீட்டில் இரண்டுநாள் விருந் துண் டிருப்பதற்கு உலகத்தி லெண்ணில்லாதவத்தைப் பெற்ற விதுர மகாராஜன். 130

அந்த வில்லினை முறித்தவில்விதுர தாலயம்புகுத லச்சுதன், சந்தவில்லுமான வில்லுமொப்பதொரு தாம விலலினை முறிப்பதே, மூத்தவில்லியரி னென்னும்வில் லுடைய விஜயன் வந்தமரின் மூடுகிஞ, லெந்தவில்லி யெதிர் நிற்கும வில்லியினிதென்று காவல ரிரங்கினர்.

உரை. அந்த வில்லை யொடித்துப்போட்ட விது ரன் அரண்மனைக்குப்போக, அப்போது மகாவிஷ்ணு

வினுடைய வில்லுக்கும் உருத்திரனுடைய வில்லுக்கும் ஒப்பாகிய வெற்றிமாலையை யணிந்த வில்லை முறிப்ப தென்றால் வில்வீரர்கள் முன்னே எண்ணத்தக்க வில்லையுடைய அருச்சுனன்வந்து யுத்தத்திலே ஆரம்பித்தால் இனி எந்த வில்லையுடையவர் அவனெதிரே நிற்க வல்லவரென்று இரங்கினார்களரசர்களெல்லாம். 131

காரனைத்துப்விடு தாரையன்ன பலகணைகளேவிய மர் கருதும்வில், வீரனைப்பழு துரைத்த நீ பகையை யெங்ஙனே தனிகொல் வெலலுவாய், பாரனைத்துமினி யைவராளும் வகை பண்ணுவித்தனை யழிந்ததுன், பேரனைத்து மென வுள்ளழிந்து சிலபேசினானுயர் பிதாமகன்.

உரை. மேகங்களெல்லாம் ஏககாலத்தில் விடப்பட்ட தாரையைப்போல் அனேகம் பாணங்களை யேவி யுத்தஞ் செய்யும் வில்லையுடைய விதுரனைப் பழுது சொன்ன நீ பகையை எவ்வாறு அடங்க ஜெயிப்பாய்? உலகம் யாவையும் இனி பாண்டவர்களாளும் வகை செய்துவிட்டாய். உன்னுடைய பெயரொடு கீர்த்தியாவும் அழிந்ததென்று மனம் நொந்து சில வார்த்தைகள் பேசினார் வீஷ்மாச்சாரியார். 132

பிதாமகன் பரிவுடன் முனிந்து சில பேசநாசமுறு போனால், விதாரமொய்ம்ப னும்விதுர னல்லது வில் வல்ல வீரா பிறரில்லையோ, வுதாரசூலனுயரங்கர் கோன் வரிவிலொன்றுமேயமையு மூற்றெழும, பதாதியோட மரிலைவரும் படமலைந்திடப்பாணி பாடவே.

உரை. இப்படி வீஷ்மாச்சாரியார் அன்புடனே கோபித்துச் சில வார்த்தைகள் பேசத் துரியோதனன் பார்த்து விசாலமாகிய மார்பையுடைய உயர்ந்த விதுரனல்லது வில்லிலே வல்லவா பிறரெவருமில்லையோ? மிகுந்த சேனைகளோடு யுத்தத்திலே பாண்டவர்களிருக்கும்படி போர் புரியவும், பரணி பாடவும், உதார குணத்தையுமுடைய உயர்ந்த கர்னன் வில்லொன்றுமே போதுமென்றான் துரியோதனன். 133

நீயிருக்குநெடு விற்கையாசிரிய னவனிருக்க நிகரற்றவன், சேயிருக்கவிறன் மன்னரிப்படி திரண்டிருக்க

வெதிர் சென்று நிள், வேயிருக்குமித மிடையனுக்கு நல்விருந்து செய்தவன் வெறுக்கிலென், போயிருக்கி லென் முறிக்கிலென்சிலை வலைத்துநம்மோ டெவர்போர் செய்வார்.

உரை. வீஷ்மாச்சாரியாகிய நீரிருக்க, குலகுருவா கிய துரோணுச்சாரியாரிருக்க, நிகரில்லாத அவர் குமா ரன் அசுவத்தாமா விருக்க, வெற்றியையுடைய அரசர் கள் இப்படித் திரண்டிருக்க, நீணட மூங்கிற்குழலை இத மிடையில் வைத்தூதும் இடையனுக்கு எதிர்கொண்டு போய் அழைத்து நல்ல விருந்திட்ட விதுரன் வெறுத் தாலென்ன? போயிருந்தாலென்ன? வில்லை யொடித்தா லென்ன? வெற்றிமாலையைச் சூடிய நம்மோடு யார் போர் புரிவார்க ளென்றான் துரியோதனன். 134

என்று கூறவிற லங்கர்பூபதியும் யானிருக்க விகல் விசயனைச், சென்று சீறியுயிர் கொள்ளவல்லவர்கள் யாவ ரென்றுநனி செப்புவீர், கன்றினால்விள வெறிந்த கள்வ னிவனின்று தேர்தனி கடாவினு, மன்று போரினிடை காணலாகுமென தாடல்வெஞ்சிலையி னுண்மையே.

உரை. இவ்விதமாகத் துரியோதனன் சொல்லக் கேட்ட கர்னமகாராஜன் சொல்லுவான், யானொருவ னிருக்கப் பகைகொண்டு வருமருச்சுனனை உயிர்வாங்க யார் இருக்கின்றார்கள் சொல்லுவீர்கள் கன்றினாலே விளாம்பழத்தை யுதிர்ந்த திருடனாகிய கோபால கிருஷ் ணன் சகாயமா யிருந்து இரத சாரத்தியஞ் செய்தாலும் அன்று யுத்த சமயத்தில காணலாம் என்னுடைய வில் லின் ஆண்மை என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான். 135

அம்பரத்தவருடன்று சீறினுமோ ரம்பிலேயழிவர் திண்ணம் யான், வெம்ப ணிப்பகழி யேவி லாவியுடன் மீளுவாளமரில் விசயனே, விடபரிற்புகல விருதளத் தினு மெனக்கு நேரொருவ ரில்லையென், றுயபர் கற்ப கமு நாண வண்மையி லுயர்ந்த வீரனிவை யுரை செய்தான்.

உரை. தேவர்கள் கோபங்கொண்டு சீறினும் ஒரு அஸ்திரத்தினு லழிந்து போவார்கள். இது சத்தியம

யான் வெப்பத்தையுடைய நாகாஸ்திரத்தை ஏவினேனே யானால், அருச்சுனன் யுத்தத்திலே உயிரோடு திரும்பு வானோ? இரண்டுதிறத்துச் சேனைகளிலும் இவ்வுலகத் தில் எனக்கு நிகராகியவர்களொருவரு மில்லையென்று சொன்னான் தெய்வலோகத்திலிருக்கும் கற்பகவிருக்ஷ மும் நாணும்படி கொடையினாலுயர்ந்த கர்னமகா ராஜன். 136

திசையனைத்தினும் வளைந்த தானவரை யிரவிலந்த தொரு திசையின் வாய், நிசியெனப்பொழுது வானவர்க் கரசளித்து வந்தவிற னீர்மையான், விசையனுக்கு நிகர் நீகொ லோகடவுள் வெண்மதிக்கு நிகர் வெள்ளியோ, வசையில் விற்றொழிலும் வல்லையோ வெனவோ ரசைவி லாதவ னறைந்தனன்.

உரை. எட்டுத் திசையிலும் சூழ்ந்துக் கொண்ட அவுணர்களாகிய காலகேயநிவாதகவசர்களைச் சூரியனு தயமாகிய திக்கிலே கெட்டொழியு மிருளைப்போல போர் புரிந்து ஜெயித்துத் தேவர்களுக்கு அரசு கொடுத்துத் தெய்வலோக மகுடாபிஷேகமும் பெற்றுவந்த காண்டீ பனுக்கு நீ ஒப்போ? தெய்வத்தன்மையுள்ள சந்திர னுக்குச் சுக்கிரனொப்பாகுமோ! அசைவில்லாத வில் யுத்தத்திலும வல்லவன் நீதானோ? என்று ஒரு தளர்ச் சியு மில்லாத வீஷ்மாச்சாரியார் சொன்னார். 137

அவன் மொழிந்தமொழி தன் செவிப்படலு மருகி ருந்தமுதருந்துநீ, யிவனுடன்சிலர் பகைக்கின் மற்ற வர்த மிசையு மாண்மையு மியம்புவாய், புவனமொன்று படவரினு மென்றனோடு பொருவராயினெதிர் பொரவி டாய், சிவனு மென்கணையை யஞ்சுமென்றுநனி சீறினா னிரவிற் சிறுவனே.

உரை. அந்த வீஷ்மாச்சாரியார் சொன்ன சொல்லை காதிலே கேட்ட மாத்திரத்திலே, சமபந்தி யிலே யிருந்து அன்னத்தையுண்டநீர், துரியோதன னுடன் சிலர் பகைத்தால், அவர்களுடைய கீர்த்தியை யும் வல்லமையையும் எடுத்துப் பேசுவீர் திரிலோகத் தாரும் ஒன்றாய்க்கூடி வந்தாலும், என்னோடு யுத்தம்

பண்ணுவார்களோ? ஆனால் விட்டுப் பாரும்; ஈசுவானு மென்னுடைய பாணத்துக்குப் பயப்படுவானென்று மிகவுஞ் சீறினன் சூரியன் புதல்வனான கர்ன மகா ராஜன்.

இரவிமைந்தனோடு கங்கைமைந்தனெதிர் வாய்மை யென்றறிவு மிசைந்திலன், பொரவறிந்திடுது மன்று வெஞ்சமரி லென்றெழுந்துதனி போயினை, னரவவெங் கொடி யுயர்ந்த கோவுமிகி வரசருக்கு விடை நல்கினன், விரவு பைந்துளப மாலையான் விதுரன் மனையி லுற்றது விளம்புவான்.

உரை. அப்படிச் சொல்லிய சூரியன் புதல்வனான கர்னனுடனே கங்கா புத்திரனான வீஷ்மாச்சாரியார் ஒரு வீரவார்த்தையுஞ் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால் அன்று நடக்கும் கொடிய யுத்தத்தில் சண்டைபண்ணும்போது சர்ப்பக்கொடியையுடைய துரியோதனன் வலிமையுள்ள அரசர்களுக்கெல்லாம் செலவு கொடுத்து விட்டான் முன்பு பசியதுளபமாலையணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் விதுரன்மனைக்கெழுந்தருளியதை இனிச் சொல்வாம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

பொருசிலை முறித்தவீரன் கோயிலிற் புகுந்துநேமிக்
குறிசிலை வணங்கியாங்க ணிருப்பார்க் குருசிநோக்கி
யிருசிலை யுண்டெறிந்த விருநிலத் தியம்பும்வில்லி [ருன்
னெருசிலை முறிந்தசீற்ற மென்கொலோ வுரைசெயென்

உரை. விதுர மகாராஜனானவன் அரண்மனையிற் புகுந்து சக்ராயுதத்தையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை வணங்கி அங்கே யிருக்க அவரைப் பகவான் நோக்கி இரண்டு வில்லுகளுண்டென்று இந்தப் பெரிய பூமியிலே சொல்லப்பட்ட விற்களில் அருச்சுனன வில்லிருக்க மற் றொரு வில்லை ஒடித்ததற்குக் காரணம் யாது சொல் லென்றார். 140

ஆவது கருதானாகி லமைச்சர்சொற் கேளானாகில்
ஈவது குறியானாகில் வினைவது முணரானாகில்
நாவது காவானாகி லவனுக்காய் நடந்துபோரிற்
சாவது பழுதென்றன்றோ சகத்துளோர் சாற்றுகின்றார்.

உரை. ஒருவன் தனக்கு ஆகவேண்டிய காரியத்தை நினையாகில், மந்திரிகள் வார்த்தையைக் கேளானுகில், கெடுவது நினையானுகில், அவனுக்காகப் போய் யுத்தத்திற் சாவது பழுதென்றல்லவோ பூலோகத்தி லுள்ளவர்கள் சொல்லுகிருர்கள். 141

செல்வம்வந் துற்றகாலை தெய்வமுஞ்சிறிதுபேணுர், சொல்வன வறிந்துசொல்வார் சுற்றமுந் துணையும் நோக்கார், வெல்வதே நினைவதல்லால் வெம்பகை வலி தென்றெண்ணுர், வல்வினை விளைவுமோரார் மண்ணின் மேல் வாழுமாந்தர்.

உரை. செல்வம் வந்து சேர்ந்தகாலத்தில் தெய்வத்தைக் கொஞ்சமாவது வணங்கார், சொல்லவேண்டியவைகளை அறிந்து சொல்லமாட்டார், பந்துவையுஞ் சிநேகிதரையும் பாரார்கள், தாங்கள் ஜெயிக்கிறதே நினைக்கிறதல்லாமல் நமக்குப் பகைவர் வலிமையுள்ளவனென்று நினையார், தீவினை விளைவதும் பாரார் பூமியிலே வாழ்கின்ற மனிதரென்ருன் விதுரராஜன். 142

நினைக்கவுந் தொழவுமெட்டா நீயெழுந் தருளப் பெற்றுந், தனக்கிது தகுதியென்று தருமருடன் வாழ வொண்ணுன், மனக்கடுங் கனவினுன்றன் மனத்தினு லுரைத்த புன்சொ, லெனக்கிசை யாமல்யானு மிருஞ் சிலை யிருந்த தென்ருன்.

உரை. நினைக்கவுந் தொழவும் எட்டாத நீரே பிரத்தியக்ஷத்தில் எழுந்தருளப் பெற்றிருந்தும், தனக்கு இது தக்கதென்று ஞாதிகளுடன் வாழ்வதற்கு ஆலோசியான் மனத்திலிருக்கும் கோபாக்கினியை யுடைய என்க்குப் பொருந்தாமல், யானும் பெரிய வில்லை ஒடித்தே னென்ருன் விதுரமகாராஜன். 143

மாயவனு மகிழ்ந்து நோக்கி மாசுன முபர்த்த மன்னன்
போயருஞ் சேனையோடு போர்க்களங் குருகும்போது
நீயவனருகு நில்லா தொழினுன் னேயமைந்தர்
தாயமுஞ் செல்வமுற்றுந் தரணியும் பெறுவ னன்றே.

உரை. அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மகிழ்ந்து விதுரனைப் பார்த்துத் துரியோதனன் சேனையுடனே

யுத்தகளத்திற்கு வரும்போது, நீ அவனிடத்தி லில்லா.
மல் நீங்கினால் உன்னுடைய நேயத்தைப்பெற்ற குந்திமா
தேவி புத்திராராகிய பாண்டவர்கள் தங்கள் பங்குபாக்கிய
மும் பூமியும் பெறுவார்களென்றான். 144

ஏற்றிய நறுநெய் வீசி யிந்தன மடுக்கினாலுங்
காற்றுவந் துறுதபோது கடுங்கனல் கதுவவற்றோ
நீற்றணி நிமல னன்ன நின்கையில் லிற்ற தாகிற்
சீற்றவே லரசன் சேனை தென்புலம் படர்கை திண்ணம்.

உரை. அதிகமாகிய நல்ல நெய்யைவிட்டு விறகை
யடுக்கினாலும் காற்றுவந்து சேராதபோது கடிய அக்
கினி மூளாதல்லவா? பரமசிவனுக்குச் சமானமாகிய
உன்கையில் ஒடிந்ததானால் கோபத்தையுடைய வேலா
யுத மேந்திய துரியோதனன் சேனைகள் எமலோ
கத்தை யடைவது சத்தியம். 145

பன்னிய புரையில் கேள்விப் பயனுகர் மனத்தாய்
நின்னை, மன்னவன் மொழிந்த வெல்லாம் பொருந்தி
யென்றருளி மாயோ, னந்நகர் தனனில்வன்மை யருளழ
காண்மை பேசுங் கன்னனைப் பயந்தகாதற் கன்னிதன்
கோவில் புக்கான்.

உரை. பன்னப்பட்ட நூல்களின் கேள்விப்பயன்
அறிந்த மனமுடைய விதுரராஜனைத் துரியோதனன்
சொல்லிய பேச்செல்லாம் பொறுக்கக்கடவை யென்று
சொல்லிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், அந்நகரத்திலே
கொடையையும அழகையும் அருளையும் ஆண்மையையு
முடைய கர்ணனைப்பெற்ற ஆசையுள்ள குந்திமா தேவியி
னுடைய வீட்டுக்குப் போனார். 146

மண்டல மதிய மன்ன மாசறுமுகத்தினாளும், திண்
டிறன் மருமகன் தன்னைச் சென்றெதிர்கொண்டு கண்டு,
வெண்டிரை மகரவேலை விரிபுனன் முகந்து தோன்றும,
கொண்டலை மகிழ்ந்து காணுங் குளிர்பசுந் தோகை
போன்றாள்.

உரை. பூலோக சந்திரன்போலக் குற்றமற்ற முகத்
தையுடைய குந்திமாதேவியும் மிகுந்த வலிமையுள்ள

மருமகனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைக் கண்டு வெள்ளிய அலைகளையும் மகாமீன்களையுடைய சமுத்திரத்தினது விரிந்த ஜலத்தையுண்டு வருகின்ற மேகத்தை மகிழ்ந்து பார்க்கின்ற பசிய மயிலையொத்தாள். 147

யானுரை யில்லின்வந்த தென்னமா தவமென்றேத்திக், கானுறை மைந்தர் தம்மைக் கண்டனள் போன்றாளாகித், தேனுற துளவி னன்றன் செய்யமா முகத்தை நோக்கி, வானுரை புரிசை மூதூர் வந்த தென்னருடி யென்றாள்.

உரை. நானிருக்கும்படியாகிய வீட்டி லெழுந்தருளியது என்ன மகாதவமென்று வணங்கிக் காட்டிலே யிருக்கின்ற பிள்ளைகளைக் கண்டவள்போல் மன மகிழ்ந்து தேன் பெருகுகின்ற துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய திருமுகத்தைப் பார்த்து, ஆகாயமளாவிய மதிலையுடைய இவ்வூருக்கு வந்த காரியமென்ன! அருளிச்செய்யு மென்றாள் குந்திமாதேவி. 148

நின்பெரும் புதல்வர் சொல்ல நெடும்புன னாடு வேண்டி, வன்புடையரசன் கோமான் மனக்கருத்தறிய வந்தேன், தென்புலவேந்தன் வெஃகச் செருத்தொழில் புரிவனென்றே, னென்பல சொல்லிநாளை யெதிர்க்கவே யிசைந்த தென்றான்.

உரை. உன்னுடைய பெருமை பொருந்திய குமாரர்கள் சொல்ல நெடிய நீர்வளத்தையுடைய நாட்டை வேண்டித் துரியோதனனுடைய உள்ளக்கருத்தை யறியும்படி வந்தேன், தென்திசையிலிருக்கின்ற கூற்றுவன் உயிர்களை விருப்பியுண்ண யுத்தஞ் செய்வதற்குச் சம்மதித்தான அவனுடன பல வார்த்தைகள் பேசி என்ன பிரயோஜனம்? நாளை யுத்தஞ் செய்யும்படி சம்மதித்து வந்தேனென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 149

என்றலுங் குந்தி சால விரங்கின னெதிர்த்த போரில்
வென்றிடுவார்கள் யாரோ விதியினு லமர்க்களத்திற்
பொன்றிடுவார்கள்யாரோ வென றுளமபுலர்ந்துநொந்தா
ளன்றவடன்னைத் தேற்றி யாழியா னுரைக்கலுற்றான்,

உரை. இப்படியென்று சொன்ன மாத்திரத்திலே, குந்திமாதேவி மிகவும் இரக்கமுற்றவளாய் அதிர்த்து,

ஜெயிப்பவர்கள் யாவரோ ? விதியினால் யுத்தகளத்திலே யிறப்பவர்கள் யாவரோவென்று மனம்வாடி வருந்தினாள். அன்று அவளுக்குத் தேறுதல் சொல்லி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொல்லத் தொடங்கினார்.

தன்மைநா னுரைப்பக்கேளின் தந்தைதன்
மனைவினீயும், கன்னியா யிருந்துவாழுங் காலையோர்
முனிவன் வந்து, சொன்னமந் திரமோ ரைந்தி னொன்
றினாற் சூரன்தன்னை, முன்னினை பலனு மன்று வந்து
நின் முனபு நின்றான்.

உரை. அத்தன்மையை நான் சொல்லக்கேட்பாய்' உன் தகப்பன் வீட்டிலே நீ கன்னிகையா யிருந்து வாழுங் காலத்தில் துருவாசமுனிவர் வந்து அனுக்கிரகஞ் செய்த ஐந்து மந்திரங்களில் ஒரு மந்திரத்தால் சூரியனை நினைத்தாய்; அவனும் வந்து நின்னெதிருற்றான.

கதிரவ னருளி னாலோர் கணக்கிடக் காதல்கூற,
மதலையங் கொருவன் றன்னைப் பயந்தபின் வடுவென்
றஞ்சி, மிதவையும் பேழை தன்னிற் பொதிந்து நீ விட
வப்போதந், நதியுமம் மகவைக் கங்கை நதியிடைப்
படுத்ததன்றே.

உரை. இப்படிவந்த சூரியனது கிருபையினால் ஒரு க்ஷணத்திலே உனக்கு ஆசை அதிகரிக்க அங்கே ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றபின்பு, குற்றமென்று நினைத்து, நீரிலே மிதக்கப்பட்ட பெட்டியிலே குழந்தையை வைத்து நீ ஆற்றிலே விட்டாய் அப்போது அந்த ஆறு கங்கையிலே கொண்டுபோய் விட்டது. 152

காதனிவன் புதல்வன் றன்னைக் கண்ணிலா வர
சன் பெற்றோர்ச், சூதன்வந் தெடுத்துக் கொண்டு சுத
னென் றுவளர்த்தகாலை, யாதபனிவனையாருங் கர்னனென்
றழைக்க வென்றான், றாதையும் விசும்பிற் சொன்ன
நாமமே தக்கதென்றான்.

உரை. அப்பெட்டியிலே வைத்து நதியில் விட்ட ஆசையுள்ள உன் பிள்ளையைத் திருதராட்டிரனுடைய தேர்ப்பாகன் வந்து எடுத்துக்கொண்டுபோய், பிள்ளை

யாக வளர்ந்த காலத்தில் சூரியன் இவனை எல்லோரும் கர்னனென அழையுங்களென்று சொன்னான். அவன் தகப்பனரும் அசரீரியாற் சொல்லிய நாமதேயமே தகுதியானதென்று சொன்னான். 153

பண்புடைக் குமரன் கற்ற படைத்தொழிற் பலவுங் கண்டு நன்புடை யுரிமை யெல்லாம் நல்கிமா முடியுஞ் சூட்டி, வன்பணி யுயர்த்த கோமான் வாழ்வவற் களித் தான் மற்றைத் திண்பரித் தேர்வல்லோரி லவனையார் ஜெயிக்க வல்லார்.

உரை. குணத்தையுடைய அந்தப் பிள்ளை கற்றிருந்த ஆயுதத்தொழில் அநேகம் பார்த்துச் சிநேகமுடைய உரிமையை எல்லாங் கொடுத்து கிரீடமுந் தரித்து துரியோதனனவன் செல்வத்தையுங் கொடுத்தான். வலிமையுள்ள புரவிகள் பூட்டிய இரதங்களையுடைய அரசரில் அந்தக் கர்னனை ஜெயிக்க வல்லவர் யாரென்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 154

அந்தநின் மைந்தன் ருனே யருஞ்சிலை விஜயனேடு
வந்தெதிர் மலையநின்ரு னுறவுமற் றறியமாட்டான்
சிந்தையி னையந்தீர விதனை நீ தெளியச் சொல்லிக்
கொந்தலி வழங்கலானைக் கூட்டுக விரைவி னைமா.

உரை. உன் பிள்ளையாகிய அந்தக் கர்னன் வில்லிலே வல்லவனுகிய அருச்சுனனேடு வந்து யுத்தஞ் செய்ய விருக்கிருன்; தனக்குத் தம்பியென றறியான. மனத்திலிருக்குஞ் சந்தேகந்தீர இச்செய்தியை நீ தெளியும்படி சொல்லிக் கர்னனைச் சீக்கிரத்தில் ஒன்ருகக் கூட்டி வைப்பாய் என்ருர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 155

தம்பிய ரைந்துபேருந் தனித்தனி யேவல் செய்ய
வப்புவி மூலங்க ளோடு மாமணி மகுடஞ் சூட்டி
யப்புவி முழுதும் நீயே யாளலாம் வருக வென்ரு
லும்பர்கா வனைய கையா னுன்னுரை மறுத்தா னுகில்.

உரை. தப்பிமார் ஐந்துபேரும் வெவ்வேறு ஏவற் பணிசெய்ய வாசனை வீசுகின்ற மாலையுடனே ரத்தினம் பதித்த முடிசூட்டிக்கொண்டு பூமிமுழுவதும் நீயே

யாளலாம் வாவென்று சொன்னால், தெய்வலோகத்தி லிருக்கும் பஞ்சதருவுக்குச் சமானமாகிய தியாகத்தைத் தருங்கையையுடைய கர்னன் சம்மதிப்பான். அப்படிச் சம்மதியாமல் மறுத்தானாகில். 156

எரியமு தருந்தக் ககன மெரித்தநா ளகன்றுபோன
வரவினை யங்கர் கோமா னுசுகமாகக் கொண்டான்
வாசிலே விஜயன் றன்மேல மறுகணை தொடுக்கவண்ண
மொருவரம் வேண்டுமென்று னுற்றவர்க்குறுதிசூழ்வான்

உரை. அக்கினி புசிக்கும்படி காண்டா வனந் தகித்தநாளில் நீங்கிய சர்ப்பத்தைக் கர்னன் அம்பாக்கிக் கொண்டான் வரிந்த வில்லையுடைய அர்ச்சுனன்மேல் ஒரு கணையேயன்றி மறுகணை தொடுக்காவிதம் ஒரு வர மாத்திரம் வேண்டி வாங்கிக் கொள்வாயென்றார் அடுத் தவர்களுக்கு உறுதி செய்யும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான்.

மன்றலந் தெரியல் வெய்யோன் மதலையென் மைந்தனென்ப, தன்றெனக் குரைத்தாயாகி லவனுட னணுக வொட்டேன், சென்றுயி ரொழிக்குமாறு செரு வினை விளைத்துப் பின்னை யின்றெனக குரைத்தனையா வென்னின்னைந் தெனசெய் தாயே.

உரை. வாசமுள்ள மாலையணிந்த சூரியன் புதல்வ னாகிய கர்னன் என்பிள்ளை யென்பது அன்றே எனக்குச் சொன்னீயானால் அந்தத் துரியோதனனுடனே சேர வொட்டேன். யுத்தகளத்திற்குப் போய் உயிரை ஒழிக் கும்படி யுத்தத்தை மூட்டிவிட்டுப் பின்பு இன்று எனக் குச் சொன்ன ஐயனே! என்னை நினைத்து என்ன செய்தா யென்றாள் குந்திதேவி. 158

கான்பட்ட கனலிப்பாயுங் கடுங்கணை விலக்கினே னேல், வான்பட்ட புரவித்தேரோன் மகன்படு மகவான் மைந்தன், தான்பட்டு மடியுஞ்சென்று தடாதினி யிருந் தேனாகில், நான்பட்ட கொடுமை தன்றென் றென்பட் டாளியங்கி வீழ்ந்தாள்.

உரை. காண்டாவனத்து அக்கினியிலிருந்து வந்த வேகத்தையுடைய சர்ப்பக்கணையை விலக்க நினைத்தே னேயானால், சூரியன் புதல்வனாகிய கர்னன் இறந்து

விடுவான். நான் போய் அதை விலக்காமல் விடுவே னேயானுல், இந்திரன் புதல்வனுகிய அர்ச்சனன் இறந்துவிடுவான், யான் படுகின்ற கொடுமை நன்ரு யிருக்கின்றதென்று என்ன பாடுபட்டாள், இரக்கமூற்று வீழ்ந்தாள் குந்திமாதேவி. 159

தேக்குந்தி யகிலுஞ்சாந்துந் சிந்துநீர் நீகிசூழ்செல்வ
தோக்குந்தி யரசன்பாவை குலைந்தழுங் கொடுமைகண்டு
மீக்குந்தி யுறிகடோறும் வெண்ணெயுந் தயிருமுண்ட
வாக்குந்தி மலரோன்பின்னு மனத்தளர் வகற்றினுனே.

உரை. தேக்கு அகில் சந்தன முதலிய மரங்களைத் தள்ளிக்கொண்டு, செல்லுகின்ற நீரையுடைய சிந்துநதி சூழ்ந்த குந்திதேசத்து அரசன் புத்திரியானவள் குலை குலைந்து அழுகின்ற கொடுமையைப் பார்த்து மேலே எட்டி உறிகளெல்லாம் வெண்ணெயுந் தயிரும் உண்ட வாயையும் நாபிக் கமலத்தையு முடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் மறுபடியும் மனத்தளர்ச்சியை நீக்கினுர். 160

பைவருந் தலைகளைந்து படைத்தபன் னகபோல
வைவரும் படுதனன்ரே வங்கர்கோன் படுதனன்ரே
வுய்வருஞ் சமரிலாவி யொருவர்போ யொருவருய்யார்
நைவருந் துயரமாறி நடப்பதே கருமமென்ருன்.

உரை. படத்தையுடைய ஐந்து தலைகளைப் படைத் துள்ள ஒரு சர்ப்பம்போலப் பஞ்சபாண்டவர்களும் இறத்தல் நல்லதோ! அங்கதேசத்திற் கதிபதியாகிய கர்னனெருவன் இறப்பது நல்லதோ? பிழைத்தற்கரிய யுத்தத்தில் ஐந்து பேர்களுக்குள்ளே ஒருவரிறந்து மற்றவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் நைதற்கு வருகின்ற துக்கத்தை நீக்கிக்கொண்டு போவதே காரிய மென்ருர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 161

காளமா முகிலின்மேனி கரியநாயகனுந் தேற்றி, மீளமா தவத்தினைமிக்க விதுரன்வாழ் மனையினெய்த வாளமால் வரையில் மெய்யோன் குறுக்கினன் வரு ணன திசுகி, னீளமால யானைநெற்றி திருத்தசெந் திலகம் போன்றே.

உரை. கரிய மேகவண்ணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுந் தேறுதல்சொல்லி, மறுபடியும் மகத்தாகிய தவத்தில் மிகுந்த விதுரன் வாழ்கின்ற அரண்மனைக்குப் போக அப்போது மேற்குத்திசையி லிருக்கின்ற பெரிய யானையினுடைய நெற்றியிலிட்ட சிந்தூரப் பொட்டைப்போல் சக்கரவாளகிரியிலே சூரியன் அஸ்தமன மானான். 162

நாற்றிசை யுலகு தன்னி னுன்மறை யுணர்ந்தோர் தாமும், போற்றிசை மாலையென்னும் பொற்புடைய ணங்குவைக, மாற்றிசை விலாத செம்பொன் மண்டபந் தன்னிலாதி, மேற்றிசைக் கடவுளிட்ட வெயின்மணிப் பீடம் போன்றான்.

உரை. நான்கு திசையுள்ள உலகத்தில் வேதப் பிராமணர்கள் யாவரும்போற்றுகின்ற கீர்த்தியையுடைய மாலைப் பொழுதென்னும் அழகுள்ள மங்கையானவ ளிருக்க, நிகரற்ற மாற்றுள்ள செம்பொன்னாற் செய்த மண்டபத்தில் சூரியன் வருணனு விடப்பட்ட ஒளியை யுடைய இரத்தின பீடத்தை யொத்தான். 163

கொண்டமென் சிறைவண் டென்னுங் கொழுநருக் கிடங்கொடாமன். முண்டகக் குலத்துமாலர் முகங்குவிந் தூடி நிற்பக், கண்டெதிர் நின்ற காதற்கயிரவக் கன்னிகை மாதர், வண்டுழை நின்று தங்கள் வாய்மலர்ந் தழைக்கலுற்றார்.

உரை. மெல்லிய சிறகைக்கொண்ட வண்டுகளென்னும் நாயகருக்கு இடங்கொடாமல், தாமரைக்கூட்டமாகிய மங்கையர்கள் மலராகிய முகத்தைக் குவித்துக் கொண்டு கோபித்து நிற்கப்பார்த்து, அல்லிகளாகிய மாதிகள் எதிர் கொண்டு வளத்தையுடைய நீர்த்துறையி லிருந்து தங்கள் வாயைத்திறந்து அழைக்கின்றார்கள்.

கானலா மலர்ந்தமுல்லை ககனமீ தெழுந்ததென்ன
வானெலாம் வயங்குதாரை நிறைநிறைமலர்ந்துதோன்ற
வேனிலான் விழவின்வைத்த வெள்ளிவெண் கும்பமென்
னூநிலா மதியம்புந்து குணதிசைத்தோன் றிற்றப்மா.[ன

உரை. காடெல்லாய் மலர்ந்த முல்லைகள், ஆகாயத்தின் மேலும் எழுந்ததென்று சொல்லும்படி அவ்வாகாயத்தில் பிரகாசம் பொருந்திய தாமரைகள் கும்பு கும்பாய்ப் பரவித் தோன்ற, மன்மதனுடைய உற்சவத்தில் வைத்த வெள்ளியாற் செய்த பூரண கும்பமென்று சொல்லப் பரிசுத்தமாகிய கிரணத்தையுடைய சந்திர மண்டலமானது கிழக்குத் திசையில் உதயமாயிற்று. 165

தூவிய நிலவுதோன்றத் துணைவரைப் பிரிந்தோர்கண்க
காவியு மாம்ப லும்பைங் கருவின மலரும்போன்ற [ள்
மேவிய மகளிர்கண்கள் மீனெறி பரவையேழுந்
தாவிய லுழையுங்காதற் சகோரரும் போன்றமாதோ.

உரை. பரிசுத்தமாகிய இயலையுடைய சந்திரனுதயமாகப் புருஷனை நீங்கின மங்கையருடைய கண்கள் நீலோற்பல மலரையும் அல்லிமலரையும் காக்கண் மலரையும் ஒத்தன புருஷரைக் கூடிய மங்கையருடைய கண்கள் மீனைவீசுகின்ற ஏழு சமுத்திரத்தையும தாவுகின்ற மானையும் ஆசையுடைய சகோர பட்சியையும் ஒத்திருந்தன. 166

அரவிய லல்குலாரு மகிழ்நரு மன்புகூற, விரவிய மலையெய்தி வீதிமா நகரியெங்கும், பரவைவி னிமிர்ந்த வோதை யமர்ந்தபின் பரித்தேர் வேந்த, னிரவிடைச் சூழ்ந்த வண்ண மின்னதென் றியம்புகின்றோம்.

உரை. பாம்பின் படம்போலும் நிதம்பத்தையுடைய மங்கையர்களும் புருஷர்களும் அன்பு சிறக்கச் சம்பிரகூடமஞ்சத்தை யடைந்து வீதிகளையுடைய பட்டணமெல்லாஞ் சமுத்திரம்போல முழங்குமுழக்கம் அடங்கிய பின்பு அர்த்தராத்திரியிலே துரியோதனன் ஆலோசனை செய்தது இன்னதென்று சொல்லுவோம். 167

தந்தையுந் தம்பிமாருங் கர்னனுஞ் சகுனிதானுஞ்
சிந்தையிற்றெளிந்த கல்விச் செழுமதி யமைச்சர் தாமும்
முந்தர வுயர்த்த கோமா னேவலான் முழுதுமெண்ணி
மந்திர மிருப்பான் வந்தோர் மண்டபங் குறுகினரே.

உரை. தகப்பனாகிய திருதராட்டிரனும் தம்பிமார்களும் கர்னனும் சகுனியும் மனதிலே யாராய்ந்து தெளி

வாக வறிந்த கல்வி நிறைந்த செழுமையுள்ள புத்தியை யுடைய மந்திரிகளும் சர்ப்பக்கொடி யுயர்ந்த துரியோ தனராஜன் ஏவலாலே முழுதும் ஆலோசனை செய்யும் பொருட்டு ஒரு மண்டபத்திலே வந்திருந்தார். 168

தீதறு மதிவல்லோரைச் செழுமதிக் குடையோனுக்கிப்
பாதவ வனத்திற்போன பாண்டவர் தமைமீண்டு
மேதக வழைத்துநாடு வேண்டுமி னென்றுமூட்டும் [ன்
யாதவன் றனித்துவந்தா னென்செய்வ தியம்புமென்று

உரை. குற்றமற்ற மந்திரிகளைச் செழுமையுள்ள சந்திரவட்டக் குடையையுடைய துரியோதனன் பார்த்துக்கொடுமையாகிய காட்டுக்குப் போன பஞ்சபாண்டவரை இங்கே மேன்மையாக அழைத்து, உங்கள் நாட்டைக் கேளுங்களென்று மூட்டிவிட்ட கோபாலகிருஷ்ணன் தனித்து வந்தானுகவே அதற்கு நாமென்ன செய்வது சொல்லுமென்முன. 169

பொரும்படை மைந்தன்கூறத் தந்தையும் பொருந்தச்சொல்வா, ளிரும்புலி வலையிற் பட்டால் விடுவரோ வெயின ராஞேர், வரபபில்வெஞ் சேனையோடும் வளைந்தினி மாயன்றனைக், கருபபொழு தகனுமுன்னே கொல்வதே கருமமென்முன.

உரை. யுத்தஞ்செய்கின்ற சேனைகளுடைய துரியோதனன் கேட்க, தகப்பனாகிய திருதராட்டிரனும் பொருந்தும்படி சொல்லுவான், அருமையாகிய புலியானது வலையிலே யகப்பட்டால் வேடரானவர்கள் விட்டுவிடுவார்களோ? அளவில்லாத வெவ்விய சேனையோடு நீ வளைந்துகொண்டு கோபாலகிருஷ்ணனை இராத்திரியானது நீங்குமுன்னே கொன்றுபோடுவதே நல்ல காரியம என்முன. 170

கண்ணிலா னுரைத்த மாற்றங் கேட்டலுங் காவலோரின், மண்ணிலா ரிதற்குமுன்பு தூதரை வளைந்து கொன்று, மெண்ணிலா விந்தவெண்ண மெவ்வழிக் கற்ற தென்று, வெண்ணிலா முறுவல்செய்து விகர்னனும விளம்பலுற்முன்.

உரை. கண்ணில்லாத திருதராட்டிரன் சொன்ன பேச்சைக்கேட்டளவில் இராஜாக்ளில் பூமியிலே எவர்கள் இதற்குமுன்னே தூதர்களை வந்து கொன்றவர்கள்? எண்ணிக்கையில்லாத இந்தவிதம் எந்த வழிக்கு ஏற்றதென்று வெள்ளிய நிலாவைப்போற் சிரித்துச் சொல்லத் தொடங்கினான் விகர்ணன். 171

மூத்தவ ரிளையோர்வேத முனிவரவர் பிணியின் மிக்கோர், கோத்திர மொழிவோர்மாதர் தூதரென்றிவரைக் கொல்லிற், பார்த்திபர் தமக்குவேறு பாவமற்றி தனிலில்லை, பூத்தெரி தொடையாய் பின்னும் நரகினும் புகுவரென்றான்.

உரை. மூத்தவர்கள், இளையவர்கள், வேதப் பிராமணர்கள், மிகுந்த நோயாளிகள், துதிசெய்பவர்கள், மங்கையர்கள், தூதர்களென்று சொல்லப்பட்ட இவர்களைக் கொல்வதென்றால் அரசர்களுக்கு இதைவிட வேறே பாவமில்லை, பூவிற்றொடுத்த மாலையணிந்த அரசனே! அவர்கள் பினனும் நரகத்திற் புகுவார். 172

பழியுடைப் பகைஞரேனும் தன்பெரும் பதியில் வந்தா, லழிவுறக் கோறல்பாவ மாண்மையு மல்லவெண்பார், கழிகடற் சேனைசூழக் கங்குலின் வளைந்திட்டாலு, மொழிலுடைக் கொண்டல்வண்ண னகப்படா னெவர்க்கு மென்றான்.

உரை. பழியையுடைய சத்துருக்களானாலும் தன்னுடைய பெரியவூரில் வந்தால் அழிவையடைய அவர்களைக் கொல்லுதல பாவம், வல்லமையுமல்ல வென்று சொல்லுவார்கள். மிகுந்த கடற்போன்ற சேனைகள் சூழ இராத்திரியிலே வளைந்துகொண்டாலும் அழகு பொருந்திய மேகவண்ணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் ஒருவருக்கும் அகப்பட ரென்றான் விகர்னன். 173

வெம்புய வலியான்மாதை விரிதுகி லுரிந்தவீரன், தப்பியை முனிந்துசீறித் தமையனை நோக்கிச் சொல்வான், வமபவி ழலங்கன்மார்பா மந்தண முரைக்கலுற்ரு, விம்பமாற் றியாதுசொல்ல விளைஞரை யழைத்ததெனரறுன்.

உரை. வெவ்விய புஜபலத்தினாலே திரௌபதியைத் துகிலுரிந்த துர்ச்சாதனனவன் தம்பியைப் பார்த்துக் கோபித்துத் தமையனைப் பார்த்துச் சொல்வான்: வாசனைபொருந்திய மாலையையணிந்த மார்பனே! ரகசியம பேசத் தொடங்கினால் இவ்விடத்திலே சிறியோர்களை யழைத்தது என்னகாரியஞ் சொல் என்றான்.

அதிரதர் முதலாயுள்ள வவனிபர் வளைந்து நிற்ப
வெதிர்முதி றவழுங்கோயி லெரியினை யெங்குமூட்டி
விதுரனு மவனுஞ்சேர வெந்திட மலைவதல்லான்
மதிபிறி தில்லையினனேவில்விரைந் தெழுமினென்றான்.

உரை. அதிரதர் முதலாகிய அரசர்களெல்லாரும் சூழ்ந்திருக்க மேகம் தவழ்கின்ற அரண்மனையிலே நெருப்பை மூட்டிவிட்டு விதுரனுங் கோபால கிருஷ்ணனுஞ்சேர வெந்துபோகும்படி செய்வதல்லாமல் வேறே யோசனையில்லை, சீக்கிரத்தில புறப்படுமென்றான் துர்ச்சாதனன். 175

செங்கதி ரெழுந்து சீறிச் செறியிரு ணிற்பதுண்டோ, விங்கிவ னிருந்தவில்வி லெரியிட வேண்டுமோதான், வெங்கணை யொன்றினாலே விளிந்திட வென்று மீள்வேன், கங்குவி னெழுமினென்று கன்னனுங்கனன்று சொன்னான்.

உரை. சூரியன் கிரணங்களை வீசிப்புறப்பட்டானேயானால் உலகங்களை மூடிய இருளானது நிற்குமோ? இவனிருந்தவீட்டிலே நெருப்புப் போடவேண்டுமோ? வெவ்விய பாணமொன்றினாலே சாகும்படி செய்து மீள்வேன் இப்பொழுதுதானே புறப்படுங்களென்று கோபித்துச் சொன்னான கர்னமகாராஜன். 176

பதிப்பெயர்ந் தேகிநாளைப் பகைவரைக் கூடுமாயின்
விதிப்பயனென்ன நம்மை வெஞ்சமர் வெல்லவொட்டான்
மதிப்பதென் வேறுகள்ளமாயனை மனையிற்கோலிச்
சதிக்கருமமென்று சௌபலன் பின்னுஞ் சொல்வான்.

உரை. இந்சவூரை விட்டுப்போய் நாளை நம்மு டைய பகையாளிகளுடனே கூடுவானேயானல் தடுக்கக் கூடாத விதிப்பயனைப்போல நபமை வெவ்விய யுத்தத் திலே ஜெயிக்கவொட்டான், வேறே யோசிக்கவேண்டிய தென்ன? கோபாலகிருஷ்ணனை வீட்டிலே வைத்து வஞ் சிப்பதே காரியமென்று சகுனியானவன் பின்னுஞ் சொல்லுவான்.

கொல்லுவ தியற்கையன்று குழிபறித் தரக்கரோடு, மல்லரை யிருத்தி மேலோ ராசனபவகுத்து நாளை, யெல் லிடை யழைத்து வீழ்த்தி யிகலுடன் விலங்கு பூட்டித் தொல்லருஞ் சிறையில்வைத்தால் தூதருக் குரிமை யென்றான்.

உரை. கொல்லுவது இயற்கையல்ல குழிவெட்டி இராக்ஷதர்களுடனே மல்லர்களையும் உள்ளே வைத்து மேலே ஒரு ஆசனஞ் செய்து நாளை ராத்திரியிலே யழைத்து அதிலே விழும்படிச் செய்து அரிய விலங்கு பூட்டி அரிய சிறையிலே வைப்பது தூதருக்கு இயற்கை யென்று சொன்னன். 178

மாதுல னுரைத்த மாற்ற மருகனு மிசைந்து கங்குற் போதிடை யநேக மல்லர் வருகெனப் புகன்றுதானு நீதியி னிருந்து தாழ நிலவறை சமைத்த பினன ராதிநூ றுயிரம்பே ரரக்கரை யதனுள் வைத்தான்.

உரை. மாமனுகிய சகுனி சொன்ன சொல்லுக்குத் துரியோதனும் இசைந்துகேட்டு ராத்திரியிலே அநேக மல்லரை வரச்சொலலித் தானுமிருந்து கொண்டு நில வறை யுண்டாக்கி அதிலே மூனனே நூறுயிரம் அரக் கரை வைத்தான். 179

மல்லபப்பரவர்தம்மை மற்றதினிரட்டி வைத்தான், வில்லுடைய வீரர்தமமை வேறதி னிரட்டிவைத்தான், பல்படைவல்லோர் தமமைப்பதின் மடங்கதனில் வைத் தா, னெல்லிலோர் கடிகைதனனி லறிதனை யழைக்க வென்றான்.

உரை. மல்லரையும் பப்பரவரையுங் அதிற்கிரட் டிப்பு வைத்தான், வில்வீரரை அதற்கிரட்டிப்பு வைத்

தான். ஆயுதத்திலே வல்லவர்கள் பல பேரை அவரிற் பத்து மடங்கு அதிலே வைத்தான். ராத்திரியிலே ஒரு நாழிகையில் அறிவையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவரை அழைக்க வேண்டுமென்றான். 180

பெரும்பிலவரையைமேயின் பிளப்பினு னிறைந்து மூடி, யரும்பெறன் மணிகளாலோ ராசன மதன்மேலாக்கிச், சுரும்பிமிர் மாலைதூக்கித் தொழிலுடைய விதானமேற்றி, வரம்பிலா வெற்றிவேலான் மாறிலா வண்ணஞ் செய்தான்.

உரை. பெரிய பிலத்துவாரத்தினுடைய அறையை மூங்கில் பிளப்பினால் நிரைத்து மூடிவிட்டு பெறுதற்கரிய ரத்தினங்களாலே ஒரு ஆசனம் அதன்மே லுண்டாக்கி வண்டுகள் மொய்க்கின்ற பூமாலை தொங்கக் கட்டிச் சித்திர விமானமொன்று மேலே வைத்து அநேகம் வெற்றியைத் தரித்த வேலையுடைய துரியோதனன் மாறுபாடு தெரியாத விதஞ் செய்தான். 181

அடியவர் மனத்திலுள்ள வாரிருட் கங்கு நீர்க்கு
நெடியவ னிருக்கவென்று நிலவறை விரகிற்செய்த
கடியவ னியற்கை யஞ்சிக கங்குலுங் கடிதிற் போகப்
படியவர் துயிலும் போகப் பரிதியு மூதயஞ் செய்தான்.

உரை. அடியவர்களுடைய மனதிலே யுள்ள நிறைந்த அஞ்ஞானவிருளை நீக்குகின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் இருக்க வேண்டுமென்று உபாயமாய் நிலவறை செய்த கடியவனாகிய துரியோதனனுடைய குணத்துக்குப் பயந்து இராப்பொழுதுஞ் சீக்கிரத்திலே நீங்கி பூமியிலுள்ளவர்கள் நித்திரையும் நீங்கச் சூரியனுதயஞ் செய்தான். 182

சிரந்தரு கடிகைநாகத் திரண்மணி பலவுஞ்சிந்தி
நிரந்தர மருவிவீழு நிலந்திக ழுகயக்குன்றிற்
பரந்தெழு மருககன சூழ்ந்த படரிருட் கங்குல் கண்டு [ன்
புரந்தான் கோயிலிட்ட பொங்கொளித் தீபம் போன்று

உரை. சர்ப்பத்தினுடைய உச்சியி லிருக்கின்ற திரட்சியையுடைய அனேக மணிகளுஞ் சிதறி எப்

போதும் அருவிகளொழுகின்ற நிறத்தையுடைய உதய கிரியிலே பரவியெழுகின்ற சூரியன் எப்படியிருக்கின்றானென்னில் இருள் சூழ்ந்த ராத்திரியைக் கண்டு இந்திரனவன் தன் அரணமனையிலிட்ட மிகுந்த ஒளியையுடைய தீபத்தை ஒத்தான். 183

தொடர்ந்தொளி ருதயராகத் தொடுகிறநெருங்கி மென்
லடர்ந்தரி பறந்து காம ளுகம வேதம் பாடத் [மே
தடங்கையன் மலேந்து வாலத் தாமரை முகமுங் காதன்
மடந்தையர் முகமுஞ் சேர மணம்பெற மலர்ந்த மாதோ.

உரை. தொடர்ச்சிக்கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற உதயராகத்துடனே நெருங்கி மேலும் மேலும் வண்டுகள் பரவி மன்மதனுடைய ஆகமவேதங்களைப் பாடத் தடாகத்திலே சேற்கண்டைகள் சண்டையிட்டு உலாவுகின்ற தாமரைமுகைகயினுடைய முகமும் ஆசையுடைய மாதர்களுடைய முகமும் ஒருங்குற மணம்பெறும்படி மலர்ந்தன. 184

இருந்துயி லுணர்ந்து வேந்தர் யாவருமிரவிற்சற்றும், வருந்துயி லிலாத கண்ணன் வாழ்பெருங் கோயில் புக்கார், பெருந்துயி லனந்த போகப் போணை துறந்த மாலு, மருந்துயி லெழுந்துகாலே யருங்கடன் முறையிற் செய்தான்.

உரை. பெரிய நித்திரை நீங்கிய அரசர்களெல்லாஞ் சற்றுகிலும நித்திரையில்லாத ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாழ்கின்ற பெரிய கோயிலுக்கு போனூர்கள். அப்போது சேஷசயனத்திலே அரிய துயில் நீங்கிய மகாவிஷ்ணுவும் அரிய நித்திரை நீக்கிக் காலேயில் செய்யுங் கடன்களெல்லாஞ் செய்தார். 185

மாதவ னிருந்த கோயில் வந்தடி வணங்கி மன்னன்
தூதுவ ராழி யங்கைத் தோன்றலே துளபமாலே
யாதவகுலததோ ரேறே யெழுந்தருள் கென்றுனின்றெம்
மேதகு மரேசனென்றுர் மூதுநததுமம விரைந்துசென்றுன்.

உரை. இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிருந்த அரண்மனையில துரியோதனன விடுதத தூதர்கள்வந்து அவர்

பாதத்தில் வணங்கிச் சக்கிராயுதத்தையுடைய அரசனே! துளபமாலையணிந்த மார்பனே! யாதவ குலத்தோருக்கு ஒரு ஆண் சிங்கமே! எங்களரசன் உம்மை யழைத்துக் கொண்டு வரச்சொன்னு னென்றார்கள். அதுகேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் சீக்கிரத்திற் போனுர். 186

கந்தடு களிற்று வேந்தன் கண்ணிலா வரசுங் கங்கை
மைந்தனு முதலாயுள்ள மன்னரு மதிவல்லோருந்
தந்திர வகையு மேனை யிளைஞருந் தன்னைச்சூழ
விந்திர னிருக்கை யன்ன கோயிலு டினிதிருந்தான்.

உரை. கட்டுத்தறியை முரிக்கின்ற யானையையுடைய துரியோதனராஜன திருதராட்டிரனும் வீஷ்மாச்சாரியார் முதலாகிய அரசர்களும் மந்திரிகளும் தந்திரிகளும் மற்றத் தம்பிமார்களுந் தன்னைச்சூழ இந்திரனுடைய அரசிருக்கை போன்ற கோயிலிலே இனிதாக விருந்தான். 187

நாமவே லரசரோடு நால்வகைச் சேனையோடு, மாமுகில் வண்ணன்வந்தா னென்னவர் வரவுகண்டோர், வீமலர்த் தொடையினுலும் வேத்தியடுத்தவரை நோக்கித், தாமரைத் தடங்கண்மாயன் றன்னையே விடுமினென்றான்.

உரை. அச்சத்தைத் தருகின்ற வேலாயுதத்தையுடைய அரசர்களோடும் ரதகஜ துரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனையோடும் மேகவண்ணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் வந்தார் என்று சொன்னுர்கள. அதுகேட்டு புஷ்பமாலையணிந்த துரியோதனனும் பிரம்பையுடைய சேவகரைப் பார்த்துத் தாமரைமலர் போன்ற விசாலமாகிய கண்களையுடைய அந்த கிருஷ்ணனை மாத்திரம் விடுங்களென்று சொன்னுன். 188

தன்பெருஞ் சேனை நிற்கத் தண்டுழா யலங்கலானு
மின்புற நகைத்துவேந்த ரிருந்தபே ரவையினெய்த
மூன்புணர் துவசநாக விடநிகர் மனத்தினானு
மன்பொடு கிரியானை யதனமிசை யிருக்கவென்றான்.

உரை. தன்னுடைய பெரிய சேனைகளெல்லா மிருக்கத் துளபமாலையை யணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் இன்பம் பொருந்தப் புன்சிரிப்புக்கொண்டு அரசர்களிருந்த பெரிய சபைக்குப் போகப் பிரகாசமுள்ள சர்ப்பக் கொடியையும் விஷத்துக்குச் சமானமாகிய மனத்தை யுடைய துரியோதனனும் அன்புடனே ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை அதன்மேலே யிருப்பீரென்றான். 189

இறைவனெழிற்கதிர் மணிகளழுத்திய தவிசினிருத்தலுமே, நெறுநெற னக்கொடு நிலவறையில்புக நெடியவ னப்பொழுதே, மறலி யெனத்தரு திருபனியற்றிய விர்கை மனத்துணரா, மூறுகு சினத்துட ளெடிய தலத்துற முடிக்கனத் துறவே.

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் கிரணங்களையுடைய இரத்தினங்களைப் பதிந்த ஆசனத்திலிருந்த வளவிலே நெறுநெறு வென்று கொடிய நிலவறையிலே அது புக அவர் அப்போது கூற்றுவனென்று சொல்லத் தக்க துரியோதனன் செய்த சூதை மனத்திலே யறிந்து, மிகுந்த கோபத்துடனே பாதங்கள் பாதளத்திலே பொருந்த, சிரம ஆகாயத்திலே பொருந்த. 190

அஞ்சின மிஞ்சின மென்றுவி ரைந்துய ரண்டர் பணிந்திடவுந், துஞ்சின மின்றென வன்பணியின் கிளை துன்பமுழன்றிடவும், வஞ்ச மனங்கொடு வஞ்சகனின்றிடுவஞ்சனை நன்றிதெனு நெஞ்சில வெருண்டல பொன்று படும்படி நின்று நிமிர்ந்தனனே.

உரை. பயந்தோம் பயந்தோமென்று சீக்கிரத்தில் உயர்ந்த தேவர்கள் வணங்கவும், இன்று இறந்தோமென்று சர்ப்பக் கூட்டங்கள் துன்பப்படவும வஞ்ச மனத்தைக் கொண்டு துரியோதனன் இன்று செய்த இந்த வஞ்சகம் நன்ரு யிருக்கின்றதென்று மனத்திலே கோபித்து உலகமெலலாம ஒன்று படும்படி நின்று உயர்ந்தார் கிருஷ்ணபகவான், 191

மல்லரரக்கர் குலத்தொடு பப்பார் வாளினர் வேவினர்போர், வில்லின ரிப்படி துற்ற நிலத்தறை மேவிய வீரரெலாந், தொல்லை யிடிக்கயர் வுற்றுயிரிற்றுறு கடிதை

யாராவெனவே, கல்லென வுட்கினர் தத்தமு டற்பல் கால்கொடு தைத்திடவே.

உரை. மல்லர்கள் ராக்ஷதர்கள் பப்பரர்கள் வாளை யுடையவர் வேலையுடையவர் பொருகின்ற வில்லையுடைய வர் இப்படிப் பூமியிலே வெட்டிய நிலவறையிலே யிருந்த சுத்த வீரர்களெல்லாம இடிக்குப் பயந்தும் வருத்தமடைந்து உயிரற்றிருந்த சிரதசையுடைய சர்ப் பங்களைப் போலக் கல்லென்னு மோசையுடனே யஞ்சி ஞர்கள்; தங்கள் தங்கள் தேகத்திலே பல கால்களைக் கொண்டு உதைத்திட. 192

அற்புத பங்கய நற்பத மூந்தலி னக்குழி லன் புடையே, சற்பத லந்தொறு மற்றுவி ழுந்தன தந்த நெடுந்தலைபோய், மூறபல னன்பொர மூக்குவ டுந்துணி பட்டுமு டங்கிய பொன், வெற்பன நினறனர் வெற்றுட லங்கொடு விற்படை கொண்டவரே.

உரை. அழகிய தாமரை மலர்போன்ற நல்ல பாதத்தினு லுதைத்ததினுல், அந்தக் குழியினிடந்திலே நாகலோகந்தோன்றும் அற்றுவிழுந்த தபமுடையநெடிய தலைகளெல்லாம் போய், முன் வாயுபகவான் போர் செய்ய மூன்று சிகரமுந் துணிபட்டு வளைந்த பொன்மலை போல் நின்ருர்கள், வெறறுந் தேகங்கொணடு விற் படைகொண்ட சுத்த வீரர்கள். 193

மேல்வலி யுற்றெதிர் வீசியெழிற்கரு மேகநிறத் திருமால், கால்விசை யிற்பட மோதுத விற்பொரு காமற் புயத்துணைபோய், நீலநி றங்கவின் வாசவன் வச்சிர நீள்படையிற் சிறகீர், மால்வரை யொத்தனர் வாகைபெறக் கதிர்வாள்க ளெடுத்தவரே.

உரை. அழகிய கரிய மேகவண்ணராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான மேலே வலிமைகொணடு எதிரே வீசி கால் விசையினுலே படுபடி மோதுதலினுலே பொருகின்ற அழகிய புஜங்க ளிரண்டும போய் நீல நிறத்தையுடைய அழகிய இந்திரனுடைய வச்சிராயு தசத்தினுலே சிறகறுப் புண்ட பெரிய மலைகளை யொத

தார்கள். வெற்றி பெறும்படி வாளாயுதங்களை யெடுத்த சுத்த வீரர்கள். 194

வெயில்விடு பைத்தலையமளிமி சைத்துயில் விபுதர் களுக்குரி யோன், பயிலவு தைத்தவி னவர்களுரத்திடை பதமலர் பட்டுருவா, மயில்கட விக்கட வுளர்பகையைக் கதிர் மகுடமூ ருக்கியவே, ளயில்கொடு குத்திய நெடு வரை யொத்தன ரயில்களெ டுத்தவரே.

உரை. ஒளியுள்ள சிரோமணியையுடைய ஆதி சேடன்மேல் நித்திரைசெய்கின்ற தேவர்களுக்குரிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் உதைத்தபடியால் அவர்கள் மார்பிலே பாதங்கள்பட்டு ஊடுருவி மயில்வாகனத்தைச் செலுத்தித் தேவர்கள் பகையாகிய சூரபதுமன் முதலிய அசுரர்களைச் சங்கரித்த சுப்பிரமணிய சுவாமி வேலாயு தங்கொண்டு குத்திய நெடிய கிரௌஞ்சகிரியை ஒத்தார் கள், வேலாயுதங்க ளெடுத்த வீரர்கள். 195

மின்சுடி கைப்புய கங்கள்வெருச்கொளும் வெங்கரு டக்கொடியோன், வன்பத பற்பந கங்கொடெ டுத்துயர் வண்கக னத்திட லான்; மினபுவ னத்திடை வந்துதவிக் கிறை மொய்ம்புண ரப்பகல்போ. தென்புமலைக்குறுபண் டைய டுத்தன ரெஞ்சிய பப்பரே.

உரை. மின்னுகின்ற ரத்னம் விளங்கிய உச்சியை யுடைய சர்ப்பங்கள் அஞ்சுகின்ற வெவ்விய கருடக்கொடி யோனுகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான தம்முடைய பாததாம ரையி லிருக்கும் நகத்தைக்கொண்டு எடுத்து உயர்ந்த ஆகாயத்திலே பெறிதலால் முன் காட்டிலே வந்து சுக்ரீ வன் வலிமையறியச சொன்னபோது ஸ்ரீராமரால் துந் துபி யெலும்பு மலை என்னபாடு பட்டதோ அதை யடுத் தார்கள், வலிமை குறைந்த பப்பரர். 196

மைந்து படைத்துயர் பஞ்சவர் சொற்படி வந்த மலர்க்கழலா, லுந்தியுதைத் துடலம்புதை யப்பில மொன்றியோ ளித்திடலா, லந்தணன முற்பகல் வந்து புடைதிட வஞ்சிநிலத்திடைவீழ், விந்தமொ டொத்த னா வனசூழி யிற்றிதழ் வெங்கண பாக்கருமே.

உரை. வலிமை படைத்து உயர்ந்த பஞ்ச பாண்டவர்கள் சொற்படி தூதுவந்த மலர்போன்ற பாதத்தினுல் தள்ளி யுதைத்து தேகம் புதையப் பிலத்துவாரத்தினுலே ஒன்றி ஒளித்திடும்படி செய்ததாலே, அகஸ்திய முனிவர் முன்னுளிலே வந்து தள்ளப் பயந்து பூமியிலே வீழ்ந்த விந்தகிரியை யொத்தனர், நிலவரையிலே அகப்பட்ட வெவ்விய கண்களையுடைய இராக்ஷதர்கள். 197

அந்த விடத்தெறி யம்பா மொத்துட லஞ்சுழ லச்சுழலக், குந்தியு றித்தயிருண்டவர் பொற்கழல் கொண்டு சுழற்றுதலான், முந்நமரர்க்கமு தந்தா மைக்கடன்முன் சுழலச்சுழலு, மந்தா மொத்தனர் குந்தமெ டுத்தெதிர் வந்து மலைந்தவரே.

உரை. அந்த நிலவரையிலே பெறிகின்ற பம்பரத்தையொத்துத் தேகஞ் சுழலச் சுழலக் குந்தியிருந்து உறியிலிருந்த தயிரை யுண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பொன்போன்ற பாதத்தைக் கொண்டு சுழற்றுகையினுலே முன்னே தேவர்களுக்கு அமுது கொடுக்கச் சமுத்திரமானது சுழலச் சுழலுகின்ற மந்திரகிரியை யொத்தார்கள், எறிமீட்டி யெடுத்து எதிரே வந்து யுத்தஞ் செய்த சுத்த வீரர்கள். 198

மூட்டிய தொல்குருதிக்கடன் மல்கவின்மிட்டி கொள்பல்விரலா, னெட்டுட லம்வகிர் பட்டதினுள்விழ நித்தர் செய் தொல்வினை யான், மட்டற வல்விற லுற்றெதிர் செல்கவி மைக்கட லெல்லையிலே, யிட்டின கல்வரை யொத்தனர் வெல்கழ லெக்குல மல்லருமே.

உரை. அந்த நிலவரையை மூட்டப்பெற்ற ரத்த சமுத்திரம் நிறைந்தபடியால் மூட்டிக்கொள்கின்ற பல விரல்களினுலே நெடியதேகம் பிளவுபட்டு அதினுள்ளே விழ, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் செய்த செய்கையினுலே அளவற்ற வலிமைகொண்டு எதிரிட்டுச் சென்ற வானரங்கள் கரிய கடலிலே யிட்ட பர்வதங்களை யொத்தனர், வெல்லுகின்ற வீரக்கழலையணிந்த கூட்டமாகிய எவ்வித மல்லர்களும். 199

எப்புவி நிற்பன வெக்கிரி நிற்பன வெக்கட னிற்பன வென், றிப்புவ னத்துயிர் மூற்றும் யக்குறட்கின ரெய் திடையோர், மைப்புப லொத்தளிர் பச்சை நிறத்தினன் வர்க்கமலர்க்கழா, லொப்பறமட்குழி யுற்றவரைப்பட வொத்திமி திததலுமே.

உரை. இனி எந்தப் பூமிகள் நிற்கும் எந்த மலைகள் நிற்கும் எந்தக் கடல்கள் நிற்குமென்று இந்தப் பூமியி லுள்ள உயிர் முழுவதும் மயக்கத்தை யடையத் தேவர் கள் அஞ்சி யிளைத்தார்கள்; கரிய மேகத்தையொத்து விளங்கிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் அனேக மலர்போன்ற திருவடிகளால ஒப்பில்லாமல் நிலவறையி லிருந்த வரைப்படும்படி ஒத்தி மிதித்தலால். 200

கொண்டன் முழக்கென வம்புவி யைக்கடல் கொண் டெழு தற்கெதிருஞ், சண்டமுழக்கென வன்பவ னக்கிளை தந்தமுழக்கெனவே, வண்டின மொய்த்தெழு வண்டுகள் பத்தொடை வண்டுவ ரைத்திருமா, லண்ட முகட்டுற நின்று சிரித்தன னங்கணெருப் பெறவே.

உரை. மேக முழக்கமென்று சொல்லவும், பூமியைக் கடல்கொண்டு எழுதற்கு எதிரும் வேகத்தையுடைய முழக்கமென்று சொல்லவும், வலிமை பொருந்திய வாயு வின் கூட்டஞ்செய்த முழக்கமென்று சொல்லவும், வண்டுகள் மொய்த்தெழுகின்ற வளத்தையுடைய துளப மாலையணிந்த துவாரகைக்கு அரசாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அண்ட முகடளாவ நின்று அழகிய கண் களில் நெருப்பெழச் சிரித்தார். 201

ஒன்று படக்கட லப்புமுகப்பன வுப்பர்குலத் தரு வுஞ் சென்று முறிப்பணவென் டிசையிற்குல சிந்தூர மெற்றுவ றெண், குன்ற முடைப்பன பையபொ னூரக் கிரிகொண்டு திரிப்பனவா, லன்று தனிதனி நின்று மலைத்தரு ளங்கைகள் பற்பலவே.

உரை. அப்போது வெவ்வேறு யுத்தஞ்செய்த பல கையிலே சில கைகள் சமுத்திர நீரையெல்லாம் ஒன்று படும்படி மொள்ளுவ; சில கைகள் தெய்வலோகத்தி லிருக்கும் பஞ்ச தருக்களையும் போய் முறிக்கும்; சில

கைகள் அட்டகுல பர்வதங்களையும் உடைக்கும்; சில கைகள் மகாமேருவைச் சுற்றும். 202

துகிரிதழ் வைத்து நல் வளைகண் முழக்கின தொடர் சில கைத்தலமே, யகிலம வெருங்கொள் வரிமழு வெற்றின வவைசில கைத்தலமே, புகலும் வடிக்கணைரிதன மெடுத்த மொருசில கைத்தலமே, திகழ்விச யத்தோடு சிலைகள் குளித்தன சிலசில கைத்தலமே.

உரை. சில கைகள் பவளம்போன்ற வாயிலே சங்குகளை வைத்து முழக்கஞ் செய்தன; சில கைகள் பூலோகமஞ்சும்படி எரிகின்ற மழுவாயுதங்களை எடுத்தன; சில கைகள் கொல்லுகின்ற கருடாஸ்திரங்களை எடுத்தன; சில கைகள் ஜயத்துடனே வில்லுகளைக் குளிப்பன. 203

வெங்கணை யத்திரள் குந்த நிறப்படை வெப்பு மூலக்கைகள் போர், பொங்கிய வச்சிரமுத்துக லப்பைகள் புன்கழு வர்க்கமயி, லெங்கு மலைத்தெழு செஞ்சுரிகைத்திரடண்மி வயிற்றினொடுத், தங்கிய சக்கர பந்தி தரித்தன தண்பல கைத்தலமே.

உரை. வெவ்விய வளைதடிகள் கைவேல்கள் வெம்பச் செய்யும் உலக்கைகள் போமைமிகச் செய்கின்ற வச்சிராயுதங்கள எரிகின்ற கலப்பைகள் சூலவர்க்கங்கள் எவ்விடத்தும் போர்செய்தெழுகின்ற உடைவாள்கள் தண்டாயுதங்கள் பல போர் தாங்கிய சக்ரபந்திகளாகிய இவைகளைத் தரித்திருந்தன அநேகங் கைகள்.

மேலெழுமங்கதிர் வாளுறை யோய்ப்படி வீசின வான்புடையே, தோலின மேந்தின நீள்கவணேந்தின சோரிகள் சேர்ந்திடவே, ஞலமெலாம் பொருதோமரம வாங்கின நாவொரு மூன்றனவாஞ், சூலமோடோங்கின பாசமோ டோங்கின சூழ்சில பூங்கரமே.

உரை. சில கைகள் மேலே எழுகின்ற அழகிய கிரணங்களையுடைய வாளாயுதங்களை உறைபோகும்படி வீசுதல செய்தன; சில கைகள் கேடயங்க ளேந்தின; சில கைகள் நெடிய கவணகளேந்தின; சில கைகள்

உதிர மொழுகப் பூமி முழுவதையும் பொருகின்ற தோமரம் கொண்டன; சில கைகள் நாக்குகள் மூன்றெனப் பட்ட சூலங்களோ டுயர்ந்தன; சில கைகள் பாசங்களோடுயர்ந்தன. 205

சிலசில கைத்தல மடுகழலிற்பல செறிகழல் கட்டினவே, சிலசில கைத்தல மறுகுபு யத்திடை செறிதொடை யிட்டனவே, சிலசில கைத்தல மணிகொளுரத்திடை பணிகடி ருத்தினவே, சிலசில கைத்தலம் விரல்கொடு சுட்டின செறுநர்தி கைத்திடவே.

உரை. சிலசில கைகள் கொல்லுகின்ற பாதங்களிலே வீரக்கழல்களைக் கட்டின; சிலசில கைகள் புயங்களிலே மலர்மாலைகளிட்டன; சிலசில கைகள் அழகினைக்கொண்ட மார்பிலே ஆபரணங்களைத் தரித்தன; சிலசில கைகள் சத்துருக்கள் திகைக்கும்படி விரல்களைக் கொண்டு சுட்டிக் காண்பித்தன. 206

மாயிரு ஞாலமெ லாம்வெளி யாயொளிர் மரகத சோபையுறப், போயிரு பாலும் வளைந்து வளைந்தெதிர் பொருமுனை வெம்படையோ, டாயிரமாயிர மங்கைபுறப் பட வண்டரு மாதவரும், பாயிர நான்மறை பாடிவியந் துப ணிந்துபு கழ்ந்தனரே.

உரை. மகத்தாகிய பெரிய பூமியெல்லாம் வெளியாய் விளங்குகின்ற மரகதத்தின் பிரகாசம் பொருந்த இரண்டு பக்கத்திலும் போய் வளைந்து வளைந்து எதிரே பொருகின்ற முனையையுடைய வெவ்விய ஆயுதத்துடன் இரண்டாயிரங்கைகள் புறப்படத் தேவர்களும் முனிவர்களும் பாயிரமுள்ள நாலு வேதங்களைப் பாடி அதிசயித்துப பணிந்து புகழ்ந்தார்கள். 207

ஆரன னேயர னேபுவ னங்களனைத்தையு மன்றுதவுங், காரண னேகரு ணாகர னேகமலாசனி காதலனே, வாரண மேபொது வேயொரு பேரிடவந்தருளும் புயலே, நாரண னேமுனி யேன்முனி யேலென நாகர் பணிந்தனரே.

உரை. பிரமதேவனே! உருத்திர மூர்த்தியே புவனங்களை யெல்லாம் அன்று உதவிய மகாவிஷ்ணுவே, கிருபைக் கிடமானவனே! இலட்சுமிக்குக் கணவனே கஜேந்திரன் ஆதிமூலமே யென்று பொதுவாயொரு பெயரிட்டழைக்க நானே அப்பேருக்குடையவனென்று வந்த மேகவண்ணனே! நாராயணனே! கோபியாதை, கோபியாதை என்று தேவர்கள் வணங்கினார்கள். 208

மாதவ னேமுனி யேலெமை யாளுடை வானவனே முனியேல், யாதவ னேமுனி யேன்மதி வென்கனலானவனே முனியே, லாதனே முனியேன் மதி வெம்கனலானவனே முனியே, னீதவ னேமுனி யேன் முனி யேலென நின்றுப ணிந்தனரே.

உரை. மாதவனே கோபியாதை, எங்களை அருமையாகவுடைய தேவனே கோபியாதை, யாதவ மரபில் வந்தவனே கோபியாதை, அடியார்கள் மனதிலிருப்பவனே கோபியாதை, சோம சூரியாக்கினி யானவனே கோபியாதை, நீதியை யுடையவனே கோபியாதை, கோபியாதை யென்று நின்று பணிந்தார்கள். 209

கங்கைம கன்மதி ரோன்மக னம்தகை காதன்மகன் றனய, ரங்கவை யின்கணிருந்த நராதிப ரடைய வெழுந்தடைவே, செங்கை குவிந்தசி ரத்தின ராயுணர் வொன்றிய சிந்தையரா, யெங்கள் பிழைப்பினை யின்று பொருத்தருளென் றுப ணிந்தனரே.

உரை. வீஷ்மாச்சாரி, கர்னன், திரிதராட்டிரன் அவன் பிள்ளைகள் அங்கே சபையிலிருந்த ராஜாக்களெல்லாம் எழுந்திருந்து சிரசின்மேற் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டவர்களாய் அறிவுமிகுந்த மனமுடையவராய் தாங்கள் செய்த தப்பிதத்தை இன்று பொறுத்தருள்வாயென்று வணங்கினார்கள். 210

கண்ணன் பொறுத்தருள் வெண்ணெ யருந்திய கள்வபொ றுத்தருள்கார், வண்ண பொறுத்தருள் வாமபொறுத்தருள் வரதபொ றுத்தருணீ, திண்ணமனத் துணர்வென்றுமி லாதவர் செய்தபெ ரும்பிழையென்

றண்ணன் மலர்க்கழல் சென்னியில் வைத்தெதி ரன்று துதித்தனரே.

உரை. கண்ணனே! பொறுத்தருள்; ஆயர்பாடியில் வெண்ணெய் உண்ட கள்வனே! பொருத்தருள்; மேக வண்ணனே! பொறுத்தருள்; வாமனே! பொறுத்தருள்; வரதனே! பொறுத்தருள்; சத்தியமாக மனத்திலே அறிவான தெவ்வளவு மில்லாத சிறியவர்கள் செய்த பெரும் பிழை யென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களைச் சிரத்திலே வைத்துக் கொண்டு எதிரே நின்று அன்று துதிசெய்தார்கள்.

தேவரும் வாசவ னுகந்தவ ருத்திசை முகனும் நாரதிபரும், யாவரு மன்பினெ டாயிரநாமமு மெண்ணி யிறைஞ் சுதலான், மூவருமொன்றென நின்றரு ளுகனு முனிவுதவிர்ந்தருளா, மீவரு மண்டமு றுந்திரு மேனி யொடுங்கினன் மீளவுமே.

உரை. முப்பத்து மூக்கோடி தேவர்களும், இந்திரனும், திறமையுடைய தேவதேவனாகிய பிரமதேவனும் எல்லாரும் பக்தியுடனே ஆயிரந் திருநாமமும் தியானித்து வணங்கியபடியால், திரிமூர்த்திகளு மொன்றென்று சொல்லும்படி நின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் கோபம் நீங்கிக்கிருபை செய்து உலகமெல்லாமாகிய திருமேனி மறுபடியு மடக்கினர். 212

தன்னி லுயர்ந்தவர் யாருமிலாமுகில் சதுர்மறை யின்படியே, யெந்நி லமூந்திருவடியின் மறைந்திட விப்படி நின்றிடவும், பின்னையுமஞ்சி யயர்ந்திலனெஞ்சு பெயர்ந்தில னுசனமுஞ், சென்னியிலுங்கரம் வைத்திலென் வண்புகழ் சிறிதுமொழிந்திலனே.

உரை. தனக்கு உயர்ந்தவர்கள் ஒருவருமில்லாத ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் நான்கு வேதத்தின்படி எந்தப் பூமியும் திருவடியிலே மறைத்திட இப்படி நிற்கவும் பின்னும் அஞ்சி மனத்தில் வருந்துகிலன், தேகமசைகிலன், சிரத்திலே கரங்களுங் கூப்புகிலன், வளர்த்தையுடைய அவர் கீர்த்தியைச் சிறிதும் சொல்லுகிலன் துரியோதனன். 213

தொல்லவை யின்கணு ருந்தந ராதிப துன்மதியா லெனை நீ, சொல்ல நினைத்தது நன்றெனவன்றில் கூறின னெப்பெருமா, னொல்லையி னின்குல முற்று மடிந்திட வுற்றும லைந்தோர்கணத், தொல்லையின் வெஞ் சமர் நூறுவன் யாவருமேறுவர் வானுலகே.

உரை. பழமையாயுள்ள இராஜ சபையிலே யிருந்த துரியோதன ராஜனே! துற்புத்தியினால் நீ என்னைக் கொல்ல நினைத்தது நல்லதென்று சொல்லி, ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் சீக்கிரத்தில் உன் குலமுழுதும் மடிய யுத்தஞ்செய்து ஒரு கணநேரத்திற் கொல்லுவேன், அப்போது எல்லோரும் மேலுலகத்திலே ஏறுவாரென்று பின்னுஞ் சொல்லுவார். 214

அஞ்சின நின்னைய ழித்திட நின்னுட னன்று பெருஞ் சமர்வாய், வெஞ்சுட ராயுதமொன்று மெடுக்கில் மென்றுவி ளப்பியது, வெஞ்சம லைந்தெதிர் வந்துயிர் கொள்ளுது மென்று தனித்தனியே பஞ்சவர்கூறிய வஞ்சின வாசக மும்பழு தாமெனவே.

உரை. உன்னைக் கொல்லுவதற்கு அஞ்சினோம் ஏனெனில், உன்னுடனே அன்று பெரிய யுத்தத்திலே வெவ்விய கிரணத்தையுடைய ஆயுதமொன்றும் எடுக்க மாட்டோமென்று சொல்லியதும், பாண்டவர்கள் தாம் வந்து சண்டையிட்டு உயிரைக் கொல்லுகிறோமென்று தனித்தனியே சொல்லிய சபதமுள்ள பேச்சும் பழுதாமென்றல்லவோ? 215

என்றுரை யாடிநெடுங்கடல் வண்ண னெழுந்தருளப் பிறகே, சென்றேன ரெம்முடி மன்னவ ரும்பணி சேர் கொடியோனையலார், நின்றுப சாரமு ரைத்தவர் தமை நிறுத்திய தந்தரமே, வன்றில ரங்கர்பிரா னொடு கூறினன் மற்றொரு வாசகமே.

உரை. இப்படிச் சொல்லிய நெடிய கடல் வண்ணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளப் பின்பு எல்லா அரசர்களும் அவர் பின்னே போனார்கள். சர்ப்பக் கொடி படைத்த அந்தத் துரியோதனனை யல்லாமல் நின்று உபசாரம் சொன்ன பேர்களை நிறுத்திப் பின்பு

வலிமையுள்ள திறலையுடைய அங்கதேசத்துக்கு அதி பதியாகிய கர்னனுடன் ஒருவார்த்தை சொன்னார். 216

வண்மையி னுலுய ரங்கர்கு லாதிப மதிகுலம்வாழ் வுறவுந், திண்மையி னுலுயர் மன்னவ ரைவரு முன்னி லுனக் கிளையோர், பெண்மையி னுலுயர் குந்திவ யிற் றிடை பெருமையினு லிதயத், திண்மையி னுலுயர் நின் னையு மன்பொடு தினகர னல்கினனே.

உரை. கொடையினு லுயர்ந்த கர்னமகாராஜனே? சந்திரவமிசம் வாழ்வது உண்மையினு லுயர்ந்த பாண் டவரைந்து பேரும் நினைக்கு மிடத்தில் உனக்கிளையவர் கள், பெண்மையி லுயர்ந்த குந்திமாதேவி வயிற்றிலே பெருமையினுலும் மனவலியாலும் உயர்ந்த உன்னையும் அன்புடனே சூரியன் பெற்ருன். 217

ஏயுநெடுங்கொடி முரசுடை யோனையெழிற் றரு மன் றரவே, வாயுவ ழங்கினன் வீமனை நல்கினன் விஜ யனை வாசவனு, மாயுணி கந்திடு வேதமருத்துவ ரன்பொடளித்தனர் செந், தேயுவெனுந்திற னகுலனை யுஞ்சகதேவனையும் பொரிதே.

உரை. நெடிய முரசுக்கொடியுடைய தர்மராஜாவை அழகிய யமன் பெற்ருன், வீமனை வாயுபகவான் பெற் ருன், அர்ச்சுனனைத் தேவேந்திரன் பெற்ருன், அக்கினி யென்னுந் திறலையுடைய நகுலனையும், சகாதேவனையும் ஆயுள்வேத மறிந்த மருத்துவ தேவர்கள் அன்புடனே பெற்ருர்கள். 218

அந்தணன் மன்றரு மந்திர மைந்தினி ல்றுவரை யுங் கடவுட், குந்தி பயந்தனள் யானினி யென்பல கூறு வதுங்களினீ, ரிந்ததிலம்பெறு வீர்தவிர் கிற்பெற யாரினி வேறுரி யார், வந்தினி தம்பியர் தம்மொடு சேர் கென ம்ாயன்மொ ழிந்தனனே.

உரை. துர்வாசமுனிவ ரருளிய ஐந்து மந்திரத் திலே ஆறுபேரையும் தெய்வத் தன்மையுள்ள குந்திமா தேவி பெற்றனள், யான் பலபேச்சுச் சொல்லவேண்டிய தென்ன விருக்கிறது, உங்களுக்குள்ளே நீங்கள் இந்தப்

பூமியைப் பெற்ருலும் விட்டுவிட்டாலும் உங்களே விடப் பெறுதற்கு வேறே எவர் உரிமையுள்ளவர்க ளாவார்? இனி வந்து உன்னுடைய தம்பிமாரோடு சேரென்று சொன்னுர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 219

வேறு

கன்ருல் விளவின்கனியு குத்துங்கழையா னிறையின் மணமழைத்துங், குன்ருன் மழையின் குலந்தடுத்துங் குலவுஞ் செலவக் கோபாலா, வின்ரு லெனது பிறப்புணர்ந்தே னென்றன்புருகி யெம்பியர் பாற், சென்ருலென்னே நீயறியச் செகத்தா ரென்றுஞ் சிரியாரோ.

உரை. பசுவின் கன்றினுல் விளவின் பழத்தை யுதிர்த்தும், மூங்கிற் குழலால் பசுக்கூட்டங்களே யழைத்தும், கோவர்த்தனகிரியால் மேகஞ்சொரிந்த மழையைத் தடுத்தும் பிரகாசிக்கின்ற செல்வத்தையுடைய கோபால கிருஷ்ணரே! நீர் சொல்லுகையினுலே இன்று என்னுடைய பிறப்பை யறிந்தேனென்று அன்புருகி என் தம்பியரிடத்திற் போனுல், என்னே நீ யறிய உலகத்தார் எப்போதுஞ் சிரிக்கமாட்டார்களோ? 220

ஆரென் றறியத் தகாதவென்னே யரசுமாக்கி முடிசூட்டிச், சீருந்திறமுந் தனதுபெருந் திருவுமெனக்கே தெரிந்தளித்தான், பாரின்றறிய நூற்றுவர்க்கும் பழிதீர்வென்றிப் பாண்டவர்க்கும், போரென் றறிந்துஞ் செய்நன்றி போற்ரு தவரிற் போவேனே.

உரை. இன்னுனென் றறியத்தகாத வென்னே அரசனுக்கிக் கிரீடந்தரித்துச் சிறப்பையுந் தீரத்தையும் தனது பெரிய செல்வத்தையும் எனக்கே தெரிந்து கொடுத்தான். அதுவுமல்லாமல், இன்று பூமியெல்லா மறிய அந்தத் துரியோதனன் முதலிய நூற்றவர்க்கும்குற்றமற்ற ஜெயத்தையுடைய பஞ்சபாண்டவர்க்கும் யுத்தம் வந்து நேரிட்டிருக்கிறதென்று அறிந்தும், ஒருவன் செய்த நன்றியைக் காப்பாற்ருத பேர்களேப்போல நான் போவேனே எனருன் கர்ன மகாராஜன். 221

இரவிற்குரிய திருமதலே யிவ்வா றுரைக்க விசை வண்டு, விரவிப் பயிலுந் துழாய் முடியோன் வேறோர் மொழியும் விளம்பாம, லுரவிற் றடர்ந்தோ ளுரவோ னையே கன்றருளி யொருசார்வெம், புரவித்தாமா நின் ருனை வருகென் றழைத்துப் புகல்கின்ருன்.

உரை. சூரியன் புதல்வனுகிய கர்னன் இப்படிச் சொல்ல வண்டுகளிசை பாடுகின்ற துளப மாலையை யணிந்த கிரீடத்தையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மற் ருெரு சொல்லுஞ் சொல்லாமல அவனைப் போவென் றனுப்பி ஒருபக்கத்திலே நின்ற அசுவத்தாமனை வாயென் றழைத்துச் சொல்வார். 222

போயே கானம் பலதிரிந்து புகன்ற விரதம் பொய் யாதோ, ராயேவந்த பாண்டவர்க ளைந்தூர் வேண்ட மறுத்ததற்குச், சேயேயனைய சிலைமுனிவன் சேயே நாளைச் செருக்களத்தி, னீயே கரியென் றெடுத்துரைத் தானெடி யோன் றுளப முடியோனே.

உரை. காடுகளெல்லாம் போய்த் திரிந்தும் சொன்ன விரதம் பொய்யாமல் செலுத்திவந்த பஞ்ச பாண்டவர்கள் ஐந்தூராவது கேட்க, இல்லையென்று துரியோதனன் மறுத்ததற்கு முருகக்கடவுளை யொத்த துரோணுச்சாரி குமாரனுன அசுவத்தாமாவே! நாளை யுத்தகளத்தில் நீயே சாக்ஷியாக வென்று எடுத்துச் சொன்னுர் நெடியவனும் துளபமணிந்த முடியை யுடையவனுமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான. 223

ஆன வுனதாண் மைக்குநிக ரவனித லத்தில் வேறுண்டோ, ஞானதீபனே போர்க்களத்தி னுகக் கொடியோன் பணிந்துன்னைச், சேனுதிபதியா கென்ருலுஞ் செலுத்தேனென்று நீமறுததி, யானுலுய்வ ரைவருமற் றவர்பாலுனக்கு மன்புண்டே.

உரை. நீங்காத உன்னுடைய வலிமைக்குச் சமான மாய்ப் பூமியிலே யொருவருண்டோ? ஞானத்துக் கதி பனே! யுத்தகளத்திலே சர்ப்பக்கொடி படைத்த துரியோ தனன் உன்னை வணங்கிச் சேனுபதியா யிருவென்று சொன்னுலும, நான் செலுத்த மாட்டேனென்று மறுத்

தாயானுல் பஞ்ச பாண்டவர்கள் பிழைப்பார்கள், அவர் களிடத்தில் உனக்கும் விசுவாசமுண்டே யென்ருர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 224

ஆயோ தனத்தி லடலரியே றனையான் றன்னையிவ் வாறு, மாயோனுரைத்துத் தன்விரலின் மணியாழியை மண்ணிடை வீழ்த்தான், சேயோனதனை யெடுத்தவன் றன் செங்கை கொடுக்க வாங்காமற், றாயோ யூள்கோழ் பரிதிதனைச் சூழ்ந் தகல்வான் மீதென்றே.

உரை. யுத்தத்திலே பெருமை பொருந்திய ஆண் சிங்கத்தை யொத்த அசுவத்தாமாவை இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொல்லித் தமது விரலிலிருந்த ரத் தினம் பதித்த மோதிரத்தைப் பூமியிலே நழுவவிட் டார். அசுவத்தாமர் அதனை யெடுத்து அவர் கையிலே கொடுக்க வாங்காமல் பரிசுத்தமானவனே? ஆகாயத் திலே சூரியனைப் பரிவேடம் சூழ்ந்ததென்ருன். 225

வரித்தா மரைக்கட் டிருநெடுமால் வான்வாய் நோக்க, வருவிற்கைப் பரித்தா மாவு மாழியுடன் பரிதி வடிவந்தனைப் பார்த்தான், கிரித்தாழ் கவிகைக் கருங்கள் வன கிளர்றுன் முனிவன்மைந்தனையும், பிரித்தான வனுஞ்சூளுற்ரு னெனருரிந்த பேரவை யோர்.

உரை. செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் ஆகாயத்திலே பார்க்க நெடிய வில்லைக் கையிலேயுடைய அசுவத்தாமாவும் மோதிரத் துடனே சூரியன் வடிவைப் பார்த்தான்; கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகப் பிடித்த கள்வனுகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான்; துரோணுசாரி குமாரனுகிய அசுவத்தாமா வையும் பிரித்தான், அவனுஞ் சபதஞ் செய்து கொடுத் தானென்ருர்கள் பெரிய சபையிலிருந்தவர்கள். 225

தனிவந் த லுந் தூதனைப் போய்த் தானே யணு கித்தடஞ்சாப, முனிவன புதல்வன் மோதிரந் தொட்ட ருஞ் சூண் முனனர் மொழிகின்ரு னினிவந்துறவாய் நினைருலு மெங்குன் றெளிவதிவனே யெனத், துனிவந் தரசர் முகபநோக்கிச் சொன்னுனிடியே றன்னுனே.

உரை. தனியே வந்து போகுந் தூதனிடத்தே தானே பலவந்தமாய்ப் போய்த் துரோணசாரி குமாரனாகிய அசுவத்தாமா மோதிரத்தைத் தொட்டு அரிய சபதம் எதிரே சொல்லுகின்றான்; ஆகையால், இனி வந்து நம்முடனே சினேகமாய் நின்றாலு மெப்படி இவனை யோக்கியனென் றறிவதென்று கோபித்து இராஜாக்களுடைய முகத்தைப் பார்த்துச் சொன்னான் இடியேற்றை யொத்த துரியோதனன். 227

துளியார் மதுவின் வலம்புரிந் தார்த்துரி யோதனன்றான் சொல்லியது, மொலியா ரவையில் வாள் வேந்த ரொருவர்க் கொருவரைத் தனவுங், களியானையனான் செவிப்படலுங் கலங்கிச் சித்த மிவரென்னைத் தெளியா வண்ணம் பேதித்தான் றிருமா லென்றே சிந்தித்தான்.

உரை. துளிகள் நிறைந்த தேனையுடைய நந்தியாவர்த்த மாலையை யணிந்த துரியோதனராஜன் சொல்லியதும், பிரகாசம் நிறைந்தசபையிலே வாளாயுதத்தையுடைய அரசர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பேசியவைகளும் களிப்பினைக்கொண்ட யானைக்குச் சமானமாகிய அசுவத்தாமா காதிலே விழுந்தவளவில் மனங்கலங்கி இந்தச் சபையிலுள்ளவர்கள் என்னைத் தமக்கு அனுகூலனென்று தெளியாவிதம் பேதப்படுத்தினார்கள்: கிருஷ்ண பகவானென்று நினைத்தான். 228

தண்ணந் துளப முடியானுந் தனித்தங் கிருந்து தன் மனத்தி, னெண்ணம் பலித்ததென மகிழ்ந்தே யிளையோன் றனக்கு விடைநல்கி, விண்ணின் றமரர் மிகத் துதிக்க விதுரன் மனையின் மேவியபின், றிண்ணங் கடவுட் குலவரசன் வருமா றறிந்து சிந்தித்தான்.

உரை. குளிர்ந்த துளபமாலையை யணிந்த முடியையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் தனிப்பட்டு அங்கேயிருந்து தன் மனதிலே நினைத்த எண்ணம் பலித்ததென்று சந்தோஷித்து அசுவத்தாமாவுக்குச் செலவு கொடுத்து விட்டு ஆகாயத்திலிருந்த தேவர்கள் மிகவுந் துதிசெய்ய விதுரன் அரண்மனைக்குப் போனபின்பு

தேவர்கட் கரசனுகிய இந்திரன் வரும்படி தெரிந்து நினைத்தார். 229

அந்தக் கணத்தில் வந்திறைஞ்சு மாகண்டலனை முகநோக்கிக், கந்தத் துளப முடியோனுங் கண்ணுங் கருத்துங் களிகூடத், தந்தந் தொழிலி னரிசுமந்த தவசி னிடையே யுடனிருத்தி, மூந்தக்கருது கின்றவினை முடிப்பானுபாய மொழிகின்ருன்.

உரை. அந்த க்ஷணத்திலே வந்து வணங்கிய இந்திரன் முகத்தைப்பார்த்து வாசனைபொருந்திய துளப மாலையை யணிந்த முடியையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுங் கண்ணுங் கருத்துங் களிப்பையடைந்து யானைத் தந்தங்களாற் செய்த சிங்காதனத்திலே உட்காரவைத்துக் கொண்டு தன்கருத்திலே யிருந்ததை முடிக்கும் பொருட்டு உபாயஞ் சொல்லுகிருர். 230

கிரியின் சிறகை யரிபடையாய் கேண்மோ வாண்மைக் களமீதில், வரிவெஞ்சிலைக்க விசையனுக்கு மாருய் முனிந்து வருகின்ற, வெரியுங் கனல்வாய் விடவாவொன் றிவனுக்குற்ற பகையான், வரியின் புதல்வன் றனக்கொருபேரம்பாகியதா ரறியாதார்.

உரை. மலைகளின் சிறகையறுத்த வச்சிராயுதத்தை யுடைய யிந்திரனே, கேள்; ஆண்மையா யுத்தகளத்தில் நீண்ட வெவ்விய வில்லையுடைய அருச்சுனனுக்கு மாருகக்கோபித்து வருகின்ற விஷநெருப்பை வீசுகின்ற வாயையுடைய அச்சுவசேன னென்கிற சர்ப்பமொன்று இவனுக்குப் பகையாகிய சூரியன் குமாரனுன கர்னனுக்கு ஒரு அம்பாகி யிருப்பதை யறியாதவர்கள் யார்?

கன்னன் விசையன் றனைக்கொல்லிற் கடற்பார் முழுதுங் கண்ணில்லா, மன்னன் புதல்வன் றனக்கேயா மொழிந்தார் தாமு மடிந்திடுவார், முன்னஞ் சூதின் மொழிந்தபகை முடியாதிருக்கி லவர்க்கல்ல, நின்னெஞ் சறிய யானறிய நினக்கே வசையு நிலையாமே.

உரை. கர்னன் அருச்சுனனைக் கொன்ருல் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமி முழுதும் திருதாட்டிரன் புத்திர

ஞகிய துரியோதனனுக்கே யாகும். மற்றபேர் யாவரும் இறந்து விடுவார்கள். சூதினலே சொன்ன பகையை மூடியாதிருந்தால், அவர்களுக்குக் குற்றமில்லை. உன் மனமறிய நானறிய உனக்கே குற்றம் நிலையாகுமென் ருர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். 232

கவசங் கனக குண்டலமென் றிரண்டு புனையிற் கற் பாந்த, திவசம் பொரினுங் கன்னனுயிர் செகுப்பார் மண்ணிற் சிலருண்டோ. வவசங் கிளைஞ ருறத்துணைவ ரற்களத்தி லடுகுரக்குத், துவசம் படைத்தோன் படும் பயந்த துணைவா வின்னே சொன்னேனே.

உரை. கவசம் சொர்னகுண்டலமென்று சொல் லும் இரண்டுந் தரிப்பானேயாகுல் கற்பமுடிவுநாள் வரைக்கும் யுத்தஞ்செய்தாலும் கர்னனுயிரைப் போக்கு வார் பூமியிலே சிலபேருண்டோ? பந்துக்களெல்லாம் அவதிப்பட, உடன் பிறந்தவர்களை யுத்தகளத்திலே அநுமக்கொடி படைத்த அர்ச்சுனன் படுந்துயரத்தை துனைவனே இன்றே சொன்னேன். 233

வல்லார் வல்லகளை ஞருக்கு மறைநூலவர்க்குங் கடவுளர்க்கு, மில்லாதவர்க்கு முள்ளவர்க்கு மிறந்தோர் தமக்குந் துறந்தவர்க்குஞ், சொல்லா தவர்க்குஞ் சொல் பவர்க்குஞ் சூழுஞ் சமையாதிபர்களுக்கு மல்லாதவர்க்கு மிரவிமகனரியதான மளிக்கின்ருன்.

உரை. செயலில்லாதவர்களுக்கும், கலையிலே வல் லவராகிய வித்துவான்களுக்கும், வேதத்திலே வல்ல பிராமணர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், இல்லாதவர் களுக்கும், உள்ளவர்களுக்கும், இறந்தவர்களுக்கும், துறந்தவர்களுக்கும், சொல்லாதவர்களுக்கும். சொல்லு கிறவர்களுக்கும், சமயங்களிலே விசேஷமானவர்களுக் கும், இவை யல்லாதவர்களுக்கும் சூரியன் புத்திரனுகிய கர்னமகாராஜன் அரியதானங் கொடுக்கிருன். 234

மைந்தற் குறுதி நீவேண்டில் வல்லே முனிவர் வடிவாகிச், சந்தப் பனுவ லிசைமாலைத் தானு கரனே விரைந்தெய்தி, யந்தக் கவச குண்டலங்க ளளிப்பா

யென்று லவனென்று, மிந்தப்புவியின் மறுத்தறியா னுயிரே யெனினு மீந்திடுவான்.

உரை. உன் புத்திரனாகிய அருச்சுனனுக்கும் நீ உறுதிசெய்ய வேண்டினையாகில் வல்லமையுள்ள இந்திரனே! பிராமணருடைய வடிவங்கொண்டு சந்தத்தையுடைய கவிமாலையைக்கொண்ட தானத்துக் கிடமாகிய கர்னனிடத்தில் சீக்கிரம் போய் அந்தக் கவசகுண்டலங்களைத் தருவாயென்று கேட்டால் அவன் ஒன்றுவது இந்தப் பூமியிலே யில்லையென்று சொல்லி யறியாதான், உயிரைக் கேட்டாலுங் கொடுப்பான். 235

இரண்டு மவன்பா னீகவரி ருந்தே ரூர்ந்திப்படியரசர், திரண்டுவரினும் வெஞ்சமரிற்றிண்டேர் விசையனெதிர் நில்லார், முரண்டுபொருளிற் கன்னனுந்தன் முன்னேயெய்தி முடிசிதறிப், புரண்டு மறியுமென வணங்கிப் புத்தேளரசன் போகின்றான்.

உரை. அந்தக் கவசகுண்டலங்க ளிரண்டையும் நீ வாங்கிக்கொண்டாயானல் பெரிய தேரிலேறிக்கொண்டு இந்தப் பூமியிலுள்ள அரசர்கள் திரண்டுவந்தாலும் வெவ்விய வில்லைக் கையிலேயுடைய விஜயபலமுள்ள அர்ச்சுனன் முன்னே நிற்கமாட்டார்கள். அவன் முன்னே வந்து தலையறுப்புண்டு மண்ணிற் புரண்டு மடிவானென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொல்ல அது கேட்டு வணங்கிப் போகின்றான் தேவர்களுக்கரசனாகிய இந்திரன்.

வேறு

தண்டு தாளெனக் குனிந்துட லலமரத் தாளிணை தளர்ந்து தள்ளாடக், கண்டி யாவருங் கைதொழக் கவிதகைக் குடையுடன் கங்கைநீர் நுரையை கொண்டு மேலுறச் சொரிந்த தாமெனநரை திரையுடன் மூப்பொருவடிவங் கொண்டதாமென வொருமுனி யாகிய கொற்றவன் வாயில் சென்றடைந்தான்.

உரை. சிவிகையில் தண்டுபோலத் தேகம் வளைந்து சுழற்சியுடைய கைகள் தளர்ந்து தள்ளாட, எவர்களும் பார்த்துக் கைதொழ, கையிலே ஒரு குடையும் கங்கை

நீரிலிருக்கும் நுரையை மொண்டு மேலே சொரிந்த தாகுமென்று சொல்ல நரைதிரைகளுடனே மூப்புத் தன்மையே ஒரு வடிவங் கொண்டதாமென்று சொல்ல, ஒரு பிராமண வடிவாகிக் கர்னன் அரண்மனை வாசலிலே போனான் தேவேந்திரன். 237

அடுத்த தானமும் பரிசிலு மிரவலர்க் கருளுடன் முற்பக லளவுங், கொடுத்த நாயகன் புகுந்தன னினி நீர் குறுகுமி னென்றவன் கோயிற், றடுத்த வாயிலோர் மூளவுமுணர்த்தலிற் றலைவனுந் தருதகன விரைவின், விடுத்த நான்மறை முனியைமுன் காண்டலும் வேந்த னும் தொழுதடி வீழ்ந்தான்.

உரை. அடுத்திருக்கின்ற தானமும் யாசகமும், இரப்போருக்குக் கிருபையுடனே பதினைந்து நாழிகை யளவுங் கொடுத்து, கர்னமகாராஜன் அரண்மனைக்குப் போய்விட்டான். நாளையதினம் நீர் வாருமென்று அவன் அரண்மனையில் தடுத்த வாசற்காரர் மறுபடியுஞ் சென்று சொன்னதால் கர்னமகாராஜன் அவரை அழையுமென்று சொல்லச் சீக்கிரத்திலே அவரும் போக, அவரைக் கண்டமாத்திரத்திலே கர்னனும் வணங்கினான். 238

என்ன மாதவம் புரிந்தனன் பார்த்துநீ ரீண்டெழு தருளுதற் கென்று, பொன்னி னாசனத் திருத்திமெய் யருளுடன் பூசையு முறைமுறை புரிய, வன்னவேதியன் றளர்ந்தவென் னடையினா லானதே பிற்பகலென்று, சொன்னவேளையி னகைத்தினைக் களிப்பனீ சொன்னவை யாவையு மென்றான்.

உரை. என்ன தவஞ் செய்தேன் அன்பு வைத்து நீர் இங்கே எழுந்தருளுதற் கென்று பொன்னினாற் செய்த ஆசனம் போட்டு, அதிலிருத்தி உண்மை பக்தி யுடனே கிரமமாகப் பூசை செய்ய, அந்தப் பிராமணர் தளர்ச்சியையுடைய என்னுடைய நடையினாலே இங்கே வர இரண்டு சாமத்திற்கு மேற்பட்டதென்று சொன்ன போது கர்னமகாராஜன நகைத்து. நீர் கேட்ட பொருளெல்லாம் உமக்குக் கொடுப்பேனென்றான். 239

அருத்தி யீதல்பொற் சிரதரு வினுக்குமற் றரிது நீயளித்தியோ வென்று, விருத்த வேதியன் மொழிந்திட நகைத்துநீ மெய்யுயிர் விழைந்திரந் தாலுங், கருத்தி னோடுனக் களித்திலே னெனிலெதிர் கறுத்தவர் கண் ணிணை சிவப்ப, வுருத்த போரினிற் புறந்தரு நிருபர்போ யுறுபத முருவனென் றுரைத்தான்.

உரை. ஆசைப்பட் டவைகளைக் கொடுப்பதற்குப் பொன்மயமாகிய தெய்வலோகத்திலே யிருக்கும் பஞ்ச தருவுக்கும் அருமையாகும்; நீ கொடுப்பையா வென்று அந்த விருத்தப் பிராமணன் சொல்லச் சிரித்து, நீ உடலையும் உயிரையும் விரும்பி யாசித்தாலும், உள்ளன் புடனே உனக்குக் கொடாமற் போனேனே யானால் பகைவர் கண்கள் சிவக்க எதிர்த்துப் பொருகின்ற யுத்த களத்திலே முதுகு காட்டுகின்ற அரசர் அடையும் பதத் தையானடைவே னென்றான் கர்னமகாராஜன். 240

வந்த வந்தணன் கவசகுண்ட லங்களை வாங்கி நீ வழங்கெனக் கென்னத், தந்த னன்பெரு கெனவவன் வழங்கவிண் டலத்திலோர் தனியசரீரி, யிந்தி ரன்றனை விரகினன் மாயவ தினவினன் வழங்கனீ யெனவுஞ், சிந்தை யின்கணோர் கலக்கமற் றளித்தனன் செஞ்சுடரத் தினகரன் சிறுவன்.

உரை. வந்த பிராமணன் நீ தரித்திருக்கின்ற கவசகுண்டலங்களை வாங்கிக் கொடுவென்று கேட்க, இதோ கொடுத்தேன் கொள்வாயென்று கொடுக்க, ஆகா யத்திலே ஒரு அசரீரிவாக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் ஒரு உபாயத்தினாலே இந்திரனை அனுப்பி வைத்தார் நீ கொடுக்க வேண்டாமென்று சொல்லவும், மனத்திலே ஒரு கலக்கமில்லாமற் கொடுத்தான் சூரியன் புதல்வ னான கர்னமகாராஜன். 241

அண்டர் யாவரு மலர்மழை பொழிந்தன ரந்தா துந்துமி யார்ப்பக், கொண்டல் வாகனன் கொண்டமெய் யொழிந்துதன் கோலமெய் யுடன்வெளி நின்றான், கண்டு மாமன் முறுகியே களித்திடுங் கன்னனுக் கந்

நெடுங் கடவுண், கண்டுபோரினில் வயந்தரு மிதுவென மற்ருெரு கொற்றவே லெடுத்தே.

உரை. அப்போது தேவர்கள் யாவரும் புஷ்ப மாரி பொழிந்தார். தெய்வ துந்துமி சப்திக்க மேகவா கனனுன இந்திரன் தான்கொண்ட விருத்தப் பிராமண வேடம் நீக்கித் தனது நிஜரூபத்துடனே எதிர் நின் ருன். அதுகண்டு மனமுருகிச் சந்தோஷித்த கர்னமகா ராஜனுக்கு அந்த இந்திரன் மிகுந்த யுத்தத்திலே இது ஜெயத்தைக் கொடுக்குமென்று வெற்றியுள்ள வேலா யுதத்தை யெடுத்து. 242

வெலற் கருந்திரல் விசயன்மே லொழித்து நீ வெஞ்சின மடங்கல்போ னெஞ்சிற், கலக்க மொன்றப் பொருதிறல் புனைந்திடுக டோர்க்கசக்காளை தன் றுயிரே, யிலக்கு வந்தெதிர் மலைந்தபோ திதற்கென எவ்வென மறையையு மியம்பிச், சொலற் கரும்புகழ்ச் சுரபதி கொடுப்பவத் தோன்றலுந் தொழுதுகைக் கொண்டான்.

உரை. வெல்லுதற்கரிய திறலையுடைய அர்ச்சுனன் மேலே விடுவதை யொழித்து, நீ வெவ்விய கோபத்தை யுடைய சிங்கத்தைப்போல் நெஞ்சிலே ஒரு கலக்கமில் லாமல் போர்செய்கின்ற கடோற்கஜனுடைய உயிரை இதற்கு லக்ஷியமாகும். அவன் வந்து உன்னை யெதிர்க் கும்போது இதை விடுவாயென்று வேதமந்திரஞ் சொல் லிச், சொல்லுதற்கரிய கீர்த்தியை யுடைய இந்திரன் கொடுக்க, அந்தக் கர்னனும் வணங்கிக் கையிலே வாங் கிக் கொண்டான். 243

நிரந்த ரம்புகழ் நிலைபெறுங் கன்னனை நெஞ்சுற மகிழ்ந்தவ ணிறுத்திப், புரந்த ரன்பசுகந் தணடுழா யணிந்திடும் புயல்வண னிருந்துழிப் போந்தே யிரந்து சென்று தான் மொழிந்தது மவ்வளலீந்தது மாங்கவற் கிசைத்தான், வரந்தருத்திரு மாலதை வினவியவாச வன் றனக்குரை வழங்கும்.

உரை. எப்போதும் நிலைபெற்ற புகழுடைய கர்ன மகாராஜன் செய்கையைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து அவனை

அங்கே நிறுத்திவிட்டு, இந்திரனானவன் பசிய குளிர்ந்த துளபமாலையையணிந்த மேகவண்ணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிருந்த விடத்திற்குப் போய் தான்போய்க் கேட்டதும், கர்னன் கொடுத்ததும் அவருக்குச் சொன்னான். அப்போது வரத்தைத் தருகின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அதைக்கேட்டு அந்த இந்திரனுக்குச் சொல்லுவார்.

உண்மையாக வெஞ்சமர்முகத் தெறிபடை யொன்றும் வந்துடலுற வொட்டாத், திண்மையாலுயர் கவச குண்டலங்களைச் சென்றிரந் தவற்கிவன் கொடுத்தா, னெண்மை யாயினுங் கிளைஞரே யேற்பினு மியல்பிலாப் புன்செல்வ ரீயார், வண்மையாளர்தம் மாருயிர் மாற்றலார் கேட்பினு மறுக்கிலா ரென்றே.

உரை. சத்தியமாக வெவ்விய யுத்தமுகத்திலே வீசுகின்ற ஆயுதங்களொன்றுந் தேகத்திலே படவொட்டாத உறுதியாலுயர்ந்த கவச குண்டலங்களை இரந்த இந்திரனுக்கு அந்த கர்னன் கொடுத்தான், ஆகையால் எளிதாய் இருந்தாலும் பந்துக்களே யேற்றாலும் இயற்கை குணமில்லாத அற்ப செல்வத்தை யுடையவர்கள் கொடுக்க மாட்டார்கள். தியாகியானவர்கள் தம்முடைய உயிரைச் சத்துருக்கள் கேட்டாலும் இல்லையென்று மறுக்கமாட்டார்களென்று சொல்லினர். 245

வாசவன் றனக்குவிடைகொடுத் ததன்பின் வந்த காரியந்தனை முடிப்பான், கேசவன் றனது தாதையோடுதித்த கேண்மைகூர் தெரிவையைக் கிட்டித், தேசவன் றந்த குரிசில் பால்விரைவிற் செல்கெனப்பயந்த சேயிழையும், பாசமுன்னுறமா லேவலாற் றனது பாதபங்கயஞ் சிவப்பித்தாள்.

உரை. தேவேந்திரனுக்குச் செலவு கொடுத்து அனுப்பிவிட்டுத் தான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தன் தகப்பனோடு பிறந்த உறவு மிகுந்த குந்திதேவி யிடத்திற்குப் போய்ச் சூரியன் புதல்வனாகிய கர்னனிடத்திற்குச் சீக்கிரத்தில் போவென்றார், அவளும் அன்பானது தள்ள ஸ்ரீ

கிருஷ்ணபகவானுடைய ஏவுதலினாலே தன்னுடைய பாதஞ் சிவக்கப்போனான். 246

வந்துகுந்திநின் கோயிலெய் தினளென வாயி லோருரைத்திட மைந்தன், முந்து மன்புடன் றெழு தெதிர்கொண்டுநன் முறைமையா லாசனத்திருத்தி, யிந்துவின்கதிர் கண்டுமென் மேலுமுற் றிரங்கிவான் கரைகடந்தேறுஞ், சிந்து வெண்டிரைச் சிந்துவொத் துருகுந் தெரிவையோ டுரைசில செப்பும்.

உரை. குந்திமாதேவி உன்னரண்மனையில் வந்தா ளென்று காவற்காரர் சொல்லப் புத்திரனாகிய கர்னன் முந்திய அன்புடனே வணங்கி எதிர்கொண்டு போய்க் கிரமப்படி ஆசனங்கொடுத்து அதிலே யிருக்கச் சொல்ல, அப்போது சந்திர கிரணங்களைக்க ண்டு மன மகிழ்ந்து இரக்கமுற்று வன்மை பொருந்திய கரையைக் கடந்து அலையை வீசுகின்ற சமுத்திரத்தை யொத்து மனமுருகும் அந்தத் தாயுடனே பலபேச்சுகள் பேசு வான் அந்தக் கர்ன மகாராஜன். 247

அன்னை வந்தென் னருந்தவப் பயனென வன்பினு லின்புற வணங்கி; என்னை வந்தவா றென்னமற் றவளு மீன்றதா யானுனக்கென்று, முன்னைவந்தொரு மந்திரந் தவ முனி மொழிந்ததுங் கதிரவ னருளாற், பின்னை வந்ததும் பேழையில் விடுத்ததும் பிழையிலா துரைத் திடக்கேட்டே.

உரை. தாயே நீ வந்தது யான் செய்த தவத்தின் பிரயோஜனமென்று அன்பினாலே இன்பம் பொருந்த வணங்கி வந்த காரிய மென்னவென்று கேட்க, அவள் நான் உனக்குப் பெற்றதாயென்றும், முன்னே துர்வாச முனி வந்து ஒரு மந்திரஞ் சொன்னதும் சூரியனாலே நீ பிறந்ததுவும் உன்னைப் பெட்டியில் விடுத்ததும் பிழை யில்லாமல் சொல்லக்கேட்டு. 248

மாயனார்விர கிதுவென மனதினின் மதித்துவந்த ளித்திடும் வள்ள, லீயனாளெனைப் பயந்தவளென்னினு நன்மொழிநெஞ்சுறத் தேறேன், பேயனார் சிலர் பேசறி

வின்மையார் பெற்றதா யெனக்கென வந்து, தூயநாகரி
னமைத்ததோர் துகிலாற் றுன்பமுற் றென்புரு வானார்.

உரை. இது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய உபாய மென்று மனதிலே நினைத்து, வேண்டியவைகளைக் கொடுக்கப்பட்ட தியாகியாகிய கர்னமகாராஜன் நீ அந்த நாளிலே என்னைப் பெற்றவளென்று சொன்னாலும் உன் பேச்சை என் மனம் பொருந்தத் தெளிய மாட்டேன், பேயை யொத்த சிலபேர் நல்ல அறிவில்லாமையால் எனைப்பெற்ற தாய்மாரென்று வந்து பரிசுத்தமாகிய நாகரீகமாயுள்ள ஒரு வஸதிரத்தால் அவர்களெல்லாந் துன்பப்பட்டு எலும்பு புருவானார்கள். 249

அடாது செய்தவர் படாதுபட் டனரெனு மங்கர் கோனருண்மொழி கேட்டுத், தடாதவன் புடைக்கெடாத தூமொழி பகர்கை லுமையலிற் றவிர்ந்து, படாம தென்மையிற் றருகென வருதலும் பயந்திலே னெனிலெனை முனியென், றெடா விரித்தலைத் துடற்படப் போர்த்தெதி ரீன்றதா யாமென விருந்தாள்.

உரை. அடாத காரியத்தைச் செய்து அவர்கள் படாதபாடும் பட்டார்களென்று சொல்லும் அங்கதேசாதிபதியாகிய கர்னமகாராஜன் சொலலக்கேட்டுத் தகாத அன்பினையுடைய கெடாத பரிசுத்தமாகிய சொல்லைச் சொல்லிய குந்திமாதேவியும் மயக்கத்தினின்று நீங்கி அந்தவஸ்திரத்தைக் கொண்டுவாவென்று வாங்கி உன்னைப் பெருதிருந்தேனேயானால் என்னைக் கோபிப்பாயென்று அதை யெடுத்து விரித்து உதறித் தேகமுழுதும் போர்த்தும், அன்று பெற்ற தாயென்று சொல்லவிருந்தாள். 250

இருந்ததா யீன்ற லன்றுபோ லுருகியிரு தடங் கொங்கைபால் சொரிந்தா, ளருந்துமான் போல விரவிசேய் விரும்பி யாதரத் துடன்புரள கானுன், புரிந்ததாயன்போ டிறுகத் தழுவிப் பொன்முடி மோயின ளுயிராப். பரிந்துநா னன்றே யுனைவளர்த் தெடுக்கப் பாக்கியஞ் செய்திலே னென்றுள்.

உரை. இப்படி யிருந்த தாயும் அன்றே பெற்றவள் போலே பருத்த இரண்டு கொங்கைகளிலும் பால்

சொரிய நின்றாள். அதைப் புசிக்கின்ற இளம்பிள்ளை போலக் கர்னனும் புளகித்து விதிவழி நீக்கினான். மிகுந்த அன்புடனே பக்கத்திலே பொருந்தத் தழுவி பொன் முடியணியும் உச்சியை மோந்து, அன்புடைய வளாய்ப் பரிவு செய்து, நானும் அன்றுன்னை வளர்த் தெடுக்கப் பாக்கியஞ் செய்யவில்லை என்றாள் குந்தி மாதேவி. 251

வருகவென் மதலா யிளைஞரை வருநின் மலரடி யன்பினல் வணங்கி, யுரிமையான மனமொத் தேவலே புரிய வொருதனிச் செய்யகோ லோச்சி, யாசெலாம் வந் தின் கடைத்தலை வணங்க வாண்மையும் செல்வமும் விளங்கக், குருகுலா திபர்க்குங் குரிசிலாய் வாழ்வு கூர் வதே கடனெனக் குறித்தாள்.

உரை. புத்திரனே! நீ வரக்கடவாய், உன் தம்பிமா ராகிய பஞ்சபாண்டவரும் உன்னுடைய மலர்போன்ற பாதத்தைப் பக்தியினாலே வணங்கி ஒருமித்து மன மொத்து ஏவல்செய்ய ஒப்பற்ற செங்கோல் செலுத்தி இராஜாக்களெல்லாம் வந்து உன் கடைவாயிற்படியில் நின்று வணங்க, ஆண்மையுஞ் செலவமும விளங்கக் குருகுலத்திலே யிந்த அரசர்களுக்கெல்லா மரசனாகிய வாழ்வை யடைவது முறையெனறு சொன்னாள் குந்தி மாதேவி. 252

பெற்றநீர் மகவன் பிலாமையோ வன்றிப் பெரும் பழி நாணியோ விடுத்தி, ரற்றைநாட் டொடங்கி யென் னையின் றளவுமாருயிர்த் துணையெனக்கருதிக், கொற்றமா மகுடம் புனைந்தா சளித்துக் கூடவுண்டரிய தம்பியருஞ், சுற்றமானவரு மென்னடி வணங்கத் தோற்றமு மேற் றமு மளித்தான்.

உரை, என்னைப் பெற்ற நீர் பிள்ளையாசை யில்லா மலோ அல்லாமல் பெரிய பழிக்கு நாணியோ விட்டு விட்டீர் அன்றுதொடங்கி இன்றளவும் என்னை யுயிர்த் துணையாக நினைந்து வெற்றியுள்ள பெருமை பொருந் திய முடிசூட்டி அரசளித்துக் கூடவுண்டு தன்னுடைய அருமையாகிய தொண்ணூற்றென்பது தம்பிமாரும்

பந்துக்களும் என்னுடைய பாதத்தை வணங்கப் பிர காசத்தையும் உயர்வையும் கொடுத்தான். 253

மடந்தை பொற்றிருமே கலைமணி யுகவே மாசறத் திகழுமே காந்த, விடந்தனிற் புரிந்தே நானயர்ந்திருப்ப வெடுக்கவோ கோக்கவோ வென்முன், றிடம்படுத் திடு வே விராஜராஜனுக்குச் செருமுனைச் சென்று செஞ் சோற்றுக், கடன் கழிப்பதுவே யெனக்கினிப் புகழுங் கருமமுந் தருமமு மென்முன்.

உரை. குற்றமற்றுப் பிரகாசிக்கின்ற ஏகாந்த ஸ்தா னத்தில் அவன் மனைவியினுடைய பொன்னுற் செய்த அழகிய மேகலைமணி யுதிரச்செய்து, அவன் வருதலைக் கண்டு நான் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, அப்போது எனக்குத் திடஞ்சொல்லி அந்த மணிகளை எடுக்கவோ எடுத்துக் கொடுக்கவோவென்முன். அப்படிப்பட்ட மெய் மைபடைத்துள்ள அரசர்க்கரசனுகிய துரியோதன னுக்கு யுத்தமுகத்திற் போய்ச் செம்மையாகிய சோற்றுக் கடன் கழிப்பதுவே இனி எனக்குக் கீர்த்தியுந் தொழி லுந் தருமமுமென்முன் கர்னமகாராஜன். 254

பின்னையும் பற்பல மொழிந்தபின் பலவும் பேசி யென் பூசலோ விளைந்த, துன்னி நீரிங்கு வந்தெனகர வாதுணமையா, லுள்ளவாறுரைமி, னென்னமைந்தனு மிப்பரிசினு னுரைப்ப வீனறறத் துறந்தவன்றையினு, மன்னைநெஞ் சழிந்தே யிருகணீர் சொரிய வலரிவாய் குளறி நொந்தழுதாள்.

உரை. மறுபடியும் அநேக வார்த்தைகள் பேசி இனி பல வார்த்தைகள் பேசியாவதென்ன, யுத்தம் விளைந்திருக்கின்றது. என்னை இப்போது நீர் நினைத்து வந்தழைப்பது உண்மையாக உள்ளபடி சொல்லு மென்று கர்னமகாராஜன் இத்தன்மையினுலே சொல் லப்பெற்று ஆற்றிலே விட்ட அன்றையினும் மன மகிழ்ந்து இரண்டு கண்களிலும் நீர்சொறிய, அலறி வாய்குளறி நொந்தழுதாள் குந்திமாதேவி. 255

ஆண்டுமா மகனுமிருகண்ணீர் துடைத் தவ்வன் னையைப் பன்முறைதேற்றி, மூண்டவல் வினையின் புய

னலாதியார்க்கு முயற்சியால்வருவ தொன்றுண்டோ, வேண்டும் யாவையுமே தருகுவே னீரும் வேண்டிய வேண்டுக வென்னப், பாண்டுவின் றிருமா மனைவியு மதற்கும் பண்பின லின்னன பகர்வாள்.

உரை. கர்னனாகிய புத்திரனும் இரண்டு கண்களி னின்று வருகின்ற நீரைத் துடைத்து, அந்தத் தாய்க் குப் பலதரந் தேறுதல் சொல்லி மூண்டிருக்கின்ற தீவி னைப் பயனல்லாமல் யார்க்கும் முயற்சியினாலே வருகிற காரியமுண்டோ? நீர் என்னை என்ன கேட்கிறீரோ அவையெல்லாந் தருவேன், நீர் விரும்பியதை கேளு மென்று சொல்லப், பாண்டுமகா ராஜனுடைய மனைவி யான குந்திமா தேவியும், அதற்கு இனிய குணத்தோடு இது வேண்டுமென்று சொன்னாள். 256

பார்த்தன் வெஞ்சமரி னின்னுடன் மலைந்தாற் பகைபெரும் பாந்தளம்பாழி, கோத்தலும் பிழைத்தான் மறித்துநீ விடுவித்துக் கோறலென் றொருவரங் குறித் தாள், வாய்த்தமற் றவர்க ளிளைஞரென் றவரை மலைய லென்றொரு வரங் குறித்தாள், மூத்தவன் காதலிளைஞர் தம்பொருட்டன் மொழிந்தமை கேட்டிவைமொழிவான்.

உரை. அர்ச்சுனன் வெவ்விய யுத்தத்தில் என்னு டனே யுத்தஞ் செய்தால், பகையை யுடைய நாகாஸ்தி ரத்தைக் கோத்துத் தொடுத்தவளவில் தப்பினால், இரண்டாந்தரமும் விட்டுக் கொல்லாதே யென்று ஒரு வரங்கேட்டாள். மற்றப் பாண்டவர்களும் தம்பிமா ரென்று அவருடனே போர்செய்யாதே யென்று ஒரு வரங்கேட்டாள். மூத்தவனாகிய கர்னன்; தம்பிமார் பொருட்டுத் தாய் சொன்னவைகளைக் கேட்டு இவை சொல்லுவான். 257

தொறுகணை யொன்றுதொடுக்கவு முனைந்து செருச் செய்வோன் சென்னியோடிருந்தான், மறுகணை தொடுப் பதாண்மையோ வலியோ மானமோ மன்னவர்க் காமோ, வுறுகணை யொன்றே பார்த்தன்மேற் றொடுப்ப னெழிந்துளோ ருய்வரென் றுரைத்தான், றறுகண

ரலர்க்குந்தரு கணனவர்க்குந் தண்ணளி நிறைந்த செங்கண்ணன்.

உரை. கொல்லப்பட்ட பாணம் ஒன்று தொடுக்கவும், எதிரிட்டு யுத்தஞ் செய்வோன் சிரசுடனே தப்பியிருந்தால் மறுகணை தொடுப்ப தாண்மையோ? வல்லமையோ? மானமோ? அரசர்க்குத் தருமமோ ஒரு கணையே அர்ச்சுனன்மேல் விடுவேன். மற்றபேர்கள் பிழைப்பார்களென்று சொன்னான்; அவன் யாரென்று சொன்னால் நல்லவர்களுக்கும் பொல்லாதவர்களுக்கும் தண்ணிய கிருபை நிறைந்த கண்களையுடைய கர்னமகாராஜன். 258

பெருவர மிரண்டும் பெற்றபின் றன்னைப்பெற்ற தாயினைக் கரங்குவித்துத், தருவா மெனக்கு மிரண்டுள வுலகிற் சராசரங்களுக் கெல்லாந்தாமீர்; வெருவருமமரிற் பார்த்தனு லடியேன் வீழ்ந்தபோ தவனிப ரறிய மருவருமுலைப்பாலெனக் களிதுந் தமகனெனும் வாய்மையு முரைப்பீர்.

உரை. பெரிய வரமிரண்டும் பெற்றபின்பு தன்னைப் பெற்றதாயைக் கைகுவித்து வணங்கி நீரெனக்குத் தருகின்ற வரங்களிரண்டுண்டு, உலகத்திலே சராசரங்களுக் கெல்லாந் தாயானவரே! அஞ்சத் தக்க யுத்தகளத்தல் அர்ச்சுனனாலே நான் வீழ்ந்தபோது இவ்வுலகத்தை யாளும் அரசர்களறிய முலைப்பா லெனக்குக் கொடுத்து நான உம்முடைய பிள்ளையென்ற உண்மையைச் சொல்லுவீர். 259

உய்வரு திறல்வெம்போர் முடிப்பளவு முமக்கு நான் மகனெனுந் தன்மை, யைவரு மறியா வண்ண நீர் காப்பீரல்லதங் கவர்சிறி தறியின், மைவருங் கடற் பாரனைத்தையு மெனக்கே வழங்குவர் வழங்கினால் யானென்கை வருந்துணைவன் றனக்கலால் வழங்கேன் கடைப்பிடி கருமமீ தென்றான்.

உரை. பிழைத்தற்கரிய வெவ்விய யுத்தமுடிவு வரைக்கும் நான் உமக்குப்பிள்ளை யென்கிற தன்மையைப் பஞ்சபாண்டவர்க ளறியாவிதம் நீர் காத்தல்

வேண்டும். அல்லாமல் அவர் சிறிதாவதறிந்தால் கருங் கடல் சூழ்ந்த பூமி யெல்லாம் எனக்கே கொடுப்பார். கொடுத்தால் யான் என்னுடைய துணைவனாகிய துரி யோதனனுக்குக் கொடுப்பேனே யல்லாமல் வேறொரு வருக்குக் கொடுக்கமாட்டேன். இந்தக் காரியத்தை யென்றான் கர்னமகாராஜன். 260

என்றலு மதுகேட் டீன்றதாயொக்கு மென்று கொண்டிவ்வர நேர்ந்து, வன்றுயர் மென்மேல் வளா யான் றளராவகையுயி ருனக்குமூற் பெயர்வ, தென்றினி எனத்தன் கண்கணீர் சொரிய விளைந்துநைந் தழுதழு திறங்கி, யென்றருண மதலைதனைத் தழீஇ நிறுத்தியாதவ னிருந்துழிச் சென்றாள்.

உரை. அப்படிச் சொன்னவளவில் அது கேட்டுப் பெற்ற தாயாகிய குந்திமாதேவியுஞ் சரியென்று இந்த வரங்களிரண்டையுங் கொடுத்து வலிமை பொருந்திய துக்க மேலுமேலு முண்டாக இனியான் தளராவிதம் உயிருனக்கு முன்னே நீங்குவதென்று தன் கண்களி லிருந்து நீர்சொரிய நைந்து அழுதழுது இரக்கமுற்று நிறை தன் பிள்ளையைத் தழுவிக்கொண்டு அங்கே நிறுத்திவிட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் இருந்த இடத் திற்கு போனாள். 261

கண்ணனுங்குந்தி கர்னனோடியைந்த கருத்தெல் லாந் திருத்தமாக் கேட்டாங், கெண்ணமு முடிந்ததென மகிழ்ந்தந்த வணங்கையு மில்லிடை யிருத்திக், தண்ண ளியுதின்றன் பின்வரு நிருபர்மையு முறைமுறை நிறுத் திப், பண்ணுமை தடந்தோர் மீதுகொண் டன்றே பாண்டவருறை நகரடைந்தான்.

உரை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் குந்திமாதேவி கர்னனோடு சொல்லிய கருத்தை எல்லாந் திருத்தமாகக் கேட்டு நம்முடைய எண்ணமெல்லாம் நிறைவேறிய தென்று மனமகிழ்ந்து அவளை அந்த வீட்டிலே நிறுத்திவிட்டு, குளிர்ந்த தயையுடன் பின்னேவந்த அரசர்களையும் அங்கங்கே நிறுத்திவிட்டு, உறப் பமைந்த விலாசம் பொருந்திய தேரின்மே லேறிக்

கொண்டு அப்பொழுதே பாண்டவர்க ளிருக்கின்ற நகரத்தை யடைந்தார். 262

தூதுபோ யரவத் துவசனே டுறுதி சொன்னது மறுத்தவன சினந்து, மோதுபொர் புரியத் துணிந்த தும் விதுரன் மூரிவில் லிறுத்ததுங்குற, போதுபோர் வஞ்சம் விளைத்ததுங் கர்னன் புரந்தரற் கீந்ததும் பயந்த, மாதுபோய் வரங்கள் பெற்றவை யொழிய மற்றெலா மைத்துனர்க் குரைத்தான்.

உரை. தூதுபோய் சர்ப்பக்கொடி படைத்த துரி யோதனனுக்கு உறுதிசொன்னதும், அதை யவன் மறுத்துக் கோபித்து மோதப்பட்ட யுத்தத்துக்கு சம் மதித்துத் துணிந்ததும், விதுரன் வலிமையுள்ள தன் வில்லை யொடித்ததும், இராத்திரியில் நிலவறை வெட் டித் தனக்கு வஞ்சனை செய்ததும், கர்னன் கவச குண்ட லங்களைத் தேவேந்திரனுக்குக் கொடுத்ததுவும், பெற்ற குந்திமாதேவி கர்னனிடத்திற்குப் போய்ப் பெற்ற வரங் கள் தவிர மற்றவைகளெல்லாம் மைத்துனராகிய பஞ்ச பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லினர்; ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான். 263

வாழி விருத்தம்

பஞ்சவர் தூதனென்னும் பக்தவச்சலனும்வாழி
கஞ்சமென் முகத்தாளான கற்புதென் பதியுமவாழி
வஞ்சமில் மனத்தோரான மன்னரைவர்கள் வாழி[தோ.
செஞ்சொலா லிதைப்படித்தோர் செகந்தோறும்வாழிமா

ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமி தூது

முற்றிற்று.

திருமகள் விலாச அச்சகம், சென்னை—1. 1962.